În Mrejele Dragostei

EDITURA MIRON

DIANE PERSHING

DIANE PERSHING

În mrejele dragostei

Tony – avocat, numai muşchi, foc şi putere.

El intră în magazinul de suveniruri, plin de mirosuri plăcute, cavaler înalt, sobru, în jurul căruia aerul tremură de energia pe care o emană. Cum să aspire Hollis Blake la acest bărbat fascinant? În costumul ei de modă veche, arată ca un trandafir englezesc. Dar ea tânjeşte după un sărut... Atras de frumuseţea ei neîntinată, Tony îşi jură că va deveni a lui.

O IUBITĂ NEVINOVATĂ SAU O AMANTĂ DEZLĂNŢUITĂ?

Tony nu are de unde să ştie că sub mătasea şi dantelele ei bate o inimă rebelă, care doreşte să guste toate plăcerile, să-şi

împlinească toate visurile până atunci interzise. Hollins îl adoră pe cel care a învăţat-o ce este extazul, dar ştie că se va sufoca în plasa ţesută în jurul ei. Ea a înţeles dorinţa lui de a o proteja, dar va reuşi să-l facă să înţeleagă că va găsi întotdeauna un adăpost sigur în braţele ei?

DIANE PERSHING

În mrejele dragostei

BREATHLESS by Diane Pershing

Traducere de Cristian Brătescu
Tehnoredactor: DANIELA ŞERBAN
Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95061-0-3

Capitolul 1

— La naiba!

Chiar dacă reacţia ei la durerea pricinuită de agrafa de birou ce îi înţepase degetul fusese spusă încet, Hollis Blake se uită dincolo de tejghea, să se asigure că nu o auzise nimeni. Apoi se uită în jos să vadă dacă nu cumva îşi pătase bluza. Ţesăturile acestea vechi nu aveau nimic sintetic în ele care să facă mai simplă curăţarea lor, dar totul era în regulă. Bluza apretată, cu marginea ei de dantelă, era încă albă ca laptele. Costumul era dificil de întreţinut şi, în mod sigur, nu era cea mai potrivită îmbrăcăminte de purtat toată ziua, dar aşa stabilise mami.

Hollis îşi duse degetul la gură şi şi-l supse, încercând să-şi potolească durerea.

— Ia te uită la rochiţa asta drăguţă, Madge.

Remarca, făcută pe un ton nazal, aparţinea unei femei cu păr roşcat, de vârstă mijlocie,

care purta un tricou pe care scria „fă-mi-o pur şi simplu”. Hollis, ale cărei urechi nu erau încă obişnuite cu accentele americane, zâmbi strâmb atât din cauza glasului femeii, cât şi din cauza ciudăţeniei cu care era îmbrăcată. Mami precis că nu ar fi aprobat aşa ceva, se gândi ea.

Roşcata ţinea în mână o rochiţă de un alb delicat, pentru botez, care era expusă pe o masă rotundă împreună cu alte lucruri pentru copii – oglinjoare de argint, piepteni mici şi seturi de perii, rame de porţelan pentru fotografii şi botoşei împletiţi de mână.

Prietena ei, Madge, care era îmbrăcată într-un sveter portocaliu, strălucitor, şi cu o cămaşă asortată, din şifon, privi în jur şi spuse pe un ton plictisit şi monoton:

— Da, e drăguţă.

Niciuna din cele două femei nu îi era cunoscută. După şase luni de activitate în magazin, Hollis îi ştia destul de bine pe clienţii obişnuiţi. Dar, ca majoritatea dienjilor, păreau destul de înstărite. Brentwood, parte a megalopolisului în extindere al Los Angelesului, oferea o astfel

de vecinătate. Iar amplasarea magazinului în Plaja Centrală, la coljul Străzii 26 cu San Vicente, prindea întreaga circulaţie feminină nu pentru că marfa era atât de atrăgătoare, ci pentru că trebuia să treci prin el pentru a ajunge la salonul de manichiură de la etaj. Clientela putea să arunce o privire mărfii în drum spre acesta. Mai târziu se puteau aşeza la barul din lemn de pin de la parter ca să servească cafea şi biscuiţi. La ieşire, deseori îşi alegeau unul sau două cadouri.

Da, se gândi Hollis, când mami şi Bella veniseră cu ideea celor două magazine – Annabella, de la etaj, şi Annabella Deux, la parter – în urmă cu. Atâjia ani –, avuseseră o idee extraordinară.

Clopojeii vechi, de sanie, dădură un clinchet şi Hollis se uită în jur să vadă cine intra pe uşa masivă din stejar sculptat. Nou-sositul era un bărbat, ceva rar în această enclavă a feminităţii, dar nu chiar nemaipomenit. Şi era chiar un bărbat destul de interesant.

Era înalt, dar pe atunci toată lumea i se părea înaltă. Hollis ura faptul că nu măsura decât cel mult un metru şi jumătate, iar

acest bărbat avea cel puţin patruzeci de centimetri în plus faţă de ea. Ducea cu el un plic de hârtie şi dădea impresia că se grăbeşte; aveai senzaţia că abia îşi stăpâneşte nerăbdarea. Era abia trecut de treizeci de ani şi avea un ten bronzat. Moştenire mediteraneeană, presupuse Hollis, italiană, sau grecească. Era îmbrăcat într-un costum care-i venea destul de bine, deşi era foarte suplu. Părul negru şi des îi era puţin lung, atingând gulerul cămăşii sale albe ca neaua.

Îndreptându-se către scară, privi la ea peste umăr şi zâmbi absent. Apoi se opri, se încruntă şi zise:

— Tu eşti Anna, aşa-i?

Ea clătină din cap în semn că nu, iar el se înclină uşor, se întoarse şi îşi continuă drumul în sus, pe scări. Ea rămase cu privirea aţintită într-a-colo multă vreme după ce el dispăruse.

— Drăguţ, hm? zise cea îmbrăcată în portocaliu, Madge, cum o numise prietena ei.

— Foarte drăguţ, zise cealaltă femeie. Îl cunoşti?

Hollis se întoarse la cutia pe care o despacheta, trăgând fără ruşine cu urechea la conversaţia celor două femei.

— Soţia fui, Caria, e sus la etaj, spuse Madge.

Ea se ocupă de contractele soţului meu.

— Cum îl cheamă? întrebă roşcata.

— Tony Stellini.

— Bărbatul acela este soţul Cariei? Hollis nu voise să spună asta cu voce tare, dar o făcuse.

Cele două femei se uitară la ea, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama de prezenţa ei acolo.

— De fapt, cred că s-ar putea să fie chiar fostul ei soţ, zise Madge. E mascul bine, nu?

Hollis nu ar fi spus chiar un lucru ca ăsta, aşa că dădu din umeri şi ridică uşor capacul cutiei, cu atenţie ca să nu se rănească din nou. Păstrând un ton neutru, zise:

— Se poate spune şi aşa, presupun. Vă pot arăta ceva deosebit astăzi?

— Doar ne uităm, mulţumesc, zise doamna cu tricoul, înainte să se întoarcă iarăşi spre Madge. Cu ce se ocupă acest Tony Stellini?

— E avocat.

— La ce firmă?

Hollis continuă să asculte cu mai multă aviditate decât ar fi fost recomandat, poate, murmurele şuierătoare pe care le scoteau cele două femei în timp ce-şi făceau turul prin magazin, luând în mână diverse lucruri şi apoi punându-le la loc.

— Lucrează pentru stat, cred, răspunse Madge. Avocat public sau procuror districtual – ceva din astea două.

— Zău? Ce ciudat, zise dezamăgită prietena lui Madge. Nu câştiga prea mulţi bani aşa.

— Are banii familiei, sunt destul de sigură de asta.

Mintea lui Hollis continuă să. Înregistreze conversaţia în timp ce ea despacheta figurinele din porţelan pe care le comandase în Franţa. Verifică cu grijă fiecare piesă să nu aibă crăpături. Erau adorabile: păstorite, balerine şi copilaşi sculptaţi. Privind în jur, hotărî că ar sta bine în coltul cel mai îndepărtat, lângă cutiuţele de porţelan pentru pilule. Doamna Wormser spusese că ar putea să treacă în ziua aceea pentru cea verde cu auriu, ar face bine să i-o pună

deoparte.

Intrând în spatele tejghelei, se opri la leagănul unui copil şi îndreptă un urs vechi de pluş care căzuse pe o parte.

Tony Stellini.

Rosti numele încet, plăcându-i felul în care suna. Aspru, italienesc, romantic. Romantic?

Obrajii i se îmbujorară când îşi dădu seama pe unde îi zburau gândurile. Ţine-ţi imaginaţia în frâu, iubito, îşi spuse ea în sine, vârându-şi degetul între gulerul de dantelă al bluzei şi gât, încercând să-i mai slăbească strânsoarea. Bluza o strângea mult prea tare în ziua aceea. Mami trebuie să fi avut gâtul mult mai subţire decât ea. Ciudat, întotdeauna crezuse că aveau, practic, aceeaşi construcţie.

— Aş putea să vă trezesc, doamnelor, interesul pentru nişte, cafea sau cappuccino? Întrebă ea, luând cutiuţa pentru pilule şi îndreptându-se către barul amplasat de-a lungul unui întreg perete al magazinului.

Cea cu tricoul zâmbi, chipul ei ursuz părând deodată mai tânăr cu zece ani.

— Nu, mulţumim. Dar îmi place teribil

accentul tău. Englezesc, nu? E veritabil?

Hollis zâmbi.

— Mi-e teamă că da.

Fusese deseori întrebată acelaşi lucru. La început fusese surprinsă, dar se obişnuise în cele din urmă. De altfel, Brentwood era o parte integrantă a Los Angelesului şi aici industria de bază era spectacolul. Aici, fiecare a doua persoană întâlnită pe stradă era actor. Aceste doamne erau probabil obişnuite cu pretinsele spectacole de televiziune sau cu stelele de cinema care îşi repetau rolurile în timp ce îşi parcau maşina sau dădeau o comandă la restaurant.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în Anglia, explică Hollis.

Cu excepţia vacantelor şcolare, mama ei insistase ca ea să stea acolo, la internat. „Prea multă libertate în State, spusese mami. Prea multe tentaţii.”

— Păi, e foarte drăguţ felul în care vorbeşti, zise Madge. Îmi place şi costumul. Şi părul, e al tău în întregime?

Hollis îşi aranja câteva şuviţe.

— Recunosc, aşa e.

— Când stai să-te gândeşti că într-o vreme

eram obligate să ne îmbrăcăm aşa. Îmi place foarte mult magazinul tău. Îmi voi aminti de el de Crăciun.

Întorcându-se către prietena ei, spuse:

— Haide, să mergem până la Neiman. Au de vânzare nişte ceasuri de aur.

Clopoţeii le anunţară plecarea, în urma celor două femei rămânând o urmă de parfum scump. Acesta intră în conflict, pentru moment, cu parfumul natural al magazinului, care emana din vase mari de sticlă, pline cu arome, aşezate în toate colturile încăperii.

Pentru moment, Annabella Deux se golise de clienţi. Fusese o dimineaţă de miercuri destul de agitată, aşa că Hollis privi în jur, mulţumită de liniştea care se lăsase. Gustul lui mami era prezent peste tot, se gândi ea. Pe rafturile încărcate de cărţi şi pe mesele acoperite cu macrameuri se aflau expuse pânzeturi albe, apretate, şi şervete de pânză ornamentale vechi, cărţi ilustrate cu Winnie Năzdrăvanul şi felicitări pentru diverse ocazii, pături ţesute la războiul manual, dantelă irlandeză, rame argintate, cu ornamente în formă de arcuri şi flori, picturi

cu diverse plante şi multe altele. Îi lua o oră în fiecare zi să le scuture pe toate de praf, dar merita efortul.

Tocmai punea în funcţiune expresul de făcut cafea, fiindcă simţea o mare nevoie să bea o ceaşcă de cafea, când auzi pe scări nişte paşi repezi, cu siguranţă bărbăteşti. Simţi din nou că îi ard obrajii şi se strădui să nu privească în jur.

— Scuzaţi-mă.

Ea îşi ţinu ceaşca sub dozator.

— Da? răspunse ea, concentrându-se asupra operaţiunii ce devenise brusc deosebit de dificilă.

— O să aştept.

Aşa şi făcu, până ce ea termină şi se întoarse să-l privească. Fu întâmpinată de nişte ochi atât de căprui, încât păreau aproape negri sub sprâncenele groase şi arcuite care dădeau chipului său un aspect melancolic. Nasul îi era proeminent şi acvilin, iar tenul avea o nuanţă uşor întunecată. Pur şi simplu năucitor, aşa era, se gândi ea, rugându-se în sinea ei ca obrajii să nu-i trădeze emoţia.

El se apleacă spre ea, rezemându-se cu

coatele de tejgheaua barului.

— Îmi pare rău, rosti gura lui cu nişte buze minunat arcuite.

— Pentru ce?

— Nu am ştiut că Anna a murit. Glasul lui era bine modulat, plin. Condoleanţele mele.

Ochii lui Hollis se umplură brusc de lacrimi, făcând-o să se agite stânjenită. În clipele de singurătate îşi permisese să plângă moartea mamei sale, dar rareori lăsase pe altcineva să-i vadă durerea. Acum, acest străin spusese doar două vorbe şi o transformase într-o adevărată cişmea.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună, cu buza de jos tremurându-i.

Vru să se întoarcă, dar simţi mâna lui peste a ei.

— E în regulă, spuse el cu blândeţe.

Atingerea lui era extrem de liniştitoare, iar ea rămase aşa pentru o clipă, pe jumătate întoarsă, încercând să-şi biruie tristeţea. El era tăcut, părând să respecte nevoia ei de linişte, dar oferindu-i în acelaşi timp şi consolare prin contactul fierbinte al mâinilor.

În cele din urmă, după ce se reculese, îl privi din nou, încercând să pară mai veselă.

— Nu ştiu ce m-a apucat, zise ea în şoaptă. Îţi mulţumesc.

Tony îi privi chipul şi se simţi cuprins de un fior. Mică şi delicată, cu ochi imenşi, migdalaţi, nici verzi, dar nici chiar aurii, încă strălucind de umezeala lacrimilor, arăta întocmai ca o fotografie dintr-un album vechi, trezită la viaţă. Părul ei castaniu şi des era adunat într-un fel de coc înalt, care se ridica în spirale mari, lăsându-i faţa încadrată de câteva şuviţe ondulate. În rest era îmbrăcată tot după moda de acum o sută de ani: cu o bluză cu guler înalt, de dantelă, al cărei şir de năsturaşi sidefii urca până aproape de bărbie. Cu toate că partea de jos a trupului îi era ascunsă de tejghea, el ştia că trebuia să fi purtat o fustă lungă, din crinolină adevărată, aşa cum avusese şi mama ei înainte.

— E prea dureros să vorbeşti despre asta? Întrebă el.

— Nu, totul e în regulă, zău. Au trecut şase luni.

Accentul ei englezesc suna limpede ca un clopoţei

— Îmi dau seama ce simţi. Nici eu nu mi-

am revenit multă vreme după moartea tatălui meu. Din ce cauză a murit Anna?

— Cancer. Slavă Domnului, nu s-a chinuit prea mult.

El încuviinţă din cap.

— Şi cu tata a fost la fel. Îşi privi o clipă mâinile, apoi se uită din nou spre ea, zâmbind pentru prima oară. Semeni foarte bine cu ea.

— Mi s-a mai spus.

— De-asta am crezut… vreau să spun, când am intrat…

— Ştiu. Zâmbi şi ea, politicos şi puţin forţat, dar era totuşi un zâmbet. Îţi pot oferi o ceaşcă de cafea?

El îşi privi ceasul. Nu avea deloc timp.

— Nu pot. Trebuie să…

Ce naiba, Stellini, îşi spuse el oprindu-se. Fă-ţi timp.

— Bine. Dă-mi un cappuccino. Urcându-se pe un scaun de bar din fier forjat, deschise capacul unui borcan mare de lângă el şi băgă mâna înăuntru după un fursec cu ciocolată. Pune la socoteală şi o chestie dintr-asta.

— Bine.

O privi cum asamblează ingredientele şi cum porneşte maşina. În timp ce ea îşi făcea de lucru cu ceştile, linguriţele şi şerveţelele, el spuse:

— Eu sunt Tony Stellini.

— Hollis Blake.

— Hollis. Un nume grozav.

— Mulţumesc. Privind peste umăr, îl gratulă cu un mic zâmbet. De multe ori mi-am dorit un nume obişnuit, cum ar fi Jane sau EHen, sau chiar Eliza. Dar acum a început chiar să-mi placă. Uruitul maşinii încetă şi ea îi servi lui Tony o ceaşcă de cappuccino, aducând una şi pentru ea. Ai cunoscut-o bine pe mama mea?

— Nu prea. Caria, adică fosta mea soţie… o cunoşti?

Ea încuviinţă.

— Da. Este una dintre clientele mele preferate.

— Ei bine, ea vine aici de ani de zile, în fiecare joi dimineaţă, cu precizie matematică. La început, când ne-am căsătorit, ea era încă studentă la drept şi eu treceam pe aici ca să o aduc. Din când în când mai stăteam aici, ca acum, şi vorbeam

cu mama ta. El se opri câteva clipe. Desigur, nu am mai trecut în ultima vreme pe aici.

— De ce?

— Caria şi cu mine nu mai locuim împreună de vreo doi ani. Nu am mai avut niciun motiv să vin.

— Presupun că nu.

— Dar astăzi a trebuit să-i aduc nişte documente, şi ştii cum se spune, dacă e joi, e zi de manichiură.

De ce făcea atâtea eforturi ca să-i explice ei toate astea? Se întrebă Tony. Se simţea puţin penibil, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Îşi sorbi cafeaua, âpreciindu-i aroma.

— Anna era mândră de magazin.

— Aşa e, fie fapt el însemna toată viaţa ei.

— Annabella şi Annabella Deux. Bine alese nume.

— Anna era mama. Bella este… era… partenera ei.

— Bella, făcu el gânditor. Înaltă, brunetă, zâmbet superb?

— Ea este. E o femeie adorabilă, şi acum presupun că e partenera mea.

— Annabella, repetă el, bucurându-se de

plăcerea acestei mici bârfe în compania lui Hollis. Era o conversaţie relaxantă, liniştitoare. Este un nume cu prestanţă. Sugerează alt timp, mai blând, aş spune.

— Cred că asta era ideea.

— O idee foarte deşteaptă. Şi amplasarea e bine aleasă, râse el. Brentwood-ul e plin de femei care vor să aibă prestanţă.

— Sunt nişte cliente minunate.

— Foarte diplomatic din partea ta.

— Dar nu încerc să fiu diplomată, zise ea cu ochii larg deschişi pentru a exprima mai bine onestitatea. Chiar aşa este. Pe aici nu e aşa cum am văzut eu în Beverly Hills. Mă refer la oamenii care intră în magazin. Sunt oameni adevăraţi.

Oameni buni, nu sunt aşa de…

Ei, ei, se gândi Tony. Reuşise să obţină de la ea o reacţie puternică. Îi plăcea asta, bănuind că era sfioasă de felul ei şi dorind să o încurajeze.

— Eleganţi? Propuse el zâmbind răutăcios. Snobi? Ostentativi?

Buzele ei schiţară un zâmbet amuzat.

— Ceva de genul ăsta.

Surâsul lui îi persista pe faţă până când îşi

aminti să mai soarbă o înghiţitură din cafeaua delicioasă. Urmărind-o cum îşi bea cafeaua, îi observă mişcările delicate, graţioase.

— Anna vorbea mult despre tine. Erai subiectul ei favorit de conversaţie.

Ea îşi plecă privirea, vădit nedumerită de acest comentariu. Pleoapele cu gene lungi coborâră; în timp ce obrajii i se îmbujorară. Un trandafir englezesc, se gândi el, cu un ten fără cusur şi cu năsucul un pic cârn. O camee perfectă.

— Nu-mi imaginez ce-ar fi putut să spună despre mine, zise Hollis. Vreau să spun, nu cred că am făcut ceva în mod deosebit.

— Nu încă.

Ea îşi înălţă capul, iar privirea scurtă, plină de recunoştinţă, pe care i-o dărui avea toate atributele unui dar.

— Nu încă, fu ea de acord.

Îl privi în ochi preţ de o clipă, apoi spuse încet:

— Eşti un bărbat drăguţ, nu-i aşa?

Nu era o întrebare.

El ridică din umeri, simţindu-se măgulit de faptul că ea îl numise „drăguţ”. Nu era

adjectivul care i se atribuia de obicei.

— Mai vrei puţin? Zise ea, arătând spre ceaşca lui.

— Încă una.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Atât de mult păr pe un cap aşa de micuţ. Se întrebă dacă nu cumva coafura aceea nu atârna cam greu uneori, susţinută de gâtul acela atât de subţire. Ea se întoarse cu ceaşca lui de cappuccino.

— E uimitor cât de bine îţi stă în costumul ăsta, zise el.

Ea îi puse în faţă cafeaua şi un şerveţel curat.

— Într-adevăr? întrebă ea, încruntând puţin din sprâncene.

— Pe cuvânt. Şi eşti mult diferită de Los Angeles. De Los Angeles-ul acesta în orice caz. Arăţi ca o persoană ieşită dintr-un roman despre călătoriile în timp.

Încă încruntată, ea se juca absentă cu perla unuia din cerceii ei.

— Te-am supărat? Întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Cred că orice femeie ar arăta demodată în hainele astea. Şi, ca să fiu sinceră, nu ţin

în mod deosebit la ele. Abia aştept să mă dezbrac la sfârşitul zilei. Se opri puţin, privind în jos, spre tejghea. Ca să intru în alte haine, vreau să zic, rosti ea cu un aer jenat. O, Doamne!

Uluitor! Chiar se simţea jenată de acea remarcă inofensivă legată de faptul că se dezbrăca a sfârşitul zilei. Unde trăise oare? Se întrebă el. Într-o mânăstire?

Ea îşi trecu degetul pe marginea ceştii.

— Te rog, nu sunt obişnuită să fiu principalul subiect de conversaţie. Nu am putea vorbi despre tine?

El izbucni în râs.

— Niciodată să nu-i ceri unui bărbat să vorbească despre el însuşi. Nu o să mai tacă o clipă din gură. Mai ales dacă este avocat. Mai ales, adăugă el, dacă e procuror.

— Asta eşti tu?

— Da. Lucrez în biroul Procurorului Districtual. Iar nouă, avocaţilor de proces, grozav ne mai place să vorbim. Ştii ce se spune despre noi? Că mergem la frigider, îl deschidem, se aprinde lumina şi suntem în stare să-l ţinem deschis douăzeci de minute.

Râsul ei era ca sunetul unui clopoţel

delicat, făcându-l să zâmbească. Veselia de pe faţa ei îl îmboldea s-o mângâie pe obraz; îşi dorea să-i simtă frăgezimea sub palmă.

Încetează, Stellini, se admonestă el. Practic un copil. Oare?

— Câţi ani ai?

Ea se uită la el alarmată.

— Poftim?

El zâmbi vinovat şi zise:

— Nu e frumos să întrebi o doamnă ce vârstă are, ştiu, numai că eu ţi-aş da cam optsprezece ani. Sunt prea departe?

— Puţin. Împlinesc douăzeci şi patru săptămâna viitoare. O adevărată fată bătrână.

— Vorbeşti serios? m-ai fi păcălit foarte uşor.

Era doar cu opt ani mai mică decât el. Iar remarca despre „fata bătrână” însemna că era liberă. Doar dacă nu se întâlnea deja cu cineva.

Când deschise gura s-o întrebe, îşi dădu seama că deja o copleşise cu destule întrebări personale pentru o singură întâlnire. O să păstreze întrebarea asta pentru altă dată. Aruncând din nou o privire

ceasului de la mână, exclamă:

— Hopal Trebuie să plec. Deşi o fac cu părere de rău. Mi-a făcut plăcere vizita la tine.

— Şi mie.

El sorbi la repezeală restul băuturii, apoi se dădu jos de pe scaun şi căută nişte bani în buzunar.

— Nur zise ea. Totul a fost din partea casei.

— Prostii, zise el, scoţând o bancnotă, dar fu oprit de fermitatea tonului ei.

— Te rog, nu.

— Dar nu e corect. Ar trebui să plătesc pentru ce am consumat.

— E magazinul meu; nu-i aşa? zise ea, înclinându-şi capul într-o parte. Iar eu ţţi spun să pui banii la loc.

— Da, doamnă! Se înclină el şi o văzu că râde.

Ea luă ceaşca şi se îndreptă spre chicineta barului, aflată în spatele unor peretele.

— Aş vrea să mai trec pe aici, zise el deodată, îmi dai voie?

Ea se opri şi se întoarse spre el, părând foarte surprinsă.

— Nimeni nu are nevoie de permisiune specială pentru a intra într-un magazin.

— Nu magazinul vreau eu să-l văd, ci pe tine.

— O!

— La urma urmei, îţi datorez o ceaşcă de cafea.

Ea rămase neclintită preţ de o clipă, ca şi cum ar fi cântărit ceea ce i se spusese. Apoi încuviinţă şi zâmbi din nou, cu chipul ei luminos.

— Ei bine, da. Mi-ar face şi mie plăcere.

El se simţi absurd de binedispus de răspunsul ei. Înclinându-şi repede capul, zise:

— La revedere… Hollis.

Şi, cu un clinchet de clopoţei, dispăru.

Hollis rămase pe loc, cu ceaşca în mână şi cu inima bătându-i puternic. Ce se întâmplase? se întrebă ea.

Tony Stellini se întâmplase! Zdrobitor! Era atât de viu, atât de plin de energie! Şi atât de interesant! Nu, mai mult decât atât. Era de-a dreptul sexy! Da, era cu certitudine sexy.

Oare fusese îngrozitor de impudică? Se

gândi ea îngrijorată, trăgând perdeaua într-o parte. „A fost din partea casei”, zisese ea şi „Mi-ar face şi mie plăcere”, lăsându-l practic să-şi dea seama că se simţea atrasă de el. Asta nu-i stătea deloc în fire. Oare ce ar fi spus mami?

Mami nu e aici. Eu, da.

Fu surprinsă de glasul puternic, încrezător, care se auzi din lăuntrul ei.

Şi mi-a plăcut mult să fiu împreună cu el. Chiar foarte mult!

Hollis clătină uşor din cap. Îi plăcea sunetul acelei voci, o făcea să se simtă bine, chiar dacă era puţin cam neobişnuită. Derulând în minte conversaţia cu Tony, începu să îngâne o melodie în vreme ce spăla ceaşca la chiuveta micuţă din spatele draperiei.

— Hollis?

Caria era cea care o striga, pregătită pentru cafeaua şi bârfa tradiţională de joi. Hollis deveni din nou conştientă de valul brusc de căldură care îi urca în obraji. Astăzi îşi bătea propriul record la numărul de îmbujorări. O, Doamne, tocmai îşi făcea visuri în legătură cu bărbatul acestei femei. Mă rog, fostul ei soţ, dar tot…

— Vin imediaţi, strigă ea, ştergându-şi mâinile pe un şervet. Îşi aranjă o şuviţă rebelă de păr şi ieşi din spatele draperiei. Bună dimineaţa, Caria. Ca de obicei?

— De ce ar fi diferită ziua de astăzi? Zâmbi cealaltă femeie, întinzând pe tejgheaua barului nişte hârtii cu aspect oficiat, având grijă să nu-şi strice oja de pe unghii.

Erau date cu un lac roz şi încadrate cu alb. Caria nu se dădea în vânt după moda unghiilor ostentativ sângerii.

Era o femeie imposibil de ignorat, iar în ziua aceea, ca de obicei, era îmbrăcată cu foarte mult gust. În costumul ei de culoarea fildeşului, cu un colier de perle de cultură în jurul gâtului, Caria, un excelent avocat public, radia împrejurul ei încredere în forţele proprii. Putea fi modelul ideal pentru „Portretul femeii de succes”, se gândi Hollis, apoi se mustră singură pentru valul subit de invidie care o copleşise.

— Doreşti ceva alături de cafea?

— Unul dintre fursecurile astea, cred.

Hollis luă capacul de cristal de pe o tavă cu prăjiturele, lăsând un moment aroma produselor de patiserie să plutească prin

încăpere şi puse fursecul pe o farfurie.

Caria muşcă puţin din el şi mestecă încet, cu plăcere. După ce se şterse la gură cu şerveţelul, spuse:

— Ei, ce zici?

— La ce te referi?

— La Tony. E prima oară când vă întâlniţi.

— De unde ştii?

— A urcat scările ca o furtună şi a insistat să-i spun imediat cine eşti. Ei bine?

— Ei bine, ce?

Ce trebuia să spună? Hollis îşi făcu de lucru cu un şervet, ştergând câteva firimituri de pe tejghea, încercând să evite zâmbetul şiret al Cariei.

— Arată foarte bine, nu-i aşa?

Se întoarse şi întâlni privirea amuzată a Cariei.

— Ştii bine că aşa este.

Caria mai luă o muşcătură din fursec, apoi se uită la dosarul pe care îl avea în fată.

— E procuror-şef la Tribunalul Van Nuys, ştii?

— Caria, dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş spune că încerci să mi-l vinzi.

Hollis era uluită că lăsase să-i scape acest

comentariu dincolo de obişnuita ei rezervă tipic englezească, dar zâmbetul ştrengăresc al Cariei era un răspuns suficient.

— Te interesează? Întrebă Caria.

Întrebarea rămase suspendată în aer. Clopoţeii răsunară chiar atunci şi un client intră în magazin. În acelaşi timp coborâră şi două doamne de la salonul de deasupra, discutând cu aprindere. La Annabella existau asemenea fluxuri din oră în oră, şi acum era vremea întâlnirilor de la ora zece. În curând, Hollis fu atât de ocupată cu clienţii, încât nu mai avu timp decât să facă un semn cu mâna la plecarea Cariei.

Peste câteva minute, când lucrurile se mai liniştiră, Hollis se gândi că şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre divorţul celor doi. Se părea că e de dată recentă şi, conform sfaturilor date de doamnele de la etaj, nu era bine să intri într-o relaţie cu un bărbat proaspăt eliberat din căsnicie. Să nu fii niciodată prima, spuneau ele. Prima constituie întotdeauna relaţia de tranziţie. Femeia îi oferea bărbatului sex şi un umăr pe care să plângă. Dacă e posibil, aşteaptă să fii cea de-a doua femeie sau chiar cea de-

a treia.

Dar cum era posibil să programezi un lucru ca ăsta? Oare te duceai pur şi simplu la un bărbat şi îi spuneai: „Mă scuzaţi, dar cu câte femei aţi mai fost de când aţi divorţat? Destul de neplăcut. Şi te punea şi în încurcătură. De fapt, toată povestea asta cu relaţia dintre un bărbat şi o femeie, mai ales în stilul din Los Angeles, era destul de încurcată. Poate că mami avusese dreptate atunci când o încurajase să se ţină la distanţă de aşa ceva.

Hollis suspină. Privindu-şi mâinile îşi observă unghiile tăiate scurt, curate, dar fără strălucire. Nimic nu era strălucitor la ea, de fapt. De ce ar trebui Tony Stellini să se simtă atras în vreun fel de că? Uită-te la femeia cu care a fost căsătorit. O femeie realizată, inteligentă, independentă, modernă. Dacă l-a atras una cum e Caria, de ce ar mai zăbovi să se uite de două ori la una cum e ea, Hollis?

Oftând iarăşi, aruncă din nou o privire prin magazinul mic, dar cochet, care era acum al ei. Într-adevăr, părea ceva scos din cartea de istorie. La fel cum era şi ea.

Şi ce avea de gând să facă în cazul ăsta? Se provocă ea singură. Deocamdată, nu prea multe.

Dar în ultimele câteva săptămâni, când durerea cumplită provocată de moartea mamei ei se mai domolise, Hollis simţise că era în pragul unei mari schimbări. Nu era prea sigură în ce consta schimbarea asta, dar ştia că se petrecea. Şi întâmpina cu bucurie schimbarea, chiar dacă se şi temea de ea. Un nou început. O străbătu un fior de nerăbdare.

Tony Stellini şi Hollis Blake.

Cum suna? Lăsă gândul să plutească nesigur o clipă înainte de a-i da drumul să se zdrobească. Fii serioasă, îşi spuse ea folosind una dintre expresiile ei favorite auzite la televiziunea americană.

Tony Stellini şi Hollis Blake?

Nu se potrivea deloc.

Capitolul 2

— Hei, Stellini, ce s-a întâmplat cu dosarul Questo?

— Bună dimineaţa şi ţie, Ron, zise Tony peste umăr în timp ce se îndrepta cu paşi

mari prin holul îngust către biroul său. L-am amânat.

Din pragul uşii, o voce de femeie zise:

— Puştiul acuzat de spargerea de la Clover a reuşit să scape. E la prima abatere.

— Dar probabil că nu şi la ultima. Mavis! Strigă

Tony către secretara lui care tocmai dispărea după colţ. Înfăţişarea preliminară în procesul cu profanarea bisericii e programată mâine. Sună-l pe sergentul Kinney din partea mea, bine? Am nevoie de câteva date de la el.

— Da, maestre, răspunse Mavis. Ca de obicei?

— Nu, am băut deja două ceşti de cafea în dimineaţa asta.

Intră în biroul lui – un fel de cutie de chibrituri indescriptibilă, amenajată în stil guvernamental şi care, datorită celor cinci ani de vechime pe care îi avea el ca procuror districtual adjunct, avea chiar şi uşă – şi se aruncă imediat asupra muntelui de dosare care îl aştepta acolo.

Cam după o oră de muncă intensă, îşi ridică privirea din dosare şi îşi masă ceafa

încordată.

Îl durea capul. Căutând o aspirină în interiorul j cavernos al sertarului de la mijlocul biroului, privirea îi căzu pe rama de argint pe care o aruncase acolo în urmă cu un an. O scoase şi se uită la ea o vreme. Fusese un dar de nuntă şi arăta straniu fără fotografie în ea. Era locul unde stătea de obicei fotografia Cariei. Era bucuros că vânduseră casa în cele din urmă. Cu semnătura pe care o obţinuse de la ea în dimineaţa asta, afacerea era ca şi încheiată.

Lăsă rama jos şi îşi permise o clipă de relaxare în scaunul său cu spătar, lăsându-şi gândurile să zboare. Poate că ar fi cazul să-şi aranjeze totuşi apartamentul din Santa Monica. De când se mutase acolo nu făcuse nimic. Gine avea timp pentru asta? Serviciul îi răpea nu numai cea mai mare parte a zilei, dar şi – după spusele Gariei – inima şi sufletul din el. Acesta fusese principalul măr al discordiei între ei pe toată durata căsniciei.

Frecându-se la ochi, se ridică şi se duse la mica fereastră ce reprezenta unica lui legătură cu lumea exterioară. Privind

maşinile prăfuite din parcarea clădirii, recunoscu în sinea lui că era mult prea implicat în ceea ce făcea, dar aceasta îi era firea. Desigur, asta îl făcea un candidat cam nesigur pentru însurătoare. Pe lângă toate astea, prin specificul slujbei, venea permanent în contact cu drojdia societăţii. Văzuse toate crimele care puteau fi imaginate. Îi venea destul de greu să mai creadă în basme care se terminau cu „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

Îi reveni în minte Hollis şi conversaţia din acea dimineaţă. Părea într-adevăr un fragment dintr-un basm. Era o femeie atât de frumoasă şi delicată, încât dădea impresia că s-ar sfărâma dacă ai atinge-o. Cu siguranţă, şi el se simţise altfel în prezenţa ei. De obicei era cam înfumurat, chiar guraliv şi provocator, dacă e să spunem adevărul. Şi asta făcea parte din profesia lui. Dar în dimineaţa aceea se trezise că vorbea mai blând, îi dăduse timp să răspundă fără s-o întrerupă ca să termine fraza în locul ei, aşa cum făcea de obicei cu alţi oameni.

Şi numele ei era minunat. Hollis. Părea luat

dintr-o poveste victoriană de Crăciun. De ce oare, se întrebă el, îi plăcuse de ea atât de mult? Ridică din umeri şi îşi trecu degetele prin păr. De vină fusese momentul, probabil. Era, pur şi simplu, una dintre acele dimineţi în care se simţea mai singur decât de obicei. Vânzarea casei era un pas destul de important şi îl descumpănise puţin. Poate că ea nici nu era chiar atât de deosebită cum i se păruse.

— Annabella Deux, spuse Hollis, ţinând receptorul lipit de ureche cu ajutorul umărului în timp ce termina de împachetat un mic cadou. Cu ce vă pot ajuta? Mai zise ea, prinzând un trandafir de catifea în panglica argintie.

O voce bărbătească, blândă, răspunse:

— Deja m-ai ajutat foarte mult.

De unde ştia că este Tony, doar după câteva vorbe? Dar ştia, şi bătaia violentă a inimii o lăsă aproape fără suflare.

— Poftim?

Nu, nu asta voise să spună.

— Sunt Tony Stellini. Eşti ocupată?

Luând receptorul în mână, zâmbi femeii care studia solniţele de sare şi piper.

— Mă ocup imediat de dumneavoastră.

Vorbind din nou în receptor, se strădui să respire normal.

— Scuză-mă, dar… Of, nu are nicio importanţă.

— Nu am prins un moment prea prielnic, aşa-i?

Nu voiam decât să-ţi spun „bună”. Bună, Hollis.

— Bună, Tony. Mă bucur că m-ai sunat.

Se auziră clopoţeii şi în magazin intrară trei femei gălăgioase, ale căror glasuri acoperiră răspunsul lui.

— Îmi pare rău, zise ea vorbind puţin mai tare. Ce-ai spus?

— Că mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine azi-dimineaţă. A fost… odihnitor. Liniştitor.

— Asta a fost de dimineaţă. Acum nici nu mai poate fi vorba de aşa ceva.

— Da, aud şi eu. Voiam să aranjez să ne întâlnim, dar cred că e mai bine să sun mai târziu. Se pare că eşti complet absorbită.

Ea lipi receptorul mai aproape de ureche.

— Cum sunt?

— Treci peste asta, zise el râzând. Când ar

fi mai bine să te sun?

— Hmm… Pe la ora închiderii. Atunci nu mai e aşa de mare aglomeraţie. Pe la ora şase:

— S-ar putea să fiu într-o şedinţă, dar voi încerca.

Femeia, al cărei cadou îl împacheta, se uita la ea nerăbdătoare. Hollis şopti către ea un „îmi pare rău” şi apoi zâmbi la receptor.

— Bine, abia aştept. Mulţumesc pentru telefon.

Tony puse receptorul în furcă, uimit el însuşi de sentimentul înălţător pe care îl avusese auzindu-i vocea şi de dezamăgirea care cuprinsese pentru că nu putuse să discute mai mult.

Mai târziu, în aceeaşi zi, se găsea în faţa unui ecran mai, asistând la interogatoriul unui tip slinos şi înfuriat, care fusese prins în timp ce vindea droguri unor puşti în faţa unei şcoli de stat. Tony îi lăsă un bilet ofiţerului care se ocupa de caz, reamintindu-i că suspectul trebuie să semneze formularul prin care renunţă la drepturile sale, astfel încât cazul să poată fi adus în faţa tribunalului. Tony îşi dorea enorm să închidă

undeva gunoiul’ acela şi să arunce cheia. Adulţii puteau, cel puţin în teorie, să-şi poarte singuri de grijă. Dar copiii nu aveau încă instrumentele necesare la îndemână. Ei erau cei inocenţi, iar misiunea lui era să-i apere.

Inocenţă! Chipul lui Hollis îi apăru din nou în minte pentru a zecea oară în ziua aceea. Voia să-i ceară o întâlnire, dar avea sentimentul că termenul „întâlnire” era prea modern pentru ea.

Întors la birou, tocmai se găsea într-o discuţie telefonică cu unul dintre investigatorii lui când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! Strigă el.

În birou îşi făcu apariţia o blondă într-un costum elegant.

— Eu să intru? Asta este treaba ta, drăguţule, spuse ea, ridicând dintr-o sprinceană. Şi trebuie să faci ceva eforturi ca să intri. Eu nu mă descurc de una singură.

El zâmbi.

— Bună, Connie. Vorbim imediat.

Încheind convorbirea, privi spre Connie. Ea era consilier pentru victime, o persoană care ajuta victimele să suporte mai uşor trauma

procesului. Se întâlniseră de câteva ori, dar nu se întâmplase nimic deosebit. Poate că semănau prea mult. Şi ea era la fel de egocentrică şi de vorbăreaţă ca şi el.

Şi totuşi era exact genul de femeie care îi plăcea: sclipitoare, ambiţioasă şi avântată. Cu o femeie ca asta ştia întotdeauna pe ce picior dansează. Fără alintări drăgăstoase. Fără promisiuni, în niciun caz promisiuni care să se lege de carieră. Nu era loc pentru aşa ceva.

Dar din când în când, ca astăzi „de exemplu, simţea că lipseşte ceva. O anumită blândeţe, o anumită gingăşie. O persoană ca Hollis.

Hollis privi telefonul, apoi afară pe fereastră. Copaci de culoarea coralului punctau fâşia de verdeaţă de pe mijlocul bulevardului San Vicente, oferind întotdeauna o privelişte demnă de admirat. Cu toate că era luna februarie şi erau lipsiţi de podoaba frunzelor lor cerate şi de fructele strălucitor colorate, ramurile lor răsucite desenau tipare graţioase pe cerul nopţii. Superb, se gândi Hollis transpusă, ca de obicei. Era un fel de efect de clar-obscur.

Poate că o să-şi ia blocul de desen mâine şi va încerca să surprindă totul pe hârtie.

Se uită din nou la telefon, aşa cum mai făcuse de câteva ori în ultima oră care trecuse, dorind să-l audă sunând. Era îmbrăcată în haine de stradă, cu o bluză bej de mătase, pantaloni largi şi o jachetă scurtă de lână, gata de plecare. Nu încă. Dacă el ar suna şi ea nu ar fi acolo?

— Bună, englezoaico.

— Salut, americanco, zâmbi Hollis către buna ei prietenă, Kate, una din manichiuriste, care cobora tropăind pe scări.

— De ce mai eşti încă aici? E ora şase şi jumătate.

Era o prostie să stea şi să aştepte astfel telefonul unui bărbat, se gândi Holis. Nu era doar o prostie, dar şi ceva de-a dreptul patetic. Îşi luă geanta.

— Tocmai plecam.

— Ai vreun plan? Mama şi Dee au de gând să stea împreună în faţa televizorului şi să ronţăie fulgi de porumb dietetici. Interesant, nu?

Ochii albaştri ai lui Kate sclipeau, în ciuda cutelor de oboseală din jurul lor. Avea o

mulţime de responsabilităţi, Hollis ştia asta, ea fiind unicul sprijin pentru mama şi fiica ei.

— Dacă eşti liberă, continuă Kate, ce-ar fi să vii şi tu? Nu pot să-ţi promit o conversaţie interesantă, desigur. Asta e o noapte excelentă pentru stat în faţa televizorului.

Hollis zâmbi.

— Mulţumesc, Kate, dar e o expoziţie în oraş la care aş vrea să merg.

— Bine. Dacă te răzgândeşti – zise ea privind în jur conspirativ – să ştii că am chiar şi ultimele episoade de săptămâna asta din Lumină călăuzitoare pe casetă.

— Vai, îmi stă inima de emoţie.

Kate râse.

— Noapte bună, Hollis. Ne vedem mâine.

În timp ce Kate ieşea în stradă, Hollis observă doi bărbaţi care întoarseră capetele după ea în semn de apreciere pentru păru! Ei blond, ochii ei albaştri şi curbele ispititoare ale trupului ei. Oftă, invidiind-o pe Kate pentru felul ei natural de a fi, pentru senzualitatea ei naturală. Hollis ştia că şi ea avea curbe frumoase, dar nu se îmbrăca în aşa fel să le pună în evidenţă. Se întrebă cum ar fi să se simtă puţin privită insistent –

doar puţin, desigur – şi îşi zise că ar fi distractiv.

Mai ales dacă privitorul ar fi Tony.

Râse de una singură, aruncă o ultimă privire prin magazin – ignorând intenţionat telefonul – şi deschise uşa. O întâmpină suflarea rece a serii.

Plus o vedenie care părea scoasă din fanteziile care-i bântuiseră mintea întreaga zi.

La coiful străzii stătea un bărbat cu braţele încrucişate, rezemat de o maşină sport, ultimul model. Chipul îi era în întuneric, pometţii obrajilor fiindu-i doar puţin luminaţi de un felinar slab, dar Hollis îl recunoscu imediat.

— Bună, zise Tony. Mergi în aceeaşi direcţie cu mine?

Inima ei începu să galopeze nebuneşte când auzi glasul lui puţin răguşit. Privindu-l de la distanţă, hotărî că arăta chiar mai bine decât îşi amintea ea. Îşi ridică o mână spre păr, regretând că, după ce îşi scosese agrafele din pieptănătura ei de vânzătoare, îşi răsucise coama într-un coc.

Pentru o clipă se simţi nefericită, fiindcă îşi

dorise să arate trăsnet la prima întâlnire cu el. În visurile ei, era îmbrăcată cu ceva mult mai modern, care nu acoperea atât, cu ceva care să o arate mai femeie.

— Bună, Tony, zise ea rămânând în cadrul uşii, cu mâna încleştată pe ivăr.

— Sper că nu te-am supărat. Eram prin apropiere, zise el. Nu am mai apucat să te sun mai devreme.

— Nicio problemă, reuşi ea să îngâne.

— Pot să te las undeva?

— Îmi pare rău. Am alte planuri. Nu avusese intenţia să fie atât de directă. Vreau să zic…

El o întrerupse cu un gest al mâinii.

— Ştiu că ar fi trebuit să sun mai întâi…

— Nu, e în regulă, se repezi ea. Pe cuvânt. Îmi pare bine că tu… că te văd.

El dădu din cap şi spuse ca pentru sine:

— Bun.

Ei nici nu-i venea să creadă cât de repede îi bătea inima. Faptul că îl vedea era atât de neaşteptat şi atât de minunat! Simţea că îi vine să izbucnească în râs. Dar se întoarse şi începu să moşmondească la uşă, reuşind cu uimitor de multă greutate să potrivească

cheile în cele două încuietori vechi.

Când termină, se întoarse spre el şi zâmbi.

— Ei bine, i zise ea şi apoi se opri. Îşi simţea gâtul uscat.

Se lăsă tăcerea, apoi începură să vorbească amândoi.

— Eu… zise Tony.

— Eu… zise Hollis.

El izbucni în râs.

— Spune tu mai întâi.

— Nu, tu mai întâi.

— Te rog.

— Ei bine… zise ea, îndesându-şi mâinile în buzunarele jachetei şi inspirând profund ca să se calmeze. Nu sunt sigură că te-ar interesa…

— Ce anume?

Ea înghiţi în sec şi spuse repede:

— E o expoziţie la Pacific Design Center – mobilă şi sculptură modernă din Italia. Ce naiba o apucase? Se întrebă în sinea ei. Mă rog, acum era prea târziu. Acolo plecam acum.

— Şi cu cine te duci?

— De una singură.

El se îndepărtă graţios de lângă maşină şi

deschise portiera.

— Acum nu mai eşti singură.

— Dar am maşina mea. E parcată în spatele magazinului.

— Te aduc eu s-o iei mai târziu. După cină.

— Cină?

— Mă gândesc că o să ni se facă foame uitându-ne la toată mobila de acolo. Mai ales că e vorba de mobilă italienească. Făcută de conaţionalii mei, ştii. Voi avea nevoie de o infuzie de paste, sunt sigur. Ridică din sprâncene şi zâmbi. E bine aşa?

Ea zâmbi cu zâmbetul ei cel mai frumos, pornit din inimă, şi se îndreptă spre maşină. Intrând în ea, inima continuă să-i tresalte de o fericire adevărată pe care o sim ea după multă vreme. El o întrebase dacă era bine.

Era mai mult decât bine.

Era grozav!

Tony scutură din cap, simţindu-se oarecum dezorientat, Iată-l gonind pe străzile din Los Angeles cu Hollis alături. Cum se întâmplase?

Cum se făcea că, parcă numai cu câteva minute în urmă venea cu maşina de la slujbă, mormăind înjurături la adresa unui

şofer egoist care făcuse stânga fără să semnalizeze, gata să producă un accident pe bulevardul Sunset. Tony fusese într-adevăr foarte prost dispus, gândindu-se tot timpul la un caz de violenţă sexuală ce îi fusese adus în ziua aceea – era vorba de un tată şi de toate cele patru fiice – şi întrebându-se cum de ajungeau unii oameni să fie aşa nişte animale.

Apoi, ca şi cum ar fi căutat în minte un loc în care să scape de astfel de gânduri negre, un loc unde să se calmeze înainte să-i sară capacele de-a binelea, îşi amintise de Hollis aşa cum o văzuse în dimineaţa aceea.

Hollis, în hainele ei demodate şi cu părul pieptănat în sus, în picioare în micul ei magazin de bibelouri, ca un trandafir proaspăt înflorit într-o grădină englezească. În faţa acestui tablou, fălcile strânse începură să se destindă. Simţea cum sângele îşi domoleşte fierberea.

Aşa că o luase pe bulevardul San Vicente, parcase maşina şi aşteptase. Acum ea era cu el, lângă el, purtând cu ea un miros subtil de flori de primăvară. Inhalându-i parfumul, se relaxă în cele din urmă şi se lăsă pe

deplin în voia momentului.

O vreme păstrară amândoi tăcerea, apoi el îi aruncă o privire. Ea păstra o anumită ţinută, cu spatele drept şi mâinile încrucişate în poală. Fără toată claia de păr înălţată în vârful capului, părea chiar mai mică decât de dimineaţă. Îşi pieptănase părul pe spate, punând şi mai mult în evidenţă obrajii frumoşi şi albi, şi urechile delicate.

Se întrebă cât de lung îi era oare părul în realitate. Destul de lung, bănuia. Până la talie? Îşi mai lăsau femeile părul să crească atât? Şi oare cum ar arăta coama aceea bogată, castanie, răsfirată pe o pernă?

Hopa, îşi zise el. Chestia cu perna era foarte prematură. La urma urmei, abia se cunoscuseră azi-dimineaţă.

— Deci, când e ziua ta de naştere, mai exact? Întrebă el cât mai degajat cu putinţă pentru a-şi abate gândurile din direcţia periculoasă în care o apucaseră.

— Poftim?

— Spuneai că împlineşti douăzeci şi patru de ani săptămâna viitoare. Pe ce dată?

— Pe paisprezece.

— De Sfântul Valentin!

— Da. Nu e prea amuzant să împărţi ziua de naştere cu o sărbătoare.

— Numai dacă eşti îndrăgostit, bănuiesc. Atunci bucuria ar fi dublă.

— Probabil că da.

Un răspuns cât se poate de neutru, se gândi el. Cel puţin asta însemna că nu este îndrăgostită deocamdată. Oare avusese un iubit? Se întrebă el. Bineînţeles că da. Nimeni nu ajunge la douăzeci şi patru de ani neatins în ziua de azi.

Ea se întoarse către el, iar luminile de pe stradă îi desenau pe faţă umbre schimbătoare în fuga lor.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? Să mergi la expoziţie, vreau să spun.

— Voiam să te mai văd, zise el. Şi pare să fie ceva interesant. Am tendinţa să mă îngrop în munca mea şi să uit că mai există şi o altă lume acolo, afară.

Ea îi zâmbi încântată.

— Ei, atunci e în regulă.

— Mergi des la astfel de evenimente?

— O, da, spuse ea cu chipul însufleţit dintr-o dată. Îmi place să văd ce pot face oamenii cu imaginaţia lor. Arta şi tot ce este legat de

ea mă interesează foarte mult. Toată viaţa mi-am dorit să fac şi eu parte din ea.

— Din ce anume?

Ea făcu un gest vag cu mâna.

— Din lumea artei, cred că aşa i se spune. Îşi puse mâna înapoi în poală şi râse, conştientă de ea însăşi. Nu sunt suficient de neconvenţională ca să mă dedic artei până la înfometare într-o mansardă, sau ceva asemănător. Dar îmi place arta.

— Eşti artistă?

— Într-o foarte mică măsură. Pictez şi desenez pentru propria mea plăcere. În Anglia am fost profesoară de artă.

— Glumeşti.

— Pari surprins.

El ridică din umeri.

— Nu mi te imaginez în faţa unei adunări, vorbind sau predând.

Ea dădu din cap aprobatoare.

— Pentru că nu sunt prea îndrăzneaţă, vrei să spui. Ai dreptate. Dar era vorba de copii, de copii mici, între cinci şi opt ani. Îşi ridică privirea spre el, zâmbind. Cu ei nu sunt aşa de timidă.

Ca şi cum mâna lui ar fi avut o voinţă a ei

proprie, Tony se întinse şi o mângâie uşor pe obraz cu dosul degetelor. O singură dată. Pielea ei era fină şi catifelată, aşa cum se aşteptase.

Ea fu surprinsă în mod vădit de acest gest intim, iar el îi susţinu privirea ochilor măriţi de uimire preţ de o clipă. Ceva plăcut şi cald se strecură între ei.

Apoi el puse mâna din nou pe volan şi se concentra asupra drumului.

Hollis oftă cu satisfacţie. Când se urcase în maşina lui Tony se simţise cuprinsă de un sentiment înălţător, plină de o stare de mulţumire care durase câteva minute. Tony voia să fie cu ea. O spusese chiar el; nu era doar imaginaţia ei. Exista o anumită atracţie între ei, şi era reciprocă.

După aceea, îndoielile o cuprinseseră din nou. Ce dorea el de la ea, de fapt? O simplă prietenie sau ceva mai mult? De ce nu putea şi ea să se fi îmbrăcat altfel sau să fie mai înaltă? Şi despre ce să vorbească cu el?

Dar el o atinsese pe obraz, chiar dacă foarte puţin şi atât de uşor. O privise cu ochii lui întunecaţi, senzuali, care îi trimiteau tot felul de mesaje la care nici nu îşi îngăduia

măcar să se gândească. Avu deodată un presentiment foarte clar în legătură cu ei doi. Tony avea să facă parte din schimbarea pe care o simţea în interiorul ei în ultima vreme. Ce rol avea să joace el, nu ştia, dar era dispusă să meargă până la capăt ca să afle.

Continuând drumul în tăcere pe strada Wilshire către cartierul de vest al Hollywoodului, gândurile lui Hollis se întorceau spre întâmplările de peste zi. Într-un moment de respiro, îşi scosese micul bloc de desen şi. Bucata de cărbune, şi începuse să deseneze.

Desenase repede şi, după ce folosise degetul mare pentru a estompa câteva linii mai dure, rezemase blocul de desen de maşina de făcut cafea şi îşi privise creaţia. Destul de reuşit, îşi spusese ea, mai ales că fusese trasat din memorie. Poate că nu nimerise conturul exact al sprâncenelor, dar gura era destul de reuşită. Da, printre alte trăsături faciale fascinante, Tony Stellini avea o gură foarte frumoasă.

Acum tot strecura priviri spre chipul lui Tony, comparându-l cu cel din schiţa ei. Nu îi

ieşise rău deloc, după câte îşi dădea seama. Sprâncenele îi erau puţin mai groase, nasul mai acvilin, dar surprinsese bine maxilarul ferm, de om încăpăţânat, şi frământarea lăuntrică ce îl mistuia.

Ochii lui se îndreptară din nou spre oglinda retrovizoare., Părea să facă asta foarte des şi nu doar pentru a verifica traficul din spate.

— Tony? De ce faci tot timpul aşa? Te uiţi în urmă de parcă ne-ar urmări cineva..

— Măsuri de prevedere.

— Chiar ne urmăreşte cineva?

— Nu se ştie niciodată.

— Vorbeşti serios?

El ridică din umeri.

— Riscurile meseriei. Deja mi-a intrat în obişnuinţă. Am băgat la închisoare o mulţime de criminali.

Ea se cutremură.

— Nu m-am gândit că…

El se întinse şi îi atinse mâna zâmbind.

— Nu am vrut să te sperii. Îmi pare rău. Nu s-a întâmplat niciodată nimic, dar când conduc mi se activează un fel de al şaselea simţ. A devenit un automatism. De asemenea, telefonul meu are număr

neinformabil şi încerc să schimb mereu traseul de acasă la birou şi înapoi. Ridică din umeri. Trebuie să te porţi tot timpul ca şi cum viaţa ţi-ar fi mereu în pericol. Numai aşa te poţi relaxa.

— Dar pare foarte enervant. Să trăieşti tot timpul într-o astfel de tensiune…

— Nici nu mă mai gândesc la asta, cel puţin nu la nivel conştient, zise el strângând-o de mână. Hei, şansele ca un astfel de lucru să se întâmple sunt slabe, chiar aproape de zero. Şi, în afară de asta, adăugă el cu blândeţe, nu te-aş pune niciodată în pericol.

Ea îşi ridică ochii şi îi întâlni privirea. Era caldă şi protectoare, aşa că îi zâmbi şi ea, lăsându-şi mâna într-a lui. Dar, în acelaşi timp, nu se putu abţine să nu arunce şi o privire în oglinda retrovizoare.

Capitolul 3

— Dar nu era decât o singură culoare! Exclamă Tony. Unde vezi tu artă în asta?

— Nu, zise Hollis la fel de înfierbântată. Gradaţii ale aceleaşi culori, gradaţii subtile, aproape imperceptibile, dar extraordinare. Şi nu era aceeaşi culoare. Tiparul formează un

enunţ.

— Ce enunţ?

— De la întuneric la lumină şi apoi iar în întuneric. Drumul soarelui în timpul zilei. Călătoria omenirii de la ignoranţă la cunoaştere şi înapoi. Cine ştie? Nu vezi? Asta este plăcerea contemplării unei opere de artă, să deduci din ea propriul tău înţeles.

Lui Tony nu-i venea să creadă cât de diferită era Hollis, atunci când vorbea despre ceea ce constituia, evident, subiectul ei favorit. Beau vin la o trattoria[1] de lângă Pacific Design Center, unde petrecuseră deja două ore foarte interesante..

Ea îi fusese profesoară – şi încă una foarte bună – explicându-i cum reuşise cutare sculptor să redea curgerea apei într-una dintre lucrările sale, cum designer-ul unui scaun nu prea prinsese contrastul potrivit în lemn. Vorbea degajată şi sigură pe ea. Gentila patroană de magazin sosită din lumea veche dispăruse complet, mai ales acum, când apăra cu înverşunare un tânăr artist a cărui lucrare monocromatică era una dintre favoritele ei.

— A făcut nişte lucruri uimitoare cu lumina

reflectată de cele mai neobişnuite suprafeţe. A avut o expoziţie anul trecut ia Oxford şi m-am dus s-o văd de patru ori. E un tip sclipitor.

— Dacă spui tu.

— Spun.

1. Trattoria – restaurant cu specific italienesc (n.t.)

Tony îşi ridică mâinile în aer, în semn ca se predă.

— Ai câştigat. Cazul e închis; tipul e strălucit.

Ea îl privi bănuitoare.

— Îţi baţi joc de mine?

— Glumeşti probabil. Nici n-aş îndrăzni.

Ea îl mai studie o clipă, apoi îşi muşcă buza şi râse.

— Îmi pare rău. M-a cam luat valul.

— Să nu îndrăzneşti să te scuzi. E un lucru minunat. Şi destul de surprinzător. Se pare că, sub aspectul politicos şi cuminte, Hollis Blake e o femeie foarte pasionată.

Tony vorbea pe un ton foarte normal, dar ochii săi trişti sub pleoapele grele de oboseală trimiteau mesaje de o natură mult mai senzuală. Hollis simţea cum o străbat

valuri de căldură prin tot trupul.

Îşi luă paharul.

— Mă întreb ce se întâmplă cu pizza aceea, zise ea privind în jur în timp ce sorbea din excelentul vin burgund comandat de Tony.

Ca schimbare de subiect, nu era prea elegantă, dar era tot ce putea să facă în momentul respectiv. Iar Tony, spre lauda lui, nu continuă discuţia despre temperamentul ei în timp ce le era servită masa.

Totuşi, abia îşi începuse pizza şi se lupta cu nişte caşcaval topit, când îi simţi privirea aţintită asupra ei. Îşi ridică ochii spre el, lingându-se pe degete. El o privea cu o intensitate care îi opri inima în loc şi îi aduse un val de roşeaţi în obraji.

Lăsă pizza deoparte şi îşi aţinti privirea în farfurie. Bunele ei maniere, prezente ca întotdeauna, o obligă să se şteargă graţioasă cu şervetul pe degete. Când fu destul de reculeasă ca să-şi ridice din nou capul, el îşi sorbea vinul, dar se uita în continuare fix la ea, cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Ce e? Întrebă ea.

— Hm? Făcu el, părând să iasă dintr-un fel

de transă.

— La ce te gândeşti când te uiţi la mine în felul ăsta?

El râse.

— Nu cred că o să-ţi spun. Nu încă. Luând încă o înghiţitură de vin, se lăsă pe spătarul scaunului, relaxat. Vorbeşte-mi.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Ce vrei să ştii?

— Totul. Dar putem începe cu locul în care te-ai născut.

— Aici, în State.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Sunt cetăţean american prin naştere. Mama m-a crescut aici până la vârstă de cinci ani şi ceva, după care am fost expediată la mătuşa mea, sora mamei.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

Ea dădu din umeri.

— Nu sunt prea sigură, de fapt. Acesta era unul dintre subiectele despre care mama nu prea vorbea, zise Hollis, trecându-şi degetul peste buza paharului. Sunt, cum se spune, copil din flori.

Fu surprinsă din nou de uşurinţa cu care putea vorbi cu el şi cât de multă înţelegere găsea în ochii lui limpezi.

— Nu intenţionam să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, zise el.

— Nu face nimic, zău. Am aflat lucrul ăsta în urmă cu nişte ani şi asta explică multe în legătură cu mami şi cu felul ei rigid de-a fi. Se pare că el era un american al naibii de chipeş, tipul de playboy, şi a părăsit-o înainte ca eu să mă nasc. Mama s-a trezit izolată aici, prea ruşinată ca să se ducă acasă cu mine în braţe. Aşa că s-a dus la şcoala de manichiură şi şi-a luat o slujbă. La un moment dat a decis să-şi înfrângă ruşinea şi m-a trimis în Anglia. Nu voia să primesc o educaţie bazată pe principiile americane relaxate, de gen „fie ce-o fi”.

Tony părea amuzat.

— Interesant, având în vedere circumstanţele naşterii tale.

— Într-adevăr. Se spune că păcătoşii devin cei mai mari pocăiţi.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

Hollis îl urmări cum ia încă o bucată de pizza. Trezindu-se distrasă de aspectul

buzelor sale strălucind de uleiul de măsline, ea mai luă o gură de vin.

— Apoi am fost trântită pe capul bietei mele mătuşi, Greta, care seamănă cu unul din acele personaje le trăiesc în micile oraşe unde îi place Agathei Christie să-şi plaseze misterele. Tipul de domnişoară bătrână care nu a fost nici măcar I sărutată vreodată.

Nu a fost sărutată vreodată. Cuvintele se repetară ca un ecou în mintea ei în timp ce îl privea pe Tony cum îşi linge uleiul de pe buze. Mişcarea limbii sale pe buze făcu să-i crească tensiunea. Se strădui să privească un punct situat undeva la stânga lui, apoi fixă eticheta sticlei de vin. Trebuia să se uite oriunde, numai la el nu.

Ce se întâmpla? Se întrebă ea, mustrându-se singură pentru reacţiile ei. Ea mai fusese sărutată.

Bineînţeles că mai fusese. Dar niciodată nu mai simţise această atracţie magnetică faţă de un bărbat, niciodată nu mai fusese copleşită de o asemenea langoare senzuală.

Voia ca Tony să o sărute. Voia să simtă pe buzele ei gura aceea senzuală, sexy.

— Hollis?

Ea îşi ridică privirea.

— Sunt încă aici, izbuti ea să spună.

— E rândul meu acum. La ce te gândeai?

— Îmi pare rău, e rândul meu să nu-ţi spun. Respiră adânc. Aşa, unde rămăsesem?

După o clipă, Tony zâmbi.

— La faptul că nu suntem prea deschişi unul faţă de altul, cred.

Ea nu ştia cum să reacţioneze la acest mod sincer de abordare a problemei şi începu să se joace cu o chiflă din coşul de pâine.

— Tony, zise ea, concentrată asupra grămezii de firimituri pe care o clădeau degetele ei.

— Da?

— Nu mă pricep prea bine la asta – la schimbul de replici dintre un bărbat şi o femeie. Îmi pare rău.

— Vorbeşti serios? Eu ziceam că te descurci de minune.

Ea clătină din cap.

— E din cauză că eu nu am avut un. Tată şi am fost crescută numai în compania femeilor. Nu prea sunt obişnuită cu bărbaţii, vezi tu. Am locuit cu mătuşa Greta până

când mami şi-a putut permite să mă trimită la o şcoală particulară, de fete, bineînţeles. Asta s-a întâmplat după ce ea şi Bella au început afacerea.

— Înţeleg.

— Iar şcolile pe care mi le-a ales mami erau destul de conservatoare. Foarte închise. Le uram, zise ea oftând. Dar eu nu m-am priceput niciodată să protestez şi nici nu mă vedeam în stare să mă împotrivesc mamei, atunci când lua o hotărâre. Eu eram fiica cea bună şi îndatoritoare.

— Dar ai ieşit de-acum de multă vreme din şcoală, ai intrat în viaţă.

— Da, desigur. Dar am predat în şcoală, înţelegi tu. La o altă şcoală de fete.

— Dar lumea asta nu se află undeva, în vid. Ai întâlnit şi tu bărbaţi. Ai ieşit cu bărbaţi… nu-i aşa?

Cu bărbaţi. Ea îşi duse mâna la gât şi se gândi cum să răspundă la întrebare.

— Păi, da.

— Ai fost măritată vreodată?

— Nu, dar am fost cât pe-aici. Am fost logodită timp de doi ani.

Expresia de pe chipul lui Tony era o

combinaţie curioasă de uşurare şi dezamăgire, care apăru şi dispăru atât de repede, încât Hollis se gândi că poate i se păruse.

— Povesteşte-mi despre asta, zise el.

— Nu am vorbit suficient despre mine?

El jşi privi ceasul.

— Îmi pare rău, tu trebuie să te duci mâine la lucru, nu? Te reţin?

— Nu, doar că…

Doar că nu o mai ascultase nimeni cu atâta interes ca Tony, nimănui nu îi păsase de ceea ce era ea de fapt şi de felul în care gândea. Dar nu putea să-i spună toate astea lui, cel puţin deocamdată.

— Ei bine, dacă insişti, zise ea. Dar după aceea, trebuie să-mi promiţi că îmi spui totul despre tine.

El zâmbi.

— O să regreţi că ai spus asta când te vei găsi la masa asta şi la ora trei dimineaţa. Umplu din nou paharele de vin. Acum, să auzim despre logodna ta.

— Nu sunt prea multe de spus. Era profesor de matematică la şcoala unde am lucrat. Îl cheamă Phil. Când am primit vestea

despre boala gravă a mamei, mi-am dat seama că nu voiam de fapt să fiu logodită, pentru că nu aveam de gând să mă mărit cu el. Aşa că am rupt logodna cu o seară înainte de întoarcerea aici.

— L-ai frânt inima?

— Nu cred. Expresia de pe faţa lui arăta mai mult uşurare, ca să fiu sinceră. Hollis zâmbi unei amintiri. Cred că nu eram suficient de… supusă faţă de el.

— Supusă? Făcu Tony, evident surprins de acest termen.

— Phil avea un fel al lui de a-mi spune, în mod constant, ce crede el că ar trebui eu să fac. Şi să gândesc. Şi să simt. Am suportat o vreme – sindromul fetiţei ascultătoare şi aşa mai departe – dar după un timp nu am mai putut. Nimeni nu ar trebui să spună celorlalţi ce să facă cu vieţile lor. Mami şi mătuşa Greta au comandat-o suficient pe a mea şi cred că m-am săturat de aşa ceva.

Tony îşi sorbi vinul cu o mână gânditoare, apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la Hollis ca şi cum ar fi evaluat-o.

— Eşti înşelătoare, ştiai asta?

— Zău?

— Chiar foarte înşelătoare. La prima vedere eşti atât de liniştită, aproape docilă. Dar pe dinăuntru eşti de oţel.

Ea oftă.

— Aşa îmi spunea şi mătuşa Greta, ca şi mami, de altfel. Chiar şi unele dintre clientele mele. O vreme se pare că mă port destul de paşnic, dar apoi trebuie să mă descarc.

— O să Jin minte asta, zise Tony încet.

Hollis se simţi dintr-o dată epuizată. Era o muncă dificilă aceasta, să te dezvălui pe tine însăţi, să-ţi aminteşti. Dădu la o parte pizza mâncată doar pe jumătate, îşi puse cotul pe masă şi îşi rezemă bărbia în palmă.

— Gata, Tony. Am vorbit suficient despre mine. E rândul tău.

Se aplecă şi el spre ea pentru a fi mai aproape.

— Am treizeci şi doi de ani, provin dintr-o familie numeroasă de italieni, sunt cel mai mare dintre cinci fraţi. Ţi-am spus că tata a murit, dar mama trăieşte încă şi cred că ţi-ar plăcea foarte mult. Am două nepoţele şi un nepot şi sunt înnebunit după ei. Am făcut sport în liceu, am studiat dreptul la USC, am

fost căsătorit şi sunt divorţat – asta ştii deja. În afară de slujba mea, sunt profesor de drept la un colegiu local, unde ţin un curs anual de practică criminalistică. Lucrez foarte mult şi am tendinţa să fac pe şeful. Asta e t°t.

Îşi termină vinul, în timp ce Hollis zâmbea la auzul acestui răspuns succint.

— Nu e cinstit. Răspunsul meu a fost mult mai amplu.

— Întreabă-mă ceva anume.

Ea voi să-l întrebe despre Caria şi despre divorţul lor, dar ceva o reţinu. În loc de asta, îi zise:

— Vorbeşte-mi despre visurile tale.

El păru surprins, apoi clătină din cap.

— Nu prea ajungi să ai multe visuri în branşa în care lucrez eu.

— O! Asta e trist.

— Nu chiar. Eu lucrez cu ceea ce văd, mă ocup cu realitatea. Poate chiar prea mult. Vrei cafea?

Când ea încuviinţă, el făcu semn chelneriţei şi comandă două cafele.

— Şi aduceţi şi o tartă cu fructe, vă rog. Tu ce ai vrea? Se întoarse el spre Hollis.

— O să gust puţin din tarta ta, dacă nu te superi.

— Cu plăcere.

După ce chelneriţa plecă, Hollis îl întrebă:

— Când te-ai decis să devii procuror?

— După ce am ieşit din facultate, am început să lucrez pentru o mare firmă particulară, ajutând şobolanii să nu slăbească. După vreo doi ani mă simţeam îngrozitor. Toată viaţa am vrut să fiu diferit. Să contribui şi eu la ceva important, înţelegi?

— Da, sigur că da.

— Aşa că am renunţat la câştigurile mari şi ăm intrat în slujba statului. Mult mai putină distracţie, loc de muncă mai puţin luxos, chiar şi prestigiul e mai mic. La televiziune, băieţii cei buni sunt întotdeauna avocaţii apărării, iar noi, procurorii, inamicii. Dar în viaţa de toate zilele, în viaţa reală, noi suntem cei buni. Ni se spune „băieţii cu pălării albe”.

— Cum?

— Ca în filmele western.

— A, da, desigur. Călăreţul singuratic.

El rtse.

— Ceva de genul ăsta. Doream din tot sufletul să-i bag la răcoare pe tipicei răi. Ţi se pare că sunt pretenţios?

— Deloc.

El continuă, făcând multe gesturi dramatice cu mâinile în timp ce vorbea din ce în ce cu mai multă pasiune.

— Noi lucrăm cu Constituţia. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este doar o cărţulie cu câteva pagini frumos tipărite. Dar pentru noi ea este ceva foarte real. O folosim în fiecare zi. Începu să enumere pe degete: Nevinovat până la proba contrarie, proces public, dreptul la un avocat, dreptul la martori, dreptul la confruntarea martorilor, dreptul la examinarea martorilor.

Hollis îl privi, întrebându-se dacă se vedea cât de tare străluceau ochii ei. Cum se putea abţine cineva să nu fie captivat de înflăcărarea lui Tony?

Cu o mişcare neaşteptată, el o luă de mână.

— Ţi-a spus cineva vreodată ce ascultătoare grozavă eşti?

Ea fu străbătută de o undă de căldură când se uită la mâinile lor unite.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine. În afară de asta, tot ceea ce spui este atât de interesant…

— Adu-mi aminte să te trec pe lista juraţilor mei.

— Îţi adormi juraţii cu elocvenţa ta?

El râse şi o strânse uşor de mână.

— Nu ştiu ce să spun despre elocvenţa mea, dar de obicei îi văd că sunt treji. Eu sunt un actor, şi asta este una dintre cerinţe. Un proces este ca un spectacol în care tu eşti şi actor, şi producător, şi regizor în acelaşi timp.

Ea dădu din cap.

— Adică ai controlul deplin. Şi îţi place asta.

El ridică dintr-o sprinceană şi zâmbi spăşit.

— Ai observat şi tu. Da, trebuie să-ţi placă să ai totul sub control, ca să faci meseria asta. Aşa cum îi place secretarei mele să spună, sunt un tip cu care te înţelegi bine atât timp cât faci ceea ce vreau eu, aşa cum vreau eu şi atunci când vreau eu.

Ea îşi înălţă capul.

— Aşa eşti tot timpul?

— Aş vrea să spun nu, dar aş minţi. Sunt

obişnuit să am autoritate. Poliţişti sau procurori, cei mai mulţi dintre noi au viaţa personală un adevărat dezastru.

În tăcerea care urmă, chelneriţa aduse cafelele şi tarta cu fructe. Tony ar fi vrut să retragă ultimele cuvinte pe care le spusese. Oare o speriase? Se repezise la ea bătându-se în piept ca King Kong, spunându-i ce mare forţos şi ce mare comandant era el.' Exact tipul ăsta de comportament. O făcuse să rupă o logodnă.

Şi ce dacă? Se întrebă el. Era cel care era, un tip excesiv de muncitor.

Şi mă interesează femeia asta. Trecuse ceva timp de când nu i se mai întâmplase aşa ceva şi se simţea foarte bine. Cel puţin deocamdată. Nu întrevedea în viitor nicio relaţie de lungă durată.

În ciuda educaţiei şi a experienţei sale, ce se petrecea între bărbaţi şi femei constituia încă un, mister pentru el. Mama lui, o femeie de la ţară, fusese cârpa de şters pe jos a tatălui său, iar Tony îşi petrecuse copilăria între frica de bătrânul său tată şi furia faţă de mama sa, pentru că nu avea curajul să-l înfrunte. Când s-a făcut mare, s-a căsătorit

cu Caria, care nu era cârpa de şters pe jos a nici unui bărbat. Căsătoria aceasta totuşi nu mersese, iar el nici nu mai ştia ce vrea de fapt. Adevărul era că nu-i plăcea ca femeile să fie cârpe de şters pe jos, dar nu prea agrea nici opusul. După experienţa lui, femeile erau fie într-un fel, fie într-altul.

În faţa lui se afla... Cum era Hollis? În ce categorie se încadra? Era tăcută, dar nu întotdeauna. Supusă? Aşa i se păruse la început, după care nu i se mai păruse defel. În niciun caz nu era cârpă de şters pe jos.

Care erau motivaţiile ei, ambiţia care o anima? Nu discutaseră visurile ei în seara asta, aşa că juriul era pe dinafară.

Haide, Stellini, îşi spuse el. Termină cu veşnicele tale analize şi bucură-te de femeia care stă în faţa ta. Bucură-te de felul în care îşi înclină capul în timp ce te ascultă cum faci pe grozavul şi de felul în care îşi tamponează delicat buzele cu şervetul. Bucură-te de aceşti ochi incredibili. De aproape i se păreau fascinanţi, cu irişii lor verzi cu firişoare aurii, subliniaţi de conturul ochilor făcut, cu o nuanţă întunecată de verde.

— Tony? Întrebă ea, întrerupându-i studiul chipului ei. Acum chiar că s-a făcut târziu. Trebuie să deschid mâine dimineaţa devreme.

El făcu semn chelneriţei că vrea să achite nota, uşor dezamăgit că nu puteau să stea mai mult, să vorbească aşa până în zori. Se simţea plin de energie. De fapt, nu-şi amintea să se mai fi simţit atât de bine cu cineva în ultima vreme. Dacă se mai întâmplase vreodată aşa ceva.

Pe de altă parte – dacă era să ia în considerare şi partea bună a lucrurilor – urma să-i spună „noapte bună”, lucru pe care-l aştepta cu o nerăbdare mai mare decât pe vremea când era în liceu. Avea să o conducă până la maşina ei şi, înainte de a se despărţi, avea să o sărute apăsat.

Era o noapte fără lună şi traficul nu era aglomerat pe drumul de întoarcere în Brentwood. Pentru Hollis, atmosfera din maşină care îi izola de restul lumii era ca un fel de cocon confortabil.

— Mulţumesc, zise ea închizându-şi ochii şi lă- sându-şi capul pe spate. A fost o cină minunată, îşi înăbuşi un căscat cu palma. Îmi

pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar a fost o zi lungă şi obositoare.

— Ajungem la maşina ta imediat. Cât de departe de casă eşti de la magazin?

— Locuiesc pe Mandeville Canyon, de fapt, zise ea numind zona împădurită care se găsea la zece minute de mers cu maşina de la magazin.

Bella mă lasă să stau în casa ei de oaspeţi până mă hotărăsc ce să fac. Aş putea sta în casa mamei, dar… Am impresia că e bântuită. Miroase a lavandă şi a mucegai, într-un fel, spuse ea şi se cutremură. Scuză-mă, nu am vrut să par chiar atât de speriată.

El o luă de mână, iar ea îşi dori ca maşina lui să nu fi avut scaunele atât de depărtate, ca să se fi putut cuibări lângă el.

În parcarea din spatele magazinului rămăsese numai uriaşul Oldsmobile al lui Hollis. Tony opri motorul, dar nu se dădu jos din maşină. În schimb, se întoarse spre ea cu o expresie foarte serioasă pe faţă.

Ea se întrebă ce avea să urmeze. Ar fi vrut ca el să o sărute şi îşi dădea seama că nu ar fi fost anormal ca femeia să facă prima mişcare. Dar nu s-ar fi simţit bine făcând

asta.

— Hollis, zise el mângâietor.

— Da, şopti ea.

— Îmi place numele tău, spuse el aplecându-se către ea.

Acum ea trebuia să lase capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.

Parcarea era luminată doar de un felinar aflat într-un colţ, şi ea abia putea să distingă trăsăturile lui Tony. Nu auzea niciun sunet, în afară de propria ei respiraţie precipitată. Părea că în jur totul încremenise.

El îi mângâie bărbia cu un deget.

— Toată seara m-am uitat la gura asta a ta…

Inima ei se zbătea ca o pasăre speriată.

— … şi trebuie s-o gust.

Îşi atinse buzele de ale ei într-un sărut uşor, delicios. Apoi urmă altul şi altul.

— Iar pielea ta e perfectă, zise el mângâindu-i obrazul.

Ea închise ochii. Nu voia ca văzul să tulbure în vreun fel plăcerea atingerii. Mişcarea uşoară a buzelor lui pe gura ei, fierbinţeala respiraţiei lui o făceau să se simtă ameţită. Stătea ca o pisică ce toarce

sub degetele lui care îi mângâiau pleoapele, nasul, bărbia, alunecând în jos spre baza gâtului.

Mâinile lui îşi opriră călătoria, iar el îşi dezlipi buzele de ale ei. Ea se auzi suspinând cu părere de rău atunci când deschise ochii din nou.

El zâmbea şi respira puţin mai repede decât în urmă cu un minut.

— Vino, te conduc la maşina ta.

Tony se îndreptă cu Hollis spre maşină, ţinând-o cu braţul pe după umerii ei fragili. Când ajunseră, o strânse lângă el, simţind-o ghemuită la pieptul lui, atingându-i bărbia cu capul.

— Nu vreau să te las să pleci, murmură el, uimit de delicateţea trupului ei.

Dar trebuia s-o facă, deşi cu părere de rău. Ea se urcă la volan şi băgă cheia în contact. Totuşi, el ţinea în continuare portiera deschisă şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Aşa mai zic şi eu, spuse ea, nedorind la rândul ei să-l lase să plece. Să te mai privesc şi eu de sus.

El zâmbi.

— Ai o maşină mare, nimic de zis.

— A fost a mamei. Era un adevărat tanc, dar ea se simţea în siguranţă la volanul ei. Probabil că o să-mi iau una nouă, de îndată ce mă obişnuiesc să conduc pe dreapta.

El se întinse şi o atinse uşor pe nas.

— Eşti adorabilă, ştiai asta?

— Niciodată să nu-i mai spui unei persoane scunde că e adorabilă. S-ar putea să te scuipe în faţă.

— Mulţumesc de avertisment. Şi ce ar trebui să-i spun unei persoane scunde?

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

— Păi, atunci, uite cum aş proceda.

Şi o aplecă spre el cu putere, sărutând-o cu o pasiune care îi tăie respiraţia. Îi alintă buzele cu limba lui şi apoi îi băgă vârful limbii în gură. Ea gemu şi se deschise pentru el, limba ei întâlnind-o pe a lui, la început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneaţă.

Nu se simţise niciodată astfel când îl sărutase pe Phil. Îşi dori să fi fost mai experimentată şi se întrebă dacă Tony îşi dădea seama de lipsa ei de experienţă. Apoi încetă să-şi mai dorească ceva şi se lăsă în voia senzaţiilor pe care i le trezea limba lui provocatoare. Pur şi simplu o invadase,

înlăturând orice altă idee din mintea ei.

Hollis fu nevoită să-şi adune toate puterile ca să reuşească să se dezlipească de el. Se priviră, ea cu mâinile pe umerii lui, el ţinându-i faţa în palme, respirând amândoi atât de precipitat şi de sonor, încât nu puteau să-şi distingă respiraţiile după sunet.

— Tony. E frig şi e târziu. Trebuie să plec.

El îi luă mâinile între ale lui şi le frecă să le încălzească.

— Mâine, zise el întunecat. Eşti liberă?

Ea presupuse că ar trebui să fie cochetă şi să-i spună că are alte planuri, dar trecuse de asta.

— Magazinul se închide la şase.

— Eu am un seminar. Termin până la ora închiderii. Luăm cina împreună. Bine?

Făcea ceea ce bănuia că făcuse întotdeauna – prelua controlul. Ea nu avea nici cea mai mică dorinţă să i se împotrivească. Orice ar fi dorit el era în regulă, ştia bine asta. Renunţase la orice speranţă de raţiune din clipa în care Tony Stellini intrase în viaţa ei. Trenul pleca din gară. Tot ce avea de făcut era să sară în el din mers şi să se ţină cât mai bine.

Capitolul 4

— … un văduv drăguţ, cu avere, un dermatolog. Nu foarte interesant, dar cu foarte multe relaţii.

— Mulţumesc, doamnă De Longpre, dar nu mă interesează, zise Hollis, nu pentru prima oară.

Marianne De Longpre – bătrână, egocentrică şi bogată – îşi făcea manichiura în fiecare vineri după-amiază, apoi venea să ronţăie câte ceva în magazin. În clipa de faţă, şi nu pentru prima oară, încerca să o aranjeze pe Hollis: Femeia o tot bătea la cap de câteva zeci de minute şi Hollis simţea că o cuprinde o durere groaznică de cap. Se oprise lângă uşa de la intrare şi se juca cu plăcuţa pe care scria, "închis”. Cum să scape de ea? Se întrebă Hollis. Se gândi să ţipe, dar pe urmă ajunse la concluzia că metoda nu era prea subtilă.

— Zău, Hollis, zise Marianne, laşi să treacă cei mai frumoşi ani. Crede-mă, devine din ce în ce mai greu, pe măsură ce înaintezi în vârstă.

— Cred că va trebui să-mi asum riscurile,

doamnă De Longpre. S-ar putea să mă usuc şi să mor ca un ciorchine pe viţă, dar tot nu mă interesează.

Marianne continuă ca şi cum Hollis nici nu ar fi răspuns. Femeia mai vârstnică, de altfel foarte bună la suflet, era mai mult decât insistentă. Dar nu avea niciun rost. Mai cu seamă astăzi. După seara petrecută în compania lui Tony.

Hollis fusese toată ziua într-o stare de prostaţie gândindu-se la el, la felul în care i se formau ridurile în jurul ochilor atunci când râdea, la felul în care îi răspândea foc prin trup atunci când o mângâia cu vârful degetelor, la felul în care o sărutase cu îndrăzneală şi cu un puternic simţ al posesiei.

Era aproape ora şase şi el trebuia să apară. Trebuia să se pregătească pentru el… şi pentru ce urma să-i aducă seara. Gândindu-se la seara ce o aştepta, simţi că o străbate un fior şi respiraţia i se acceleră. Noaptea trecută descoperise atât de repede – poate prea repede? — O foame interioară care până atunci îi fusese complet necunoscută. Ce se va întâmpla când se vor

întâlni din nou? Ce voia ea să se întâmple?

— Eşti foarte încăpăţânată, ştii? Zise Marianne.

Sprâncenele ei aveau întotdeauna o expresie mirată; avea cel puţin şaizeci de ani şi făcuse prea multe operaţii estetice.

— Mi s-a mai spus. Vă mai pot ajuta cu ceva? Întrebă Hollis, cu dorinţa vădită de a schimba subiectul.

Marianne oftă tare.

— Ajută-mă să găsesc cadoul perfect pentru cumnata mea. Nu pot s-o sufăr, dar ne facem reciproc cadouri foarte drăguţe.

Fata lui Kate, o adolescentă în vârstă de şaisprezece ani, coborî tropăind pe scări. Venea mereu să ajute vineri după-amiaza şi sâmbăta, bucurându-se să aibă nişte bani în plus şi să poarte rochiţă cu volan. Desigur, părul ei roşu-aprins făcea costumul să pară puţin caraghios, dar lui Hollis nu-i păsa.

— Dee, zise ea, arată-i, te rog, doamnei De Longpre noile păstoriţe de porţelan pe care le-am primit din Franţa. E vorba de un cadou pentru cumnata dânsei.

Dee se duse repede la etajeră şi luă una dintre micile figurine.

— Astea-s grozave, vedeţi? Fiecare din ele e, cum să zic, numerotată, şi are iniţialele artistului pe ea.

Fată bună, Dee, se gândi Hollis recunoscătoare. Marianne era întotdeauna impresionată de lucrurile semnate şi numerotate.

— O să vă rog să mă scuzaţi, zise ea îndreptându-se repede spre cămăruţa din spatele draperiei. Am o întâlnire şi trebuie să mă schimb.

De acolo o auzea pe Dee care vorbea cu un entuziasm nereţinut despre orice:

— Sau îi puteţi da una dintre aceste drăguţe cutii pentru pilule. Ce credeţi? Dânsa ia pilule, adică, vreau să spun, medicamente?

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că are nevoie de nişte litiu, veni replica acidă a Mariannei.

Hollis chicoti în timp ce îşi scotea costumul, apoi se spălă. Privindu-se în oglindă, se strâmbă văzând sutienul de bumbac pe care îl purta. Măcar de-ar fi avut timp să-şi cumpere lenjerie nouă. Era destul de greu să te simţi sexy în bumbac.

Stai o clipă, făcu ea, punând frâu gândurilor ei năstruşnice. Cum rămânea atunci cu ceea ce gândea mai devreme, că nu era prea sigură ce vrea să se întâmple în noaptea asta? Faptul că îşi dorea să-şi fi cumpărat lenjerie nouă era un indiciu că deja se hotărâse.

În timpul pauzei de masă se. Dusese să-şi cumpere câteva haine noi. Punându-şi-le şi privindu-se din nou în oglindă, se întrebă dacă cea din faţa ei era tot Hollis sau sora ei geamănă de care fusese despărţită la naştere. Purta o helancă neagră şi nişte pantaloni strimţi, negri. Se fardase. Îşi pusese în urechi o pereche de cercei de argint. Iar părul îi era împletit în stil franţuzesc. Arăta… ei bine, arăta modern. Arăta ca o fată din America. Absolut deloc demodată.,

Clinchetul clopoţeilor anunţă intrarea cuiva. Apoi Îl auzi pe Tony întrebând:

— Bună, Hollis e aici?

Era adevărat, se gândi ea. Inima putea să-ţi stea în loc atunci când auzeai sunetul unei anumite voci. Nu se mişcă din loc, dând organului vital o şansă de a-şi relua

funcţiunile. Când lucrul acesta se întâmplă, inima o luă la galop. Clipa de nemişcare fu urmată de nişte bătăi nebuneşti.

— Vin într-o secundă, Tony! Strigă ea, sperând să nu se trădeze prin tremurul uşor al glasului.

— Bună, o auzi pe Dee spunând. Eu sunt Dee

O'Brien, iar dânsa este doamna De Longpre.

— Tony Stellini.

— Stellini, zise Marianne gânditoare. Sunteţi pe lista donatorilor pentru Spitalul de Caritate pentru Copii.

— Într-adevăr, cei din familia mea sunt.

— Ştiam eu că numele mi-e cunoscut de undeva. Vii la balul de Sfântul Valentin săptămână viitoare? Şi cum se face că o cunoşti pe Hollis.

— Păi…

Tony nu-şi termină vorba, pentru că Hollis îşi făcu apariţia, trăgând draperia în urma ei.

— Bună, Tony.

El o privi, apoi făcu ochii mari, vizibil şocat.

— Uau! făcu el încet.

Expresia ei era întrebătoare, dar şi

defensivă în acelaşi timp.

— Asta a fost de bine sau de rău?

— „Uau” e întotdeauna de bine.

Hollis simţi roşeaţa trădătoare a unei stânjeneli amestecată cu plăcere urcându-i-se pe gât. În clipa în care privirile li se întâlniseră, i se păruse că erau singuri în încăpere, numai ei doi, izolţji de restul lumii.

Dar nu erau singuri. Dee se uita de la unul la altul zâmbind cu gura până la urechi. Marianne arbora o mână de atotştiutoare, de parcă al ei ar fi fost meritul de a-i aduce pe amândoi să se cunoască.

Hollis se înălţa cât mai mult cu putinţă pe vârfuri şi zise cu cel mai puternic accent britanic pe care îl avea:

— Se ocupă Dee mulţumitor de dumneavoastră, doamnă De Longpre?

— O, da. Te rog, împachetează-mi-o pe cea albastră, Dee, spuse femeia cea vârstnică, aruncând din nou spre Hollis o privire vicleană.

— Pot să închid eu şi cu mama, dacă e nevoie, spuse Dee. Ea mai are de terminat o manichiură şi trebuie să mă ducă acasă cu maşina.

— Bine, spuse Hollis. Mergem? Îl întrebă ea pe Tony.

El încuviinţă şi îi deschise uşa. La plecare, ea zise:

— Ne vedem săptămâna viitoare, doamnă De Longpre. Şi, Dee, adăugă ea. Mulţumesc!

Afară, Hollis întâmpină boarea rece a serii cu un oftat de uşurare. Tony îi înconjură umerii cu braţul.

— E frig. Ai o jachetă?

— Nu. Am plecat fără ea de dimineaţă. Dar helanca asta e destul de călduroasă totuşi.

— O să dau drumul la căldură în maşină. Ajutând-o să urce, o întrebă: Cum ti se pare o plimbare până la malul oceanului?

— Minunat!

În seara asta era cu totul alta, se gândi Tony în timp ce se îndreptau spre ocean, şi diferenţa pe care o resimţea îi făcea să se simtă uşor stânjenit. Ea arăta grozav, cu trupul micuţ, dar perfect pus în evidenţă de helancă şi de pantalonii strimţi. Avea nişte curbe superbe şi îi plăcea mult de tot. Şi totuşi…

Ce se afla dincolo de aceste reacţii amestecate pe care le încerca faţă de Hollis?

Fără îndoială că îl excita – toată ziua nu se gândise decât la momentul când o va săruta din nou. Dar, când se gândea la ea, nu o vedea decât în bluza ei cu guler înalt şi cu coafura aceea ciudată. O vedea numai acoperită, o floare îmbobocită numai, aşteptându-l numai pe el. Imaginea pe care şi-o formase despre ea nu includea şi cerceii mari din urechi sau rimelul din jurul ochilor.

— Te tot uiţi la mine de parcă ai fi văzut un animal ciudat, zise ea.

— Nu mă pot abţine, zâmbi el. Arăţi bine. Vreau să spun, mai mult decât bine. Numai că eşti foarte diferită. Încerc să potrivesc imaginea asta cu cea de ieri. El clătină din cap. Mă refer la diferenţe…

— E totul în regulă? Întrebă ea cu teamă. Vreau să spun, nu sunt obişnuită cu… adică, astea nu sunt hainele mele obişnuite… Oh, Tony, oftă ea. Adevărul e că mi-am cumpărat haine noi. Voiam să fiu atrăgătoare… pentru tine.

Mărturisirea asta o costase mult, se vedea bine. El o strânse de mână.

— Îţi mulţumesc. Şi să ştii că arăţi într-adevăr bine. E vorba de mine, de fapt, nu de

tine. Nu mă împac prea bine cu schimbările. Îi luă mâna şi îi sărută podul palmei. Ţi-e foame?

— Nu prea, spuse ea, adresându-i unul din zâmbetele ei adorabile. Nu am putea să ne oprim să bem ceva şi să ne uităm la mare? Simt nevoia să mă relaxez după ziua asta. Şi după Marianne De Longpre. Tot vorbea, şi vorbea, şi vorbea la nesfârşit.

— Una vedere la ocean, vine numaidecât!

El o duse la un restaurant mare şi foarte popular din Malibu şi reuşi să facă rost de o masă într-un colţ care să aibă vedere spre Pacific. Noaptea întunecată nu lăsa să se vadă decât vag forma lunii, în timp ce o ceaţă deasă ascundea stelele. După ce comandară băuturile, Hollis îşi sprijini bărbia în palmă şi privi afară pe fereastră. Luminile puternice ale restaurantului luminau valurile mari care se spărgeau de stânci chiar dedesubtul lor.

— Este exact ceea ce îmi doream, zise ea în- torcându-se spre Tony.

— Iar eu te doream pe tine, spuse el încet. Te-am dorit toată ziua. După noaptea trecută, singurul lucru la care m-am putut

gândi a fost să te întâlnesc din nou, cât mai repede posibil.

Imenşii ei ochi căprui se făcură şi mai mari, apoi ea îşi muşcă buzele şi-şi plecă privirea.

— Şi eu la fel.

Aplecându-se, el o mângâie pe obraz în timp ce ea se juca cu şerveţelul.

— Aşa. M-am gândit la obrajii tăi toată ziua. Şi sunt la fel de catifelaţi cum mi-i aminteam.

— Oh, Tony.

— Ce este? Uită-te la mine, te rog.

Inspirând adânc, ea îşi înălţă capul.

— Mă copleşeşti, iartă-mă. Nu sânt obişnuită ca o persoană să fie atât de… sincer în legătură cu sentimentele sale.

— Ai fi preferat să mă conformez mai mult subtilităţilor englezeşti. Asta este?

În sfârşit o făcuse să zâmbească.

— Reprimări englezeşti ar fi un termen mai potrivit. O mulţime de discuţii neînsemnate şi foarte puţină apropiere sufletească.

Tocmai atunci fură servite băuturile. Tony ridică paharul:

— Pentru sfârşitul reprimărilor.

— Hm, nu sunt atât de sigură că aş putea

să beau pentru. Asta. Ce vrei să spui mai exact?

În stilul lui Bogart, el rosti din colţul gurii:

— Stai pe-aproape, puştoaico. O să afli în curând.

— Vă rog, domnule procuror, fiţi puţin mai explicit.

— Bine. Închin pentru libertate, pentru puterea de a spune şi de a face ceea ce vrei să faci, nu ceea ce crezi că ar trebui să faci.

Ea ridică amuzată din sprâncene.

— Mă tem că mami nu ar aproba deloc acest toast.

Se simţea minunat privindu-i chipul la lumina lumânărilor de pe masă. Expresia ei se schimba de la o clipă la alta, iar strălucirea flăcărilor îi punea în evidenţă sclipirea din priviri şi auriul părului.

— Ştii, zise el, tu nu eşti mama ta. De fapt, nici măcar nu-i semeni.

— Am început să-mi dau şi eu seama.

Fu rândul ei să se întindă şi să-şi treacă vârfurile degetelor peste obrazul lui, o atingere ca aceea a unui fulg, dar care îi învioră inima.

— Aşa, spuse ea. Şi eu mi-am dorit să fac

asta toată ziua. Acum, mulţumită influenţei toastului, sunt în stare să o fac.

El îi prinse mâna şi o duse la gură, alintându-i degetul mic între buze. Ea suspină când limba lui atinse unghia şi pieliţa subţire din jurul ei, iar el o privea cu atenţie, urmărindu-i reacţia. Ochii i se împăienjeniră şi se miră el însuşi de intensitatea propriei sale reacţii de răspuns.

— Uhu! murmură el. S-ar putea să fiu nevoit să te înşfac chiar aici, în faţa tuturor.

Ea îşi deschise ochii, ca şi cum s-ar fi trezit brusc, şi îşi retrase mâna.

— Îmi pare rău, sunt încă prea inhibată pentru asta.

— Ce păcat! Am fi putut da o adevărată reprezentaţie.

Ea sorbi zdravăn o înghiţitură din băutura din faţa ei, apoi puse paharul pe masă, cu o pocnitură.

— Propun să schimbăm subiectul.

— Laşo!

— Trist, dar adevărat. Spune-mi, cum a fost ziua de astăzi? Ai predat un curs, parcă aşa spuneai. Pe ce temă? Şi cui?

El râse, simţind cum sângele îi aleargă

încă fierbinte prin vene.

— În regulă, ai câştigat. Am dat îndrumări unor viitori „vulturi” ai dreptăţii care au încă urme de caş pe la cioc. Cei mai mulţi nu vor să intre în slujba guvernului, dar trebuie să ştie câteva lucruri.

— De exemplu?

— Ce să nu facă la tribunal, cum să procedeze cu clienţii, cum să evite greşelile începătorilor. Apărările interesate folosite de tipii răi. Cum ar fi apărarea UATF.

— Apărarea cum?

— U-A-T-F, spuse el pe litere. Adică „un alt tip a făcut-o”.

Ea râse cu râsul acela muzical al ei, încurajându-l să continue cu glas tare, pe tonul golanilor de pe stradă.

— „Da’, domnu’ poliţist, eram, şi io pă colţu’ străzii şi vine unu’ şi-mi dă un pistol”. Sau nişte marfă de contrabandă, continuă el cu glasul lui normal, sau nişte droguri, sau vreun obiect furat, sau altceva. Bieţii băieţi stăteau şi ei acolo, şi cineva le dă pur şi simplu nişte chestii. Ţi se rupe inima de mila lor, nu?

Hollis detectă seriozitatea din spatele

umorului lui.

— Trebuie să fie dificil să ai toată ziua de-a face cu criminali. Adică, e dificil să-ţi păstrezi echilibrul. Vezi o mulţime de lucruri groaznice, nu-i aşa?

— Sigur că da, spuse el pe tonul unei conversaţii normale.

— Nu există pericolul să devii cinic?

— Nu. Sorbi toată băutura şi făcu semn să i se aducă încă una. Eu sunt deja cinic.

— O!

Ea sim i deodată nevoia de a-i da la o parte şuviţele de păr de pe frunte, apoi de a-i lua mâna ca să i-o strângă într-a ei. Dar el ar fi putut interpreta gestul ca pe un semn de milă sau de compasiune, iar ea simţea destul de bine că Tony nu de asta avea nevoie.

— Cinismul poate fi evitat, continuă el. Ar trebui să auzi câteva dintre glumele care se spun pe la birou – adevărat umor de puşcărie, sinistru de-a binelea. Desigur asta se întâmplă, pentru că trebuie să îi cumva groaza la respect.

— Ce fel de groază?

— Nu are rost să-i spun, i-aş strica ziua.

— Nu mă proteja, Tony, te rog. Este vorba de o parte a lumii tale, iar eu vreau să ştiu totul despre ea.

Dar el clătină din cap. Încă nu era pregătit pentru asta.

RE suficient să ştii că trebuie să lupt din răsputeri ca să nu mă las pradă disperării, şi asta în fiecare zi. Avem o mulţime de cazuri „fierbinţi”. Acolo, afară, e o lume destul de nenorocită.

— Cu siguranţă că nu e aşa mereu.

— Probabil. Ultima parte a secolului douăzeci e mai rea decât orice altă perioadă anterioară.

Ea privi ceaţa de deasupra apei, regretând că insistase să abandoneze flirtul de dinainte pentru tonul acesta serios. Dar nu era posibil să plutească tot timpul pe valurile senzualităţii. După câteva clipe, se întoarse spre el şi îl întrebă:

— Ai citit ceva de Dickens?

El ridică dintr-o sprinceană.

— Asta e o nouă schimbare de subiect?

— Deloc. Este o scenă în Povestea celor două oraşe, în care un membru al aristocraţiei – un marchiz, am impresia – dă

peste un copil cu trăsura şi-l omoară. Aruncă o monedă părinţilor îndureraţi, convins că asta va compensa pierderea suferită. Mai târziu, tatăl este spânzurat pentru uciderea marchizului.

— Astăzi noi am pleda pentru circumstanţe atenuante sau pentru alienare temporară.

— Dar vezi, răul exista şi atunci, în urmă cu două sute de ani. Şi în urmă cu două mii de ani. Întotdeauna există pe lume nedreptate. Aşa stau lucrurile; nimic nu s-a schimbat. Numai că tu eşti înconjurat de tot ce este mai josnic în lumea de azi, aşa că nu mai vezi altceva în afară de asta.

El o studie o vreme, apoi zâmbi.

— Eşti mult prea sensibilă.

— Ai prefera să nu fiu?

El clătină din cap.

— Cred că nu. Dar nu eşti nici fata inocentă şi demodată pe care o credeam.

— Ai fi preferat să fiu aşa?

El expiră puternic, apoi râse puţin. În loc să răspundă întrebării, spuse:

— Vino.

Apoi aruncă o bancnotă pe masă.

Ea simţi că-i revine ceva din vechiul ei

sentiment de nesiguranţă, în timp ce el se ridică, oferindu-i mâna. Privirea lui avea o intensitate lipsită de orice zâmbet, care o făcu să se cutremure. Ce voia de la ea? Cum îşi dorea el să fie?

Tony rămase tăcut tot timpul drumului după ce plecară de la restaurant, iar ea se întrebă din nou ce era oare în mintea lui. Sprâncenele îi erau. Încruntate şi colţurile gurii lăsate în jos, făcându-l să pară furios. Ce-i schimbase oare starea de spirit?

Înjurând în şoaptă, el luă brusc o curbă şi intră într-o parcare pustie, oprind într-un loc de parcare cu faţa spre ocean. Se întoarse către ea fără să aştepte măcar oprirea motorului.

Trecându-i o mână pe după gât şi împletindu-şi degetele în coama deasă a părului ei, o trase spre el.

— Nu mai pot să aştept, zise el, apoi gura lui se năpusti peste a ei aproape sălbatic şi ea înţelese ce-l schimbase atât de mult.

În niciun caz furia.

Apoi, ea încetă să mai gândească, simţind limba lui nerăbdătoare care voia să-i intre în gură, cercetând-o, gustând-o aşa cum nu o

mai gustase nimeni până atunci. O dorinţă copleşitoare o cuprinse şi ea se deschise spre el, încurajându-i invazia. Limbile lor se întâlniră, duelându-se şi sorbindu-se una pe cealaltă.

Degetele lungi şi puternice ale lui Tony îi masau baza cefei. Apoi mişcarea lor deveni uşoară, mângâietoare, alunecând pe obraji, sub bărbie, peste helancă, spre pieptul ei. Chiar şi prin materialul gros, ea îşi putea simţi reacţia aproape dureroasă a sfârcurilor şi oftă arcuindu-se instinctiv sub palma lui.

— O, draga mea! Palma lui descria mici cercuri alinătoare peste mugurii tari. Draga mea, cât de bine te simt, cât de bine e să fac asta.

— Tony, Tony, murmură ea.

În timp ce mâinile lui se jucau cu sânii ei, ea simţi o furnicătură puternică între coapse şi apoi o senzaţie de umezeală.

În întunericul parcării, zgomotul valurilor spăr- gându-se de ţărm stârnea ecouri în mintea ei, în timp ce Tony continua să-i exploreze gura cu limba. Când el îşi strecură mâna sub helanca ei, ea suspină simţindu-i vârfurile degetelor cum alunecă pe piele,

apoi sus, spre sutien. Degetul lui cel mare îi freca insistent un sfârc, în timp ce celelalte degete se găseau acolo unde sânii ei se înălţau deasupra ţesăturii de bumbac. El îi mângâie uşor cele două ridicături, apoi îşi strecură mâna înăuntru ca să prindă în palmă un sân.

— Oh, suspină ea tare, plăcându-i atingerea pielii de piele.

Ce se întâmpla cu trupul ei? Se întrebă ea în timp ce coapsele începură să se unduiască de parcă ar fi avut o voinţă proprie. Toate acestea erau noi pentru ea, toate aceste răspunsuri fierbinţi, haotice, la atingerea acestui bărbat. Puţina ei experienţă în materie de sărutări, îmbrăţişări şi mângâieri pe întuneric nu aduceau nici pe departe cu ceea ce simţea acum. Era foarte excitant. Dar şi înspăimântător.

— Tony.

Nu prea bucuros, el îşi dezlipi gura de a ei şi îşi îngropă faţa lângă gâtul ei.

— Ssst. Lasă-mă să te ating.

— Dar, Tony… Eu…

— Îmi pare rău, draga mea, gemu el.. Ştiu că nu ar trebui să facem asta aici, ca doi

adolescenţi. Nu mai puteam să aştept. Asta ne duce la inevitabila întrebare. El îşi lipi buzele fierbinţi de urechea ei, înfiorând-o cu respiraţia lui. Acasă la tine sau la mine?

— Nu e vorba de…

— Ştiu, mă grăbesc prea tare.

Ea clătină din cap în timp ce limba lui îi alinta pielea fină din spatele urechii ei, respiraţia lui fierbinte trimiţându-i fiori în tot trupul, făcând-o să se zvârcolească de nerăbdare.

— Eu… Oh, Tony, reuşi ea să ofteze înainte ca sărutul lui să o întrerupă din nou.

Nu-i dădea nici măcar o şansă să-i spună, şi trebuia s-o facă. Dar în vârtejul de senzualitate care o cuprinsese nici nu mai ţinea minte ce trebuia să-i spună.

În sfârşit, după câteva săruturi mai puţin intense pe buze şi pe gât, el îi trase helanca la loc peste şolduri. Strângând-o în braţe, îi zise:

— Să luăm o gustare şi să mergem la mine. Putem să ne sărutăm şi pe sofaua mea. Dacă mai stăm mult în maşina asta, o să avem nevoie de un doctor care să ne îndrepte oasele.

Ea râse, simţindu-se delicios de lascivă.

— Bine. Mergem la tine.

Până când ajunseră la apartamentul lui, o casă cu două etaje aflată la numai câteva străzi distanţă de ocean, în Santa Monica, Tony reuşise să-şi mai potolească sângele înfierbântat. După cum o luaseră, era posibil ca totul să se termine pentru amândoi încă înainte de a începe. Iar el voia să savureze fiecare moment împreună cu Hollis, să facă plăcerea să dureze cât mai mult posibil.

Descărcând cutiile de carton cu mâncare chinezească pe masa din bucătărie, el observă că ea se uita prin sufragerie şi se simţi dintr-o dată stânjenit.

— Încă nu am reuşit să mă ocup de nimic.

— De când stai aici?

— Mi-e jenă să-ţi spun.

— Totuşi, trebuie să te jenez.

— De doi ani.

El văzu cum colţurile gurii ei tresar de dorinţa de a râde, dar ea se controlă şi spuse:

— Mai întâi trebuie să-ţi pese de casă, presupun.

— Bine, bine, distrează-te dacă trebuie.

Pur şi simplu nu a constituit o prioritate, asta-i tot. Tot ce-mi trebuie mie este un loc unde să-mi pun hainele şi unde să mă culc. Slujba îmi ia destul timp şi îmi mănâncă destule nopţi.

— Viaţă de burlac.

— Cam aşa ceva.

— Te înţeleg.

El râse scurt.

— Nu, nu mă înţelegi. Tu nu ai locui niciodată într-un loc ca ăsta.

— Nu este adevărat. Numai că l-aş transforma în ceva mult mai plăcut, asta-i tot. Canapeaua, de exemplu…

— E urâtă.

— Încetează să mai completezi propoziţiile în locul meu.

— Scuză-mă.

— Voiam să spun că e drăguţă şi funcţională. Câteva perne, cu nişte modele lucrate mărunt, cred că ar lumina-o puţin. Şi nu e pusă pe peretele corespunzător.

În timp ce vorbea, se plimba prin încăpere. El rămase uimit de puterea şi încrederea cu care vorbea atunci când subiectul discuţiei nu era ea însăşi.

— Jaluzelele de lemn, cred că asta i-ar mai trebui. Ar mai încălzi atmosfera. Poate câteva picturi. Pereţii sunt prea goi. Albul e bun, dar ar trebui să fie mai mult culoarea untului, iar lambriurile de o nuanţă crem mai închisă. Ar putea fi un loc încântător, Tony, zise ea întinzând braţele ca să arate întreaga încăpere. Nu trebuie decât să-i acorzi puţină atenţie.

Urmărindu-i mişcările graţioase, simţea cum trupul ei micuţ şi perfect îl cheamă din nou. Puse jos cutia cu orez şi, din câţiva paşi iuţi, veni lângă ea.

— Camera asta nu e singura căreia îi trebuie atenţie. Vino aici.

Hollis simţi cum braţele lui îi înconjură umerii. Cu obrazul lipit de pieptul lui, ea închise ochii. Trupurile lor se potriveau atât de bine, încât păreau că formează unul singur. Acum respira mai greu, iar ea putea chiar să-i audă bătăile inimii înteţindu-se.

Ea se răsfăţa în strânsoarea muşchilor lui tari, sculptaţi parcă în jurul ei, făcând-o parte a unui întreg. Pieptul lui, braţele lui, coapsele lui… Ea înghiţi în sec atunci când simţi erecţia lui presată de pântecele ei, deja

tare şi întărindu-se şi mai mult, aşa cum stăteau amândoi acolo, topiţi unul într-altul.

— Tony, eu…

— Taci, şopti el.

Buzele lui, blânde şi totuşi hotărâte, îi alintară fruntea, pleoapele, apoi coborârâ uşor, chinuitor de dulce pe gura ei. Iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Îşi simţi genunchii înmuindu-se din cauza pasiunii ameţitoare care o cuprindea.

— Nu pot să-mi mai ţin echilibrul.

Fără niciun efort, el o ridică în braţe şi o duse până la canapea.

— Ne vom simţi minunat împreună, şopti el în timp ce o întindea pe saltea. Şi tu ştii asta, nu-i aşa?

Se întinse şi el, astfel încât se găsea aproape jumătate deasupra ei, şi îi trecu un braţ pe sub cap. Cu cealaltă mână începu s-o mângâie de la umeri la talie şi înapoi. Atingerile lui lăsau în urmă flăcări. Şi în tot acest timp, gura lui o gusta din plin – pe buze, pe bărbie, pe gât. Aplecându-şi capul spre pieptul ei, îi prinse între buze şi îi alintă sfârcurile prin materialul helăncii.

Ea lăsă să-i scape un strigăt, devenind şi

ea din ce în ce mai excitată, pierzându-şi din ce în ce mai mult controlul.

În timp ce îi alinta sânii cu gura, mâna îi mângâia pântecele şi picioarele, insistând în dulci rotocoale asupra genunchilor şi coapselor. Pantalonii strimţi erau ca o a doua piele şi atingerea lui o ardea. El îi desfăcu picioarele, mângâindu-i interiorul coapselor din ce în ce mai sus, ajungând să o frece ritmic între picioare cu podul palmei. Ea se arcui împotriva mâinii lui, şi degetul lui cel mare descoperi astfel mugurul ei rigid şi excitat, făcând-o să strige din nou de plăcere.

Ardea toată şi în acelaşi timp tremura, pradă unei senzaţii cu totul noi. Respiraţia ei întretăiată se amesteca cu a lui. Îşi dădu seama că scoate nişte zgomote pe care nu le mai făcuse înainte – gemete şi suspine – şi asupra cărora nu avea niciun control.

— Te rog, ascultă-mă, reuşi ea să spună în cele din urmă.

— Ştiu, mă grăbesc prea tare, dar uite ce mi-ai făcut.

Îi luă mâna şi i-o puse pe umflătura mare şi tare ca piatra din spatele fermoarului

pantalonilor săi, îndemnând-o să strângă. Ea îi simţi tăria avântată a erecţiei. Totul se desfăşura mult prea repede.

— Nu, Tony. Aşteaptă.

Cu o mişcare bruscă îl împinse deoparte şi se ridică. Tremurând încă în urma asaltului senzual, îşi încrucişă braţele în jurul pieptului şi se aplecă, sprijinindu-şi fruntea pe genunchi.

— Tony, ascultă-mă.

— Draga mea.

El se afla lângă ea, înconjurând-o cu braţele şi strângând-o la piept.

— E atât de greu, murmură ea.

El îşi puse bărbia pe umărul ei.

— Nu te teme, o să te protejez. Despre asta era vorba?

— Nu. Adică da. Of! Închise ochii, dorind din tot sufletul ca inima să nu-i bată atât de tare ca să-şi poată auzi gândurile. Vreau să fac dragoste cu tine. Sunt o, Doamne, sunt atât de atrasă de tine!

Din spatele ei, mâinile lui îi cuprinseră sânii, iar degetele lui îi transformară sfârcurile, şi aşa zbârlite, în două alune dureroase.

— Nu am nevoie de cuvinte ca să-mi dau seama de asta.

— Dar eu am nevoie de puţin timp ca să mă obişnuiesc… Vreau să spun că… înghiţi în sec. Cel mai bun lucru era să o spună, şi gata. Nu am mai fost până acum cu niciun bărbat.

Mâinile lui încremeniră. Câteva clipe se scurseră în tăcere. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui trăda neîncrederea.

— Eşti virgină?

Ea încuviinţă în tăcere, întorcându-se să-l privească, temătoare şi mustrându-se în acelaşi timp pentru lipsa ei de experienţă.

— Nu e bine? Întrebă ea atât de încet, încât abia auzi ea însăşi întrebarea.

El îşi lăsă mâinile să-i cadă, întrerupând orice contact între ei, creându-i un sentiment de frustrare.

— Dar ai fost logodită. Timp de doi ani, aşa ai spus.

— Să spunem că nu a fost o logodnă foarte pasională. Phil credea în ideea că trebuie să te păstrezi pentru căsătorie.

— Şi tu ce credeai?

— Eu… nu m-am gândit la asta, presupun.

— Şi nu ai mai fost cu nimeni?

Foarte nefericită, ea clătină din cap.

Scoţând o exclamaţie ascuţită, Tony se ridică de pe canapea, cu mâinile în buzunare. Erecţia îi era încă vizibilă şi Holis îşi simţi obrajii arzându-i în timp ce se străduia să continue:

— Am vrut să ştii, ca să nu existe vreo surpriză. Aş vrea foarte mult... Adică, mi-ar plăcea foarte mult ca tu...

— Să te iniţiez în tainele actului sexual? Termină din nou Tony propoziţia în locul ei, de data aceasta cu un sarcasm ce o luă prin surprindere. Nicio şansă, draga mea. Asta este o obligaţie mult prea mare.

Capitolul 5

— Ce fel de obligaţie? Întrebă Holis. Despre ce vorbeşti?

Maxilarul lui Tony se încordă şi se relaxă de câteva ori, apoi, ca şi cum nu ar mai fi putut să reziste tensiunii, el începu să măsoare apăsat cu pasul covorul din faţa canapelei.

— Mi-am făcut o regulă din a nu mă întâlni

decât cu femei care cunosc jocul. Nu am de gând să-mi iau pe cap o asemenea responsabilitate.

Holis simţea cum o furie cumplită îi înlocuieşte treptat timiditatea şi se lăsă dusă de ea.

— Obligaţie? Responsabilitate? De ce foloseşti asemenea cuvinte? Nu suntem în secolul al XIX-lea, Tony. Nu trebuie să te însori cu o fată, doar pentru că ai deflorat-o.

El se opri ca s-o fixeze cu privirea, dintr-o dată bănuitor.

— Cine vorbeşte de căsătorie?

— Nimeni!

— Bine. Pentru că nu sunt genul care aleargă după însurătoare. Continuă să măsoare cu paşi mari covorul. Am încercat o dată şi nu s-a potrivit cu viaţa pe care o duc. Ca să fiu sincer, la capitolul relaţii interumane sunt o catastrofă. Nu înţeleg deloc femeile, nu le-am înţeles niciodată şi nici nu o voi face. Nu ştiu ce să fac cu ele decât în pat.

— Faci pe grozavul?

— Nu spun decât adevărul.

Sărind în picioare, Hollis se înfipse în faţa

lui cu mâinile în şolduri, forţându-l să se oprească. Îşi scoase bărbia înainte, agresivă, luptând din greu cu dorinţa de, a-l strânge de gât. Confruntarea aceasta era nouă pentru ea, însă nu avea de gând să piardă.

— Atunci mai uite un adevăr pentru tine. Eu nu vorbesc despre relaţii sau despre căsătorie, sau despre altceva de genul ăsta. Eu vorbesc despre sex! Despre relaţia din pat. Adică despre noi doi în pat.

Uitându-se la ea cum se agita ca un mic bombardier, ţintuindu-l cu privirea, aruncând spre el scântei de indignare, Tony simţi furtuna din interiorul său domolindu-se la fel de uşor pe cât se pornise. Aceasta fu înlocuită de un sentiment blajin, protector faţă de ea.

— Hollis, zise el cu o tandreţe neaşteptată.

Îi luă mâinile şi o trase din nou pe canapea. Faţă în faţă cu ea îşi dori să îl înţeleagă în timp ce-i vorbea cu sufletul deschis:

— Uite, zise el, tu crezi că vorbeşti doar despre sex, ca şi cum ar fi o tăvăleală prin fin, dar nu eşti încă suficient de sofisticată pentru aşa ceva. Ar implica mai mult decât

simplul fapt că ne-am culca împreună. Probabil că te-ai îndrăgosti de mine.

Ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui de parcă ar fi atins nişte cărbuni aprinşi. Ochii i se umplură de lacrimi şi ea le şterse cu podul palmei.

— Nu pot să cred ceea ce aud. Eşti insuportabil de arogant şi de egoist. Ce să-ţi spun, şi meriţi să mă îndrăgostesc de tine.

— Hollis…

Ea nu terminase ce avea de spus:

— Cum îndrăzneşti să-mi spui tu ce îmi trebuie mie? Cum îndrăzneşti să te autoproclami arbitru al comportării mele?

El îşi trecu degetele prin păr.

— La naiba, ascultă-mă ce-ţi spun. Poate crezi că ştii jocul, dar nu e adevărat. Iar eu nu sunt tipul potrivit. Nu am nevoie de povara inocenţei tale. Nu vreau s-o port.

— Oh, tu… tu…

Hollis descoperi că nu mai poate rosti niciun cuvânt. Nu făcea altceva decât să stea acolo, tremurând de furie, de frustrare în timp ce o parte a ei se desprinsese parcă de ea, privind din exterior scena şi felul în care se purta, şi priveliştea nu-i făcu nicio

plăcere, Iat-o stând pe canapea în apartamentul unui bărbat, discutând cu el despre… De fapt, implorându-l pur şi simplu să facă dragoste cu ea. Oare ce se întâmplase cu mândria ei, cu simţul ei estetic? Ceea ce se întâmpla aici era cu totul şi cu totul inacceptabil.

Simţindu-se nefericită şi proastă, spuse:

— Te rog, Tony, du-mă înapoi la maşina mea..

Accesul de furie pasională de mai înainte îi dispăruse cu desăvârşire şi în locul lui apăruse nevoia fierbinte de a găsi o gaură care s-o soarbă cu totul. De fapt, îşi dorea ca întreaga seară să nu fi existat.

Tony o privi cuprins de sentimente contradictorii: dorinţă, furie, confuzie, tandreţe.

— Hai să mai stăm puţin de vorbă.

— Nu, zise ea, retezându-i cu un gest al mâinii orice încercare. Te rog, vreau să merg acasă.

Oftând resemnat, el încuviinţă.

— Bine. Hai să mergem.

— Sunt o anacronică, gemu Hollis în seara. Următoare. Şi mă simt ca o proastă, zău.

— Să ştii că nu e nimic rău în a fi neexperimentată, zise Bella cu glasul ei cald şi matern. Nu înseamnă altceva decât că ai mai multe de descoperit.

— Cu individul ăsta, Stellini, se pare că nu prea mai descoperă ea mare lucru, spuse Kate pe un ton sec.

Cele trei femei se întâlneau să cineze împreună o dată pe lună. În seara aceea se aflau la Cafeneaua Bombay, unde Hollis tocmai le prezentase varianta cenzurată a conflictului ei cu Tony, de vineri seara. De la moartea Annei, Bella şi Kate îi încurajaseră confidenţele până când, în ciuda rezervei ei înnăscute, Hollis ajunsese să se simtă aproape bine discutând despre ceea ce într-o; vreme ar fi considerat intimităţi şocante. Preţuia în

I mod deosebit prietenia celor două femei, în ciuda diferenţelor de vârstă şi de educaţie. Bella era o văduvă în vârstă de patruzeci de ani, Kate o mamă cu un copil, singură la cei treizeci de ani ai ei, iar Hollis… Cum să se descrie pe ea însăşi? O fată de douăzeci şi patru de ani cu mentalitate de ev mediu.

— Practic, l-am implorat să facă dragoste cu mine. Clătină din cap, simţindu-se mortificată pe măsură ce îşi amintea. Nu o să-mi revin, niciodată după chestia asta.

Servindu-se dintr-unul din delicioasele sosuri de curry ale restaurantului, Bella spuse cu hotărâre:

— Ei bine, mie una nu-mi pasă ce ţi-a făcut sau ce nu ţi-a făcut. Nu te-am mai văzut aşa de plină de viaţă încă dinainte să se îmbolnăvească Anna.

— E adevărat, interveni şi Kate. Ai mai prins culoare în obraji.

— Asta e din cauza stânjenelii. Mă simt ca o proastă. Am fost respinsă nu pentru că nu aş fi vrut să mă culc cu un bărbat, ci pentru că nu m-am culcat niciodată cu vreunul.

— Bărbaţii! făcu Kate înmuindu-şi turtiţa în mâncarea de vinete cu sos de iaurt. Te rog frumos, încearcă să-ţi dai seama ce reprezintă ei şi, dacă reuşeşti, vino să-mi explici şi mie.

— Refuz să bârfesc bărbaţii în seara asta, zise Bella. Nu sunt toţi atât de dificili. Jake al meu, odihnească-se în pace, a fost unul dintre cei buni.

— Adevărat. Cel mai probabil, a fost ultimul dintre ei. Toţi ceilalţi pot fi clasaţi de la „dificil” până la „dezastruos”, trecând pe la „imposibil”.

Hollis nu se putu abţine să nu zâmbească auzind sentinţele lui Kate. Sub aparenţa hâtră a prietenei sale se afla un suflet blând şi romantic care îşi aştepta perechea.

— Mă rog, eu nu mă simt atât de experimentată, ca să-i bârfesc pe toţi, dar pe Tony l-aş încadra la „dificil”.

Bella clătină din cap.

— Posibil, dar eu nu m-aş pronunţa atât de ferm în privinţa asta, Hollis. Încă nu s-a terminat.

Magazinul nu era deschis lunea, dar Hollis mai venea uneori ca să completeze actele la zi. Era ocupată cu nişte adunări în biroul ei, când auzi un zgomot la uşa de la intrare, ca şi cum cineva ar fi încercat să o deschidă. Cine ar putea fi? Se gândi ea enervată. Se vedea foarte clar plăcuţa cu „închis”. Se ridică şi se duse să se uite prin geamul acoperit cu flori de gheaţă.

Era Tony, rezemat cu cotul de rama uşii, făcându-i semn cu mâna. Ea îşi duse mâna

la obraz, descurajată.

— Ţi-am văzut maşina în parcare! Zise el, strigând ca să poată fi auzit prin sticla groasă.

Ea se cutremură, străbătută de un şoc nervos. Cum să-l întâmpine? Ce să-i spună? De ce venise? Mâinile îi tremurau atât de tare, încât avu probleme cu încuietoarea. Când reuşi să deschidă uşa, se retrase repede în spatele ei, ca un luptător în spatele scutului.

— Magazinul e închis, spuse ea brusc.

El zâmbi strâmb.

— Văd şi eu asta, dar bănuisem că trebuie să fii pe aici, pe undeva.

Ea încercă să-l privească în ochi, dar îi era prea greu, aşa că se opri asupra gurii. Asta era o greşeală. Îndată ce îşi aminti senzaţia pe care i-o dădeau aceste buze lipite de ale ei, simţi cum un val de căldură îi cuprinde pântecele.

— Vrei să intri? Întrebă ea.

El clătină din cap..

— Nu pot. Deja am întârziat la tribunal. Voiam doar să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Mi-am dat drumul ca un taur

înfuriat.
Poate că ar fi mai bine să se uite la gulerul cămăşii?
— Ce spui?
— Adică, m-am purtat probabil îngrozitor şi îmi pare rău. Nu mi-a plăcut deloc cum au ieşit lucrurile.
— O!
Complet dezorientată de prezenţa lui, Hollis se apostrofă în sinea ei că era atât de timidă, pentru că era incapabilă să-l privească în ochi. Şi de ce oare nu era capabilă să scoată replici mai lungi?
— Hollis… zise el ridicându-i bărbia cu un deget şi obligând-o să-l privească în ochi. Sub sprâncene, ochii lui erau ca două lacuri. Tu chiar eşti o fată de modă veche. Ai aşteptat atâta vreme, deci trebuie să fie destul de important pentru tine. Rămâi aşa. Găseşte-ţi pe cineva care să-ţi dea ceea ce ai nevoie.
— Înţeleg, spuse ea, pricepând în cele din urmă ce voia el să spună. Nu venise să se împace. Venise să-şi ia adio. Păi, dacă asta este…
Vru să închidă uşa, dar el o împinse cu

mâna şi o ţinu deschisă. Ea îl privi surprinsă. Lăsându-şi capul pe umăr, el întrebă:

— Astăzi nu avem nicio ripostă? Nicio dispută?.

Ceea ce auzea era într-adevăr dezamăgire? Nu. Probabil că îi juca imaginaţia vreo festă. Clătină din cap.

— Absolut niciuna.

Ce mai putea ea să-i spună? „Te rog, răzgândeşte-te”? Asta ar mai fi adăugat mortificarea peste umilinţă. Tocmai îi spusese că nu o s-o mai vadă de-acum înainte. Că, indiferent care i-ar fi sentimentele pentru ea, acestea nu ar putea trece peste… peste ce? Peste principiile lui? Oricum, ea nu era îndeajuns de bună pentru asta.

Privi în pământ, complet învinsă, incapabilă să mai spună ceva. Îi spusese totul noaptea trecută. Se exprimase cât se poate de cinstit şi de clar fusese în stare. Mami ar fi numit-o deşănţată. Acum, trebuia să plătească pentru asta.

— Tony, trebuie să mă întorc la biroul meu.

— Aşteaptă.

— De ce?

— Nu putem fi prieteni?

Ea închise ochii, simţind că i se strânge sufletul la auzul acestor cuvinte. Prieteni – sărutul morţii. Reuşi să zâmbească puţin.

— Sigur. Suntern prieteni. La revedere, închise uşa cu hotărâre.

Privind-o cum se îndepărtează, Tony înjură încet. La naiba! Nu ieşise deloc aşa cum plănuise el. Ea ar fi trebuit să dea din cap înţelegătoare şi să zâmbească dulce, aşa cum ştia ea, şi să-i dea drumul din lat.

Despre ce laţ era vorba aici? Se întrebă el des- chizând portiera maşinii cu o smucitură şi aruncându-se la volan. Cine spune că m-a prins în laţ? Nici vorbă!

Ieşi din parcare cu scrâşnet de roţi şi miros de cauciucuri arse. Bătând darabana pe volan, se îndreptă spre Valley pentru înfăţişarea care o avea la tribunal.

De ce nu se simţea mai bine, asta voia să ştie de fapt. Spusese că îi pare rău. Îi datora scuze, de asta era sigur. Se răstise la ea vineri seara, după care îi ţinuse o predică, apoi făcuse pe înţelegătorul. Îşi desfăşurase toate aspectele urâte ale caracterului pe durata unui singur minut.

Dar se aprinsese atât de tare – nu îşi amintea să mai fi fost atât de hămesit după o femeie – şi dezamăgirea încercată când descoperise lipsa ei de experienţă fusese mult prea mare pentru el. Focul fusese stins de cruda realitate şi temperamentul lui izbucnise din cenuşă.

Uit-o, îşi spuse el. Mai erau şi alte femei pe lume, femei experimentate, femei normale care puteau să fie ale lui doar dacă ar fi întins mâna.

Dar el nu dorea alte femei. El o dorea numai pe Hollis.

Foarte rău, Stellini. Uneori nu obţii ceea ce vrei, mai ales dacă ceea ce vrei te duce la complicaţii.

O să şi-o scoată din minte, asta era tot ce trebuia să facă. Va munci mai mult. Se va îngropa în cazul ăsta de abuz sexual şi în alte două – va mai „pedepsi nişte tipi răi – şi, cât ai bate din palme, o să-i iasă din minte.

Poate că va fi în stare să-şi scoată din minte şi acea ultimă privire pierdută pe care i-o aruncase ea la plecare.

— Şi cum mai merge cu Tony, întrebă Caria, în timp ce Hollis îi dădea ceaşca cu

cafea.

— Nu merge, răspunse Holis.

Venise din nou ziua de joi şi trecuseră trei zile negre de când nu-l mai văzuse.

— Vorbeşti serios?

— Serios.

— Şi de ce nu?

Hollis se aplecă puţin peste tejghea şi se încruntă.

— Uite ce este, Caria, genul ăsta de conversaţie mă face să mă simt prost. Parcă am juca un joc teribil de complicat. Stau aici şi discut despre un bărbat cu fosta soţie a respectivului bărbat, într-un fel, asta contravine principiilor după care am fost educată.

Caria zâmbi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te fac să te simţi prost. Dar căsătoria asta a fost încheiată cu mult timp în urmă, înainte chiar de a deveni ceva oficial. Tony şi cu mine suntem prieteni, prieteni buni. Îmi pasă de el. Vreau să-l ştiu fericit, însă asta pare să-i scape.

Hollis oftă.

— Asta îi scapă tot timpul.

— Ai ieşit cu el?

— De două ori. Şi nu va mai exista o a treia oară.

Se auziră clopoţeii şi pe uşă dădu buzna Marianne De Longpre. Vârând o mână sub nasul lui Hollis pentru inspecţie, se îndreptă către scara ce ducea la etaj.

— Bună, Hollis. Unghie ruptă – dezastru major.

Hollis râse văzând autoparodia bunei şi bătrânei doamne.

— Cum a primit cumnata dumneavoastră cadoul?

— L-a plăcut, fireşte. Cu un picior pe prima treaptă, Marianne se întoarse şi o măsură din priviri. Ai cumva o rochie, ceva cu decolteu?

Întrebarea, care părea complet ruptă de context, o luă prin surprindere.

— Nu vindem haine aici.

— Nu, vreau să spun, pentru tine. Nu ai o astfel de rochie?

— De ce?

— Mâine seară este Balul de Caritate al Spitalului Copiii Milei, dat cu ocazia sărbătorii Sfântului Valentin, explică

Marianne. Nu ţi-ar plăcea să vii?

— Eu?

— Doar la tine mă uit, nu-i aşa? Zise Marianne cu o uşoară nerăbdare. Fără niciun fel de taxă, desigur. Toi ceilalţi plătesc o mie de dolari de persoană. Dar avem întotdeauna câteva doamne drăguţe şi atractive care să danseze cu bărbaţii care vin neînsoţiţi. Cu burlacii. Şi ca să dea locului un aspect mai festiv.

— Eu? Repetă Hollis.

Rol decorativ? Burlaci? O lume complet diferită.

— Nu, mulţumesc, doamnă De Longpre.

— Eşti sigură? Vin şi două manichiuriste de la etaj. Kate este una din ele.

— Mulţumesc, dar nu vin.

Pe chipul bătrânei se citea dezamăgirea.

— Sigur?

— Sunt sigură.

— Hm. Ar fi trebuit să te cunosc deja, suspină ea. Ei bine, dar dacă te răzgândeşti…

Când Marianne dispăru pe scări, Caria privi întrebătoare spre Hollis.

— De ce nu vrei să mergi?

Ea înălţă din umeri.

— Nu e genul meu de petrecere. Nu-mi stă bine cu paiete şi mă strâng ca un arici când e vorba să cunosc oameni noi. Sunt prea timidă, presupun.

Caria râse.

— Te subestimezi. Eşti adorabilă, chiar amuzantă, şi. Foarte dulce, de aceea te place Tony.

— Pune totul la trecut. Mă plăcea.

— Dacă spui tu. Caria îşi sorbi cafeaua, apoi spuse ca din întâmplare: Totuşi, e păcat că nu vrei să te duci mâine seară. Va fi şi Tony acolo. Se duce în fiecare an. E singura dată când poate fi convins să poarte frac. E un fel de tradiţie de familie.

— Oh!

Hollis abia avu timp să înregistreze această nouă informaţie când uşa se deschise din nou.

— Hollis, eu… O, salut, Caria.

— Bună, Tony.

Privirea Cariei trecu de la Tony la obrajii împurpuraţi ai lui Hollis. Ridicându-se de pe scaun şi adunându-şi hârtiile, şi dosarele în servită, zise:

— Ei, cred că unghiile mele sunt uscate deja. La revedere!

După plecarea ei, Tony rămase în picioare, uitându-se la Hollis în timp ce o cută îi brăzda fruntea.

Şi acum? Se întrebă ea. Pentru o clipă cochetase cu gândul că el venise s-o invite la balul de a j doua zi. Era ziua ei, la urma urmei, iar el se străduise destul de mult să afle care era aceasta.

El începu să se plimbe cu mâinile în buzunare, privind tot timpul în podea.

— Trebuie să aleg un cadou pentru secretara mea.

Dezamăgirea explodă în interiorul ei. Oare la ce o dusese mintea? Scoate-ţi prostiile asta din cap, îşi spuse ea. El doar o lămurise deja că nu mai era niciun viitor pentru ei doi.!

Atunci ce căuta el aici? Se întrebă ea înfuriindu-se pe măsură ce îşi amintea felul în care fusese respinsă. Paşii lui apăsaţi zguduiau cu totul micul ei magazin. Putea chiar să spargă ceva. De ce nu se ducea să-şi cumpere cadourile din altă parte?

— Întotdeauna eşti prost dispus atunci

când cumperi un cadou? Îl întrebă ea tăios.

— Nu sunt prost dispus.

Îi veni în minte o replică usturătoare, dar şi-o reprimă. Nu avea de gând să se mai angajeze în niciun fel de confruntare cu acest om.

— Bine. Aruncă o privire prin preajmă şi, dacă pot să te ajut cu ceva, anunţă-mă.

— În regulă.

Tony continuă să se plimbe prin magazin, simţindu-se derutat şi contradictoriu. Ce naiba căuta el aici? Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, maşina lui cotise pe bulevardul San Vicente şi poposise în faţa magazinului. Avea să întârzie şi la lucru.

Dar nu fusese în stare să şi-o scoată pe Hollis din minte toată săptămână. Încercase asta cu toată rigurozitatea, muncind zece ore sau chiar mai mult la birou şi încă câteva acasă. Jucase chiar şi tenis de vreo două ori, cu o furie feroce. Ea continua să-l obsedeze.

Se opri din plimbarea lui agitată şi se strădui să respire adânc. Linişteşte-te! Îi porunci el minţii sale înfierbântate. Priveşte în jur la nimicurile femeieşti moi şi delicate expuse peste tot în încăpere. Magazinul era

un port, un refugiu în afara lumii nebune şi defecte în care îşi petrecea el zilele şi avea nevoie de ceva timp ca să se pătrundă de magia lui.

Şi, mai ales, aici era ea, se gândi el privind-o pe Hollis cu coada ochiului. Hollis! Ea era, cu numele ei demodat, cel mai delicat, cel mai feminin, cel mai plin de farmec lucru din încăpere. Stătea acolo, în spatele barului, ştergând tejgheaua cu o cârpă, îmbrăcată în costumul acela. Îi stătea bine. La naiba, îi venea ca o mănuşă, oare ea nu ştia lucrul acesta?

Îi atrase atenţia o camee frumoasă într-o splendidă ramă de porţelan care stătea aşezată într-un colţ, pe o policioară. Se duse până acolo şi o luă, studiind suprafaţa acesteia timp de câteva clipe.

— Îţi place aceea? Pot să ţi-o împachetez, dacă vrei.

Tonul ei părea detaşat, dar el simţi durerea de dincolo de cuvinte.

— Nu.

Îşi înălţă ochii şi îi întâlni privirea. Astăzi ochii ei erau mai puţin căprui şi mai mult oliv, în contrast puternic cu tenul ei alb.

— Cameea asta este frumoasă! spuse el.

— Da, e adevărat.

— Dar e mai mult decât atât.

El întoarse către ea mica ramă în aşa fel ca ea să poată vedea portretul din interior.

— Asta eşti tu, spuse el încet, înaintând spre ea. Nu vezi, Hollis? Asta te reprezintă. Aşa eşti tu. Tăcută, elegantă şi de modă veche. Şi aşa ar trebui să rămâi.

Hollis aruncă o privire spre camee, apoi studie expresia de pe chipul lui Tony, o expresie torturată, tânjitoare şi foarte, foarte încăpăţânată.

— Tony, începu ea.

— Da?

— Femeia acea a murit cu o sută de ani în urmă. Eu sunt foarte, foarte vie. Şi foarte plictisiră de obiceiul tău de a-mi spune tot timpul ce să fac cu viaţa mea. Pleacă.

El îşi încleştă fălcile şi o privi intens pentru o clipă ce păru o eternitate. Apoi, clătinând din cap, puse cameea la locul ei şi se îndreptă spre ieşire.

Hollis îşi duse mâna la gură în timp ce cealaltă i se strânsese în pumn şi cu care izbi tejgheaua barului, surprinsă ea însăşi de

puterea loviturii. Furia o cuprinsese din nou, aceeaşi furie ca în seara de vineri.

Cum de îndrăznea? Se întrebă ea lovind din I s nou tejgheaua barului. Ce tiran, posesiv, bigot, fiu de...!

Îşi reveni numai după ce se dezlănţui într-o izbucnire de blesteme. O, dar chiar simţea nevoia să bată din picior! Nu i se permisese niciodată să facă aşa ceva pe vremea când era mică. „Nu-i stă bine unei doamne”, i se spusese în repetate rânduri.

Cui îi mai păsa?

Bătu tare cu piciorul în podea. Era grozav, aşa că mai bătu o dată. Apoi se repezi ca o furtună la etaj, în salonul de manichiură.

Dacă micul domeniu al lui Hollis de la parter evoca trecutul liniştit şi supus, salonul de la etaj era complet diferit. Annabella trăia în contemporaneitate. O încăpere mare, spaţioasă, decorată în culori vii, cu un fundal sonor de muzică soft-rock, salonul consta în zece puncte de lucru, ocupate de femei gălăgioase şi bine îmbrăcate, împreună cu manichiuristele lor.

— Într-unul din colţuri stătea Marianne, iar Kate îi j repara unghia. Din partea opusă a

încăperii, Hollis îi căută privirea lui Kate, care ridică întrebătoare din sprâncene. Hollis făcu semn spre mica bucătărie de alături şi prietena ei încuviinţă cu o I mişcare a capului. Avea să se întâlnească cu ea imediat ce termina cu Marianne.

— O să-l omor, şopti Hollis când Kate intră în bucutărie, câteva minute mai târziu.

— Să presupun că e vorba, de Tony?

— A venit iarăşi aici, astăzi. De ce tot vine dacă nu mai vrea să fim împreună? De ce nu stă în banca lui?

Îşi umplu un pahar cu apă de la gheaţă şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Habar n-am. Poate că nu e în stare.

Kate îi puse consolator o mână pe umăr, în timp ce Hollis îşi muşca buza inferioară. Apoi, reuşind să zâmbească puţin, zise:

— Kate, aş vrea să-mi faci un serviciu.

— Cu plăcere.

— E vorba despre sindrofia aceea de Sfântul Valentin, de care vorbea Marianne. O să fii şi tu acolo?

— Mda. M-a convins să mă duc.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că m-am hotărât să vin şi eu?

Chipul lui Kate se învioră.

— Aş spune că e grozav! Fă-o, englezoaico! O să fie distractiv.

Hollis puse paharul pe masă.

— Bine. Aşa voi face.

— Minunat. Aşteaptă o clipă, făcu Kate privind-o bănuitoare. Ce te-a determinat să te răzgândeşti?

Simţind deodată nevoia să se apere, Hollis spuse:

— Ei bine, mâine e ziua mea de naştere…

— Ştiu, o întrerupse Kate. Bella şi cu mine o să te ducem la o piesă de teatru săptămâna viitoare, îţi aminteşti?

— Sigur că îmi amintesc, dădu ea din umeri cu nonşalanţă. Vreau doar să mă pun şi eu la patru ace, asta e tot. Să mă fardez puţin, să-mi fac o altă coafură, poate chiar să-mi cumpăr ceva trăsnet de îmbrăcat. Ceva cu decolteu adânc.

— Să te porţi, altfel spus, ca o femeie matură şi atrăgătoare, nu ca fetiţa cuminte şi ascultătoare a Annei.

Zâmbind, Hollis încuviinţă.

— Mă cunoşti foarte bine. Da, ca o femeie. Vrei să mă ajuţi? Vreau să spun că nu sunt

obişnuită cu, ştii tu... strălucire cred că i se spune.

Kate continuă să se uite la ea cu o expresie atotştiutoare.

— Mai e ceva ce ai omis să-mi spui? Lin anumit motiv pentru care vrei să-ţi cumperi ceva trăsnet de îmbrăcat?

Felul ei de a imita accentul lui Hollis le făcu pe amândouă să pufnească în râs.

Hollis oftă adânc..

– Bine. Poţi s-o afli şi pe-asta. Tony o să fie

Acolo.

Kate izbucni într-un hohot de râs plin de încântare.

— Încep să văd lumina.

— Aşa că vreau să arăt foarte bine, zise Hollis, strângând puternic umărul prietenei sale. Sa fiu foarte modernă, foarte sexy. Vreau să-l fac să... cum se spune? Să simtă că i se înmoaie genunchii.

— Aşa va fi, crede-mă. O să ne distrăm de minune. Putem să ajungem la supermagazin diseară, după orele de program. Da, da, e nevoie de un atac frontal şi masiv. Bietul de el, aproape că-mi stârneşte mila.

— Vorbeşte pentru tine. Mie nu-mi e deloc

milă de el.

Capitolul 6

Tony privi prin încăpere, căutând ceva sau pe cineva care să-i capteze interesul. Sala de bal a hotelului Bel-Air era, ca în fiecare an, frumos decorată cu amoraşi pe inimi mari de satin, cu aranjamente florale, roz şi roşii, şi cu postere uriaşe cu copilaşi adorabili. Muzica de dans era asigurată alternativ de un grup rock şi de o mică formaţie de jazz.

În jurul lui, sute de oameni îmbrăcaţi elegant râdeau şi glumeau. Toţi păreau să se distreze de minune, dar Tony nu era în stare să participe la veselia generală. Era absent şi nerăbdător, şi chiar mai mult decât puţin agitat.

Privirea i se opri asupra spatelui unei femei care discuta cu un bărbat de cealaltă parte a ringului de dans. Ceva din felul în care îşi înclina capul, în timp ce asculta, îi aducea aminte de cineva. Dar de cine?

Era micuţă, deşi avea un păr incredibil, o coamă castanie, buclată, care i se revărsa până la jumătatea spatelui. Era, probabil,

una dintre acele coafuri cu păr adăugat, de care vorbea la telefon secretara lui zilele trecute. Nimeni nu avea atâta păr ca femeia asta, în afară de…

Nu! Îşi porunci el sieşi. Nu avea să se gândească la Hollis.

Rochia pe care o purta femeia era genul care invita la fluierături de admiraţie. Era de culoare verde-închis şi era făcută dintr-un material sclipitor, care se mula pe corp. Avea o talie foarte mică deasupra coapselor frumos formate şi a fundului tare şi rotund pe care rochia îl punea foarte bine în evidenţă. Purta pantofi negri cu toc înalt şi îi amintea din ce în ce mai mult de…

Încetează, Stellini! Era imposibil ca Hollis să se afle aici şi nici nu s-ar fi îmbrăcat cu o astfel de rochie.

Îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor de la frac, îşi roti din nou privirea prin cameră. Ar fi trebuit să-şi aducă o însoţitoare; făcuse o mare prostie că venise singur. Dar, când îşi consultase agenda de telefon, niciunul din numele de acolo nu i se păruse potrivit.

Ca şi cum el nu ar fi avut nicio putere,

privirea îi fu din nou atrasă de femeia în rochie verde tocmai în clipa în care bărbatul cu care vorbea îşi dădea capul pe spate într-un hohot de râs. Acesta avea părul argintiu şi avea o înfăţişare prosperă, cu o burtă generoasă pe care costumul scump, de comandă, reuşea să o diminueze, dar nu să o ascundă. Tony îl vedea la bal în fiecare an, îl chema Frank şi încă într-un fel, dar nu se întâlniseră niciodată. Femeia splendidă de lângă el era, probabil, cea de-a treia sau a patra soţie sau, chiar mai probabil, amanta lui.

Curiozitatea lui Tony era de-acum aţâţată la maximum. Oare cum arăta ea privită din faţă? După cum arăta privită de la spate, probabil că un alt unghi de vedere ar fi constituit o dezamăgire. Şi totuşi trebuia să-i vadă chipul. Porni prin încăpere către unul din baruri, de unde putea s-o şi privească.

— Un scotch simplu, îi ceru el barmanului, apoi se întoarse şi se rezemă cu nepăsare de tejgheaua barului.

Când dădu cu ochii de profilul femeii, îngheţă, închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou. Nu, era tot acolo. Nu era un vis sau

o dorinţă devenită realitate, ci Hollis în persoană.
Se strădui să respire normal în timp ce o studia cu coada ochiului. Părea adâncită în conversaţia cu tipul cel în vârstă – aşa cum gândea Tony despre partenerul ei – aşa că putea să o cerceteze îndeaproape.
Dacă de la spate îţi dădea bătăi de inimă, privită din faţă putea provoca un infarct. Nu pentru că rochia era atât de decoltată. Despicătura acestuia era destul de adâncă, dar nu indecentă. Numai că, cu rochia mulată atât de bine pe trupul ei, atât de adorabil, cu materialul unduind molatec, părea indecentă. Şi cum puteau acele bretele atât de subţiri să susţină greutatea sânilor ei plini?
Braţele ei albe, graţioase şi subţiri, erau dezgolite şi nu avea nicio altă bijuterie decât un lănţişor subţire de aur la al cărui capăt abia putea. Să desluşească, în despicătura umbrită dintre sânii ei, vechea camee de fildeş pe care o admirase cu o zi în urmă.
Gemu încetişor. Amintindu-şi cum îi simţise sânii sub palmele lui, cu câteva nopţi în urmă, şi cum se zbârliseră mugurii

sfârcurilor de pasiune pentru el, simţi cum dorinţa îl îmboldeşte în pântece.

Era tot mai dificil să stea acolo, lipsit de demnitate, dar nu-şi mai putea lua ochii de la ea, aşa că se strădui să privească în altă parte. Părul ei, acea explozie de bucle strălucitoare, era în întregime al ei. Nu i-l văzuse niciodată despletit astfel şi i se părea mult mai frumos decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată. Tenul ei radia de sănătate, iar ochii ei, subtil fardaţi, sclipeau de entuziasm. Pe buze avea un ruj strălucitor, care îl făcu să se lângă pe buze de dorinţa de a o săruta.

Deveni conştient deodată că respiraţia îi devenise mai rapidă şi că era pe cale să se facă de râs într-o sală plină de persoane bogate şi influente, dintre care pe multe le cunoştea personal.

Clătinând din cap, se întoarse din nou către bar şi începu să-şi deguste băutura în timp ce îşi gândea următoarea mişcare. Ar fi trebuit oare să se ducă la ea să schimbe câteva vorbe şi, poate, să o invite la dans? Trupul îl îmboldea să se apropie de ea în orice fel cu putinţă.

Dar se făcuse deja de râs de câteva ori săptămâna aceea. Nu părea să fie în stare să se abţină să o sâcâie cu discursuri şi, cu două zile în urmă, îi dăduse clar de înţeles că se săturase de comportamentul lui dominator.

Se întrebă dacă tipul în vârstă cu care era ea ştia că era virgină. La gândul ăsta, mâna îi încremeni de furie pe paharul de scotch..

Al naibii să fie dacă o să pună mâna pe ea babalâcul ăla. Nimeni! Niciodată!

Din nou îl cuprindea acelaşi sentiment posesiv. Monstrul urât, cu ochi verzi, îşi arăta din nou capul. Gelozia putea fi un sentiment teribil, epuizant, dar nu avea să nege că-l copleşise cu totul.

Dădu pe gât restul băuturii, apoi puse paharul pe tejghea cu emfază. Pe toţi dracii, Hollis era a lui!

În timp ce Tony se îndrepta spre ea cu paşi mari, Hollis era conştientă de fiecare mişcare a lui. Venise la bal de peste două ore, iar atunci când el îşi făcuse apariţia, cu cincisprezece minute în urmă, ea luase notă de acest fapt, apoi îl ignorase cu desăvârşire. Nu avea de gând sa întreprindă

ceva ca apoi să fie refuzată. Mişcarea următoare era a lui. Şi, dacă domnul Tony Stellini avea să deschidă gura măcar o dată ca să-i dea sfaturi cum ar trebui ea să trăiască, avea de gând să-l calce cu toată puterea pe picior cu unul din tocurile ei foarte înalte şi foarte ascuţite.

— Bună seara, Hollis, zise el când ajunse lângă j ea.

Era şi timpul, se gândi ea. Se holbase suficient la ea.

— O, bună, Tony, zise ea cu aerul cel mai degajat. Îl cunoşti pe Frank Mettey? Tony Stellini.

Bărbaţii îşi strânseră mâinile, politicoşi la suprafaţă, dar reuşind să sugereze destul de bine doi luptători într-o încleştare pentru trofeu.

Hollis continuă.

— Frank tocmai îmi povestea despre prototipurile de maşini electrice pe care le-a văzut la Detroit, săptămână trecută. Nu e minunat că, în sfârşit, fabricanţii de automobile fac nişte paşi pe drumul spre menţinerea unui aer mai curat?

Se întoarse spre Frank cu un zâmbet

strălucitor, observând, cu un mic fior de izbândă, că lui Tony asta nu-i plăcea deloc.

— E foarte bine, zise Tony.

— Da, făcu Frank cu un aer jovial. Tocmai îi spuneam lui Hollis că, deşi iahtul meu funcţionează tot pe bază de combustibil fosil şi urât mirositor, aş lua-o să facem o plimbare la bordul lui, zise el zâmbind şi se întoarse spre ea. Poate la sfârşitul săptămânii viitoare?

— Sună minunat.

Tony interveni brusc în conversaţie:

— Înainte de a ridica ancora, aş vrea să v-o răpesc pentru un dans. Sper că nu vă supăraţi.

Înainte ca Frank să fi avut şansa de a răspunde, Tony o trase în ringul de dans.

Cvintetul de jazz cânta o baladă lentă şi el o strânse la piept cu un gest familiar. Era un dansator bun şi trupurile lor se potriveau minunat, dar ea simţea lupta care se dădea în el. Dându-şi seama că încă mai e supărată el, atât pentru că fusese respinsă, cât şi pentru atitudinea lui necavalerească, ea se retrase puţin din îmbrăţişarea lui, punând o oarecare distanţă între ei.

— A fost cam nepoliticos din partea ta, Tony.

— Oare? Zise el cu gândul aiurea. Cum de eşti aici în seara asta? Te-a adus cineva?

— Nu. Pari foarte surprins să mă vezi.

— Probabil pentru că nu mi te imaginam luând parte la astfel de baluri. Nu mi-ai pomenit niciodată că ai avea vreo legătură cu Spitalul Copiii Milei.

— Sunt câteva lucruri în legătură cu mine pe care nu ţi le-am spus, cred, niciodată. La urma urmei, nu ne cunoaştem chiar de ani de zile.

— Aşa este.

Braţele lui se strânseră din nou în jurul ei, iar ea nu mai ştia ce să facă cu propriile ei reacţii contradictorii. Ego-ul ei putea fi rănit şi însetat de răzbunare, dar trupul avea alte intenţii. Era atrasă de Tony ca o floare ce se deschide la ivirea soarelui. Îi simţea mâinile pe omoplaţi strângând-o tot mai aproape şi trebui să lupte din greu cu ispita de a-şi lăsa obrazul pe umărul lui. Arăta ucigător în frac. Braţele îi erau puternice şi mirosea a loţiune după ras de bună calitate. Îi plăcea enorm să-i simtă mirosul.

— Ştiu că nu cunosc nimic despre tine, spuse el trimiţându-i fiori cu şoaptele lui susurate în ureche. Mă gândeam doar că mi-aş fi amintit dacă ţi-aş fi văzut numele pe lista donatorilor.

— Nu sunt trecută pe lista aceea, murmură ea. Sunt ceea ce se cheamă animatoare, fată de decor, şi asta prin grija doamnei Marianne De Longpre.

— Pentru decor?

— Supliment feminin. Trebuie să mă fac folositoare participând la conversaţii şi la dansuri.

El se opri la jumătatea pasului, deşi celelalte cupluri din jurul lor continuau să se legene în ritmul muzicii.

— Şi pentru mai ce?

— Ce altceva se mai întâmplă aici? Întrebă ea cu inocenţă.

El o privi pieziş, suspicios.

— Cine este Frank Mettey?

— După câte mi-a spus, face câte puţin din toate. Are case în Newport Beach, New York şi Londra. Plus un iaht şi o casă de vacantă în Bahamas.

Tony încleştă din fălci.

— Te-a invitat să le vezi pe toate? Sau doar una singură?

Gelozia lui era atât de palpabilă, încât putea să-i simtă învăluirea, iar ea ştia că răspunsurile pe care le dădea şi atitudinea ei hrăneau această gelozie, dar nu se putea opri să nu-l momească mai departe. Cel pu în pentru moment.

— Cred că tocmai voia să precizeze „când ne-ai întrerupt.

— Şi ce altceva mai voia dumnealui?

Dându-şi capul pe spate, ea spuse:

— Tony, îşi dai seama că stăm pe loc în mijlocul unui ring de dans aglomerat şi că atragem astfel atenţia tuturor?

— Vino încoace. Blestemând în sinea lui, o luă de mână şi o duse până la o masă dintr-o latură a încăperii. Acum, răspunde-mi la întrebare.

— De ce ar trebui s-o fac? Şi de ce te porţi cu mine de parcă aş fi martoră la un proces?

El oftă cu năduf. După ce o privi o clipă, se uită spre propriile mâini. Erau strânse în pumni la marginea mesei.

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

— Zău? Faimosul procuror a rămas fără

cuvinte? Cum e posibil?

— Tu mă laşi fără cuvinte, Hollis.

Privi din nou spre ea, zâmbind stânjenit din cauza proastelor lui maniere.

— Eşti absolut încântătoare!

Spunând asta, încordarea maxilarelor sale păru să slăbească, în timp ce privirea îi sclipea admirativ.

Hollis simţi că sloiul rece al furiei din ea începe să se topească.

— Mulţumesc, zise ea încet.

De obicei, complimentele o stânjeneau, dar Tony era altceva. Iar ea se simţea cu adevărat frumoasă în noaptea aceea., se simţea atrăgătoare, demnă de admiraţie şi foarte feminină.

Când ea şi Kate intraseră mai devreme în sala de bal, Hollis se aşteptase ca bărbaţii să năvălească duium asupra blondei sale prietene, care arăta nemaipomenit îmbrăcată într-o rochie neagră, scurtă. Şi aşa se şi întâmplase. Dar un număr egal îi acordase şi ei atenţie. Vreme de două ore dansase şi râsese cu câţiva bărbaţi. Cei mai mulţi fuseseră politicoşi şi reuşise să se descurce uimitor de uşor cu cei doi sau trei

care făcuseră aluzii nu prea subtile cu privire la favorurile ei sexuale.

Era o seară magică. Nu se simţea timidă, nu era Hollis cea inhibată; era o tânără încrezătoare şi admirabilă. Poate că părul o făcea aşa, se gândi ea. În fine, era liberă de toate restricţiile. Adevărat, îşi petrecuse ziua cu bigudiurile pe cap, dar meritase efortul.

Sau poate că era ceva legat de rochie. Kate o bătuse la cap să o cumpere, spunând că acoperă şi descoperă în acelaşi timp. Putea să fie şi în acelaşi timp să nu fie ea însăşi – o frumuseţe între două lumi.

Indiferent care ar fi fost motivul, privirea lui Tony făcea toţi banii. Ca răspuns la privirea lui, ea se lăsă puţin pe spate şi îşi trecu uşor limba peste buze. Se uimea pe ea însăşi. Îi făcea semne, nu-i aşa, îi oferea genul acela de invitaţie pe care îl văzuse la femeile fatale din filme. Se simţea păcătoasă… şi de-a dreptul fantastic.

— Şi acum? Întrebă el cu privirea întunecată brusc, ca reacţie la acţiunile ei subtile. Încotro ne îndreptăm de aici?

Ea zâmbi ştrengăreşte.

— Eu ar trebui să circul pe aici.

El o strânse de mână, nu prea tare, doar atât cât să se facă mai bine înţeles.

— Să nu îndrăzneşti, mârâi el.

Tocmai atunci, o femeie drăguţă, între două vârste, cu câteva şuviţe argintii în părul negru, îl bătu pe umăr.

— Tony, zise ea. Iată-te!

Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu mama lui persoana care să întrerupă acest moment al lui cu Hollis, Tony şi-ar fi pierdut cumpătul. Aşa, se întoarse şi îi zâmbi cu căldură.

— Oh, mamă. Arăţi minunat!

— Te-am căutat peste tot.

Accentul italienesc al mamei sale se simţea chiar şi după treizeci de ani petrecuţi în America.

— Abia am ajuns, spuse ea. Hollis Blake, ţi-o prezint pe mama mea, Maria Stellini.

Lui Tony îi plăcu felul în care Hollis îi zâmbi mamei sale şi observă expresia politicoasă, dar curioasă de pe chipul Mariei.

— Îmi pare bine, Hollis.

— Îmi pare nespus de bine să vă întâlnesc, doamnă Stellini.

— Regret că a trebuit să renunţ la seara

trecută, mamă, spuse Tony. M-au reţinut nişte probleme de ultim moment la birou.

— Tu ai întotdeauna probleme de ultim moment, spuse mama lui pe un ton glumeţ, care înlătura orice nuanţă critică din răspunsul ei. Atunci, ce spui de vinerea viitoare, seara? Lisa o să vină cu noul ei prieten, iar eu fac friptură de viţel.

— Osso buco? Se vede că ştii cum trebuie să atragi un bărbat. Şi spune-i Lisei că e prea mică pentru un prieten.

Maria îi făcu cu ochiul lui Hollis.

— Fiul lui e mai protector faţă de sora lui chiar decât răposatul lui tată.

— Lasă că văd eu ce fel de om este, zise Tony. Voi încerca să vin în jur de ora şapte.

— Poţi să vii şi însoţit, dacă vrei. Întotdeauna se găseşte suficientă mâncare pentru toată lumea.

Înclinând capul spre Hollis, Maria dădu clar de înţeles către cine era invitaţia.

— Mulţumesc, mamă. O să te anunţ din vreme.

Hollis îi zâmbi din nou Mariei Stellini, apoi privi în urma ei, în timp ce aceasta se alătura din nou unui grup de prieteni.

Întorcându-se spre Tony, spuse:

— Este atât de plăcută, nu-i aşa? Mi-ai spus că-mi va plăcea de ea, şi chiar aşa s-a şi întâmplat.

— Când am spus eu aşa ceva?

— În seara în care am fost împreună la expoziţie.

— A, da. Îmi aduc aminte..

Îşi mai aducea aminte şi că o sărutase după aceea în maşină. Îşi amintea şi noaptea următoare pe ţărmul oceanului. Şi, după aceea, ce se întâmplase pe canapeaua lui. Avalanşa de imagini senzuale îl făcea să se simtă ca un cazan sub presiune.

— Vino, spuse el, ridicându-se şi luând-o de mână.

— Unde mergem?

— Afară, să luăm puţin aer.

Ea îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Zău, Tony, va trebui să încetezi să-mi tot dai ordine.

— Cum? Făcu el, neavând idee despre ce vorbea ea. Ce ordine?

— Ai tendinţa de a-mi spune ce o să facem. Aş prefera să fiu întrebată decât să mi se spună.

Îşi însoţi cuvintele de un zâmbet uşor, ca să nu pară atât de tăioasă. Cu toate acestea, vorbea serios, iar et îşi dădu seama de asta.

Gândindu-se bine, îşi dădu seama că ea avea dreptate, aşa că dădu din cap aprobator.

— Îmi pare rău. Faptul că te văd aici în seara asta, arătând atât de… Lăsă să-i scape un oftat. Nu ştiu cum să mă port cu tine, ce să spun sau ce să fac. Dădu din umeri. Aşa că dau şi eu ordine. Voi încerca să nu mai fac asta.

— Bine.

El îi oferi braţul cu o curtoazie exagerată.

— Binevoieşte domnişoara să facă o plimbare prin grădină în compania mea? Mi s-a spus că grădina e minunată în această perioadă a anului.

Ea îl luă de braţ şi făcu o mică reverenţă.

— Domnişoara ar fi încântată.

Grădina hotelului Bel-Air era liniştită, cu mici lampioane care aruncau o lumină blândă peste tufe şi arbuşti. În ciuda gurilor de încălzire situate din loc în loc pe alee, aerul nopţii era rece şi Hollis se pomeni tremurând.

— Îmi pare rău, Hollis, spuse Tony scoţându-şi haina şi punându-i-o pe umeri. Nu m-am gândit la asta.

Strângând haina în jurul ei ca să se încălzească, încheieturile degetelor lui îi atinseră uşor sânii. Ea îl auzi oftând încet. Sau chiar ea fusese cea care oftase?

Plimbându-se pe aleea pietruită care ducea spre seră, sunetul muzicii şi râsetele celor de la bal deveneau din ce în ce mai slabe. În cele din urmă, grădina deveni tăcută; nu se auzea nici măcar cântecul vreunei păsări de noapte sau Mitul vreunei insecte.

— E un hotel foarte frumos, zise ea bucurându-se de senzaţia plăcută a hainei lui pe pielea ei dezgolită.

— N-ai mai fost niciodată aici? Întrebă el, înconjurându-i umerii cu braţul şi trăgând-o mai aproape de el.

— Nu, e prima oară.

— Caria şi cu mine ne-am căsătorit aici, spuse el cu francheţe. Este locul ideal pentru căsătorii.

— Caria este o femeie atât de deşteaptă şi de talentată.

— Este într-adevăr grozavă.

— De ce aţi divorţat?

Hollis rămase uimită de uşurinţa cu care pusese întrebarea, dar schimbul de replici dintre ea şi Tony fusese destul de subtil. Apoi, el era ceva mai puţin sigur pe el în seara aceea, iar ea mult mai puţin speriată că ar putea să pară prostuţă. Întreaga seară era înconjurată de o aureolă magică, Putea să spună sau să facă orice ar fi dorit, de parcă ar fi fost cea mai încrezătoare femeie din lume.

— Vina mea a constat în faptul că munca devenise mult mai importantă decât căsnicia, spuse el. Dar, ştii, cred că eu şi Caria nu am fost de fapt niciodată îndrăgostiţi unul de altul. Am mers împreună la Facultatea de drept, aveam mereu atâtea subiecte comune de discuţie şi cred că amândoi am presupus că asta trebuie să fie dragoste. Dar semăna ceva mai mult cu o prietenie în care era implicată şi o anumită cantitate de hormoni. Dar aceştia s-au consumat destul de repede.

Poate cu o zi în urmă, Hollis s-ar fi simţit stânjenită de această conversaţie în jurul

intimităţilor maritale. Dar nu şi în seara aceasta. Aşa că spuse cu simplitate:

— Îţi mulţumesc că ai fost atât de sincer cu mine.

El îi strânse braţul.

— Hei, dar cred că ai dreptul să ştii tot ceea ce doreşti.

— Nu chiar orice.

— Ba da.

El se opri în loc. Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse spre el şi o privi adânc în ochi.

— Ştii bine că ai acest drept. Noi doi am început ceva împreună. Am luptat împotriva acestui lucru din răsputeri, dar se pare că la mijloc e o voinţă mai mare decât a mea.

Ea zări sclipirea din ochii lui în timp ce el continuă:

— Este ziua ta şi este, şi Sfântul Valentin, şi, mai mult decât orice, îmi doresc să fiu împreună cu tine în seara asta. Dar m-am purtat ca un idiot, astfel încât nu te-aş condamna dacă ai refuza să ma vorbeşti cu mine vreodată.

În faţa acestei vulnerabilităţi mărturisite, ultima fărâmă de resentiment din inima ei se

topi şi sufletul îi tresări din nou de încântare.

— Oh, Tony, spuse ea cu un suspin.

El îi frecă braţele cu palmele, încălzind-o.

— Am încercat să te uit. Ba mai mult, am încercat să te fac să mă urăşti. Nu în mod conştient, desigur, dar cred că asta am încercat să fac.

Abandonându-se dorinţei de a-l atinge, ea întinse mâna să-l mângâie pe obraz.

— Nu ţi-a mers. Nu te urăsc.

— Dar ce simii pentru mine?

Ea îi urmări conturul buzei inferioare cu vârful degetului.

— De ce nu pui şi tu o întrebare mai dificilă?

— Ţi-e teamă?

— Foarte.

— Şi mie.

O conduse spre o bancă din fier forjat şi se aşezară. O trase pe genunchii săi şi îşi îngropă faţa în părul ei ondulat.

— Nu pot să stau departe de tine, de asta îmi dau foarte bine seama, îi şopti el la ureche, înfiorând-o cu respiraţia sa fierbinte. M-am gândit la tine toată săptămână. Iar în clipa asta te doresc atât de mult, încât, ei

bine, cred că am luat-o puţin razna.

— Tony, eu…

— Ştiu, iar o iau prea repede, spuse el. Dar tu mă faci să mă port aşa.

— Nu, nu, e bine. Şi eu vreau asta. Dar ultima oară ţi-am spus că…

— Am fost un prost. Uită ce s-a întâmplat ultima oară. Vino cu mine acasă. Acum.

— Eu…

— Îmi pare rău… Te rog.

Buzele lui i se plimbau pe gât, înfiorând-o, în timp ce-i simţea degetele mângâindu-i coapsele prin materialul rochiei.

— Mi-aş dori să nu fii atât de inocentă, spuse el. Dar eşti. Şi nu pot să sufăr gândul că te va atinge alt bărbat. Vreau să fiu eu cel care va face dragoste cu tine. Trebuie să fac dragoste cu tine.

Acum limba lui desena mici cercuri pe gâtul ei şi pe pielea fină din spatele urechii. În acelaşi timp, mâna lui se mişca pe sub rochia ei cu o încetineală ucigătoare, făcând-o să se zvârcolească plină de dorinţa de a fi atinsă până în străfundul fiinţei ei. Tony preluase din nou controlul, iar ea se simţea atât de prinsă în mrejele acestei dorinţe

nesăţioase pentru el, încât era incapabilă să i se mai împotrivească.

— Voi fi blând, îţi promit, şopti el. Dar, iubita mea, simt că mă sfârşesc. Salvează-mă.

Împletind între degete şuviţe groase din părul ei, o trase spre el şi o sărută apăsat pe buze, invadându-i gura cu limba lui cu o energie care o făcu să-şi piardă respiraţia. Ea îşi ridică braţele spre capul lui şi îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

— Orice, murmură ea înflăcărată, orice vrei, o să fac.

Când intrară pe uşa din faţă a apartamentului, Tony o ridică pe Hollis în braţe şi o duse pe scări până în dormitorul lui. O depuse pe salteaua patului, unde ea rămase stingherită, zâmbindu-i timid.

— Totul e în regulă? O întrebă el.

Ea înghiţi în sec, apoi încuviinţă:

— Cred că da.

— Bine. Rămâi aici!

După ce Tony părăsi încăperea, Hollis privi în jur ca să-şi dea seama unde se află. Stătea pe un pat enorm. Unul dintre cele mai mari, se gândi ea; nu mai văzuse până

atunci unul de asemenea dimensiuni. Camera era sobră, purtând o amprentă masculină, cu mobilă întunecată la culoare şi pereţi zugrăviţi într-o nuanţă palã. Printr-o uşă deschisă aflată pe peretele cel mai îndepărtat se vedea o chiuvetă albă şi o cadă.

Ce-ar trebui să facă acum? Se întrebă ea. Tony îi spusese să stea aici. Asta însemna că trebuie să stea în aceeaşi poziţie? Sau ar trebui să se întindă, poate chiar să se bage în aşternut? Şi, dacă era aşa, ar trebui să se dezbrace mai întâi?

Stai puţin, se admonestă ea. De ce se simţea oare atât de indecisă? Ce se întâmplase cu cealaltă; Hollis de acum câteva minute, cea care era atât de încrezătoare, de feminină, de plină de magie?

Aceea dispăruse, îşi zise ea cu un oftat. Acum îşi j îndeplinise misiunea de a-l scoate din minţi pe Tony şi de a o aduce pe ea în dormitorul lui. Şi în locul acelei Hollis se găsea acum o virgină complet lipsită de experienţă, ca să nu mai spunem în ce hal de speriată.

Mă rog, speriată doar puţin. Iar sărutările fierbinţi ale lui Tony o făcuseră să se simtă nu chiar pe de-a-ntregul lipsită de experienţă. La urma urmei, ajunsese aici, nu? În dormitorul lui, în patul lui, pregătită pentru pasul următor.

Oftând din nou, îşi scoase pantofii cu tocuri înalte, care oricum începuseră s-o bată. Tocmai când se gândea ce să-şi mai dea jos, se întoarse Tony aducând cu el două pahare mari de coniac, fiecare din ele având în interior o cantitate impresionantă de lichid chihlimbariu.

— Asta înseamnă pentru mine tot atât de mult cât înseamnă pentru tine, spuse el aşezându-se lângă ea şi dându-i unul din cele două pahare. Vreau să o luăm mai încet, bine?

— Tu ştii mai multe decât mine despre cum se procedează. Cred că e mai bine să te las pe tine să stabileşti tempo-ul.

— Te laşi în voia bunului meu plac?

— Într-un fel.

El râse încet, desfăcându-şi nodul de la cravată şi nasturele de sus al cămăşii cu plastron. Apoi ridică paharul spre ea în semn

de salut.

— La mulţi ani!

— Mulţumesc. Ea sorbi din băutură, simţind cum lichidul îşi răspândeşte prin ea căldura, relaxând-o. Vrei să cânţi pentru mine?

— Ce să cânt?

— Ştii tu Mulţi ani trăiască!”

El arăta îngrozit.

— Sunt un cântăreţ îngrozitor.

— Nu poţi fi mai rău ca mine. Dar ştii, nu mi-a cântat nimeni astăzi „Mulţi ani trăiască!”

— Nimeni?

Ea clătină din cap.

— Ei bine, atunci sigur că o să ţi-l cânt. Luă o înghiţitură zdravănă de coniac. Chestia asta trebuie savurată, dar, dacă trebuie să cânt, îmi trebuie un întăritor.

În timp ce Tony făcea pe grozavul tuşind şi dregându-şi glasul, Hollis se gândi că nu arătase niciodată mai adorabil. Şi se mai gândi că lui nu i-ar plăcea deloc să ştie că ea îi aplica un asemenea epitet.

Luându-i mâna într-a lui şi rugându-se să nu arate prea stupid, Tony lălăi „Mulţi ani

trăiască!” cu vocea lui răguşită şi care suna cam fals. Chipul lui Hollis, între timp, radia de plăcere, făcându-l să-şi uite defectele şi să capete mai mult curaj. De fapt, privirea ei plină de adoraţie îl făcea să creadă că, la urma urmei, nu era chiar atât de rău să cânte cu voce tare.

— A fost bine? Întrebă el când termină.

— Mai mult decât bine. A fost grozav.

— Şi sunt primul pe ziua de azi?

Ea încuviinţă dând din cap.

El îi luă mâna şi i-o sărută tandru.

— Ai de gând să mă laşi să fiu primul într-o mulţime de privinţe, murmură el.

— Cred că da.

Genele ei lungi fluturară deasupra obrajilor împurpuraţi când îşi plecă privirea în podea.

El îi luă paharul şi îl puse pe noptieră.

— Sunt onorat. Şi nu pot să spun cu certitudine câtă vreme voi mai putea să aştept. Vino!

Capitolul 7

— Asta a sunat aproape ca o comandă, zise Hollis.

Tony zâmbi, apoi se întinse pe pat cu faţa

în sus.

— Absolut deloc. A fost o simplă rugăminte. Vino, te rog, spuse el, trăgând-o pe Hollis spre el şi aşezându-i trupul mic şi delicios deasupra lui. Altminteri îmi pierd şi bruma de raţiune care mi-a mai rămas.

Îşi trecu degetele prin coama ei castanie şi îi acoperi fata cu sărutări. Degetul lui trecu uşor peste claviculele ei delicate şi îşi urmă drumul spre valea ispititoare formată între sânii ei strânşi în corset.

El privi cameea care atârna de lănţişorul de aur de la gâtul ei.

— Cum te-ai hotărât s-o porţi în seara asta?

Ridicându-se în coate, Hollis strâmbă puţin din nas.

— A fost gestul meu de sfidare la adresa tiraniei.

— A tiraniei?

— Ai luat-o pe doamna din camee drept exemplu al inocenţei şi m-ai informat, cu destulă emfază, aş putea spune, că şi eu ar trebui să rămân la fel. Aşa că mi-am luat o rochie decoltată şi am pus simbolul inocenţei…

— … chiar aici, o întrerupse el. Între frumoşii, tentanţii tăi sâni. Ţi-ai atins scopul. Toată seara am dorit să te mângâi, ştii asta?

Ochii ei se făcură mari de uimire când el îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea lor albă ca laptele, strecurând palma pe sub rochie cât mai adânc, până reuşi să-i atingă unul din sfârcuri cu un deget. O auzi încântat cum suspină şi închise ochii o clipă; ea începu să-şi mişte coapsele, iar răspunsul senzual al trupului lui nu se lăsă mult aşteptat.

Se rostogoli şi o aduse sub el, apoi continuă să-i mângâie pielea fină, desenând pe ea forme complicate cu degetele. Pe piept şi pe umeri, de-a lungul braţelor, plonjând în despicătura dintre sânii ei. Tony o mângâie până când o simţi că se înfioară toată şi văzu prin materialul rochiei protuberantele sfârcurilor care ţânjeau după atingerea lui.

Aplecându-se deasupra ei, îi alintă buza de sus cu limba.

— Mai devreme erai destul de furioasă pe mine, nu-i aşa?

Ea îl privi printre pleoapele arzând de

dorinţă.

— Da.

El îşi trecu uşor limba peste buza ei de jos, apoi o privi din nou.

— Şi acum?

— Acum, trase ea aer în piept cu disperare, nu mai sunt furioasă deloc.

— Bine.

Îi alintă în continuare gura cu limba, fără să încerce să ajungă la dulcea comoară din interior.

— Ai avea ceva împotrivă dacă aş vrea să te văd fără haine pe tine?

Ea fu străbătută de un fior, apoi îşi trecu limba peste buze, vrând să guste umezeala fierbinte pe care el o lăsase acolo.

— Asta e scena unde eu îmi scot rochia?

— Nu. Asta e scena unde eu îţi scot rochia.

În timp ce îi trăgea bretelele subţiri în josul braţelor, avu grijă să-i sărute fiecare petic de piele dezgolită, bucurându-se la fiecare tresărire a ei, ca reacţie la contactul cu buzele lui fierbinţi. El îi spusese odată că, sub aparenta de rezervă pe care o etala, bănuia că se ascunde o femeie foarte pasională. Avusese dreptate, şi acum era

nerăbdător să se contopească cu flacăra ei.

Cu toate că era dificil să-şi ignore propria stare febrilă, Tony încercă să se concentreze asupra plăcerii pe care i-o dădea lui Hollis. Dar când desfăcu fermoarul rochiei şi îi dezgoli bustul, simţi că erecţia îi devine aproape dureroasă când îi văzu sutienul negru pe care îl purta ea pe dedesubt.

— Eşti uimitoare! Exclamă el îngropându-şi fa a în părul ei.

Ridicându-şi din nou capul, îi sărută fiecare centimetru de piele lăsată la vedere de dantela exotică a lenjeriei ei.

— Ce alte surprize mă mai aşteaptă?

— Uită-te şi o să vezi.

Îi trase rochia mai jos, dând la iveală jartierele negre şi ciorapii negri. Buclele de păr castaniu care îi înconjurau feminitatea erau vizibile în spatele unor bikini transparenţi.

Scoţându-i rochia complet, îşi trecu mâinile pe tot trupul ei, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună amprenta pe ea, ascultând cu încântare suspinele şi gemetele pe care le trezeau mângâierile lui.

— Să nu-mi spui că porţi aşa ceva pe

dedesubtul costumului tău la magazin.
— S-ar putea să o fac de-acum încolo. Hollis nu mai putea sta liniştită sub mâinile lui atât de posesive. Ieri-seară am fost la magazinul Victoria's Secret!
— Iar eu mă bucur că ai făcut-o. Stai aici.
În timp ce el se ridica de pe pat, Hollis rămase nemişcată, tremurând din cauza mângâierilor lui şi tânjind după ele. Era uluită de senzaţiile care îi străbăteau trupul şi de nerăbdarea cu care aştepta misterele ce aveau să i se dezvăluie. Modestia încă nu o părăsise, dar pălea cu fiecare clipă mai mult. Acest bărbat o aprindea atât de tare, se afla atât de mult cufundată în minunea pe care i-o oferea el, încât se simţea mai mult decât doritoare să înveţe absolut tot ce avea să-i arate.
Lăsă să-i scape un suspin în timp ce îl privea. Până şi felul în care se dezbrăca era fascinant. Mişcările îi erau pline de o graţie masculină când îşi descheia manşetele, apoi nasturii de la cămaşă, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea şi zâmbind într-un fel misterios.
— Am impresia că faci un pic de striptease,

zise ea.
— Poate. Are vreun efect?
— O să afli în curând.
El râse şi ea îl ascultă încântată. Era atât de deschis, de neinhibat. Era un bărbat care se simţea bine în propriul lui trup, până şi ea îşi putea da seama de asta şi, cu fiecare piesă de îmbrăcăminte care cădea, îl găsea din ce în ce mai frumos.
Era înalt şi suplu, cu muşchi solizi. Da, decise ea, era un tip perfect! Pielea lui smeadă, părul negru şi cârlionţat de pe piept şi de pe braţe, degetele lui lungi dătătoare de plăcere…
O, Doamne! Îşi zise ea. Trupul începea să-i unduiască din nou, iar el nici măcar nu o atinsese. Era de-a dreptul surprinzător felul în care îi răspundea. Presupunea că se purta cam neruşinat, dar nu avea importanţă. Oricum voia mai mult. Şi cât mai repede.
Pe măsură ce inhibiţiile o părăseau, avea impresia că durează o veşnicie până ce el îşi va scoate pantalonii, pantofii şi ciorapii. Dar, în cele din urmă, el rămase numai în şort. Ea îşi ţinu respiraţia la vederea protuberantei uriaşe ce se profila în spatele ţesăturii de

bumbac. Pentru o clipă, o încercă un sentiment de teamă în faţa acestei dovezi indiscutabile a dorinţei lui pentru ea.

Apoi, dorinţa îi anihilă teama, iar ea îi întinse o mână nerăbdătoare, lacomă.

— Te rog, Tony, vino aici.

El se opri cu degetele agăţate de elasticul şortului, zâmbind amuzat de privirea senzuală a lui Hollis în care se putea citi anticiparea.

— Trebui să-mi scot chestia asta mai întâi.

— Durează o veşnicie.

— Nerăbdătoare mică ce eşti!

Începu din nou să-şi dea şortul jos, apoi se opri. Ridicând dintr-o sprinceană, întrebă:

— Şi asta se întâmplă tot pentru prima oară?

— Dacă nu-l pui la socoteală pe David al lui Michelangelo.

Zâmbind, el îşi scoase şi ultima piesă de îmbrăcăminte care îi proteja trupul frumos şi puternic. Hollis rămase cu ochii ţintă la erecţia lui dură, care era, în sfârşit, eliberată şi care o făcu să respire precipitat.

— Oh, Tony!

El rămase nemişcat o clipă, urmărindu-i

expresia uimită de pe chipul împurpurat.

— Te sperii?

— Cred că da, puţin.

— Totul va fi în regulă, îţi promit.

El se întoarse la pat, privind în jos spre ea, arzând-o cu intensitatea privirii sale.

— E totul în regulă?

— Da. Pot să te ating?

Vorbise atât de încet, încât nici nu era sigură că el o auzise. Însă felul în care el rămase brusc nemişcat îi dovedea că o auzise totuşi.

— Te rog, răspunse el răguşit.

Ea puse mai întâi un deget şovăitor pe părul negru şi aspru care îi înconjura bărbăţia, apoi coborî mai jos, oprindu-se numai atunci când îl auzi suspinând. Privi repede în sus, dar el ţinea ochii închişi. Îşi mai trecu o dată degetele prin cârlionţii lui, apoi îi prinse în palmă penisul excitat, încordarea lui o avertiză că se stăpânea cu mari eforturi. Îl strânse uşor, fără să ştie cât de mult putea să-l strângă, şi simţi încântată pielea moale şi catifelată care îmbrăca organul lui erect. O străbătu un fior de teamă când se gândi dacă avea să fie în

stare să-l primească pe tot în ea, dar nu era decât un gând trecător, repede pierdut în plăcerea erotică, nebuloasă, a clipei prezente.

El îi îndepărtă mâna din jurul lui.

— Mai bine nu..

— Nu o fac aşa cum trebuie?

— O faci foarte bine. Tocmai asta e problema.

Oftând din adâncul pieptului, se aşeză lângă că pe pat şi îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă. Apoi îi cuprinse chipul în palme şi îşi apropie gura de a ei.

Mai întâi o sărută uşor, dar începu să o devoreze lacom, iar ea gemea şi îi răspundea cu tot atâta frenezie. În timp ce gura lui o poseda pe a ei, mâinile lui o explorau în voie, de la gâtul unde putea să-i simtă bătăile inimii până la tors, apoi în jos, pe coapse.

— Delicată, atât de delicată, murmură el cu gura lipită de a ei.

Lăsând în urmă dâre de foc, degetele lui desenau contururile lenjeriei peste pielea uimitor de albă a coapselor pe care se suprapuneau jartierele, de-a lungul marginii

mătăsoase a ciorapilor, pe lângă graniţa dantelată a bikinilor. Când degetele lui trecură pe sub elasticul acestora, el observă că respiraţia ei devenise mai rapidă şi că mişcările senzuale ale coapselor ei se înteţiseră.

— Trebuie să scăpăm de astea, zise el. Întoarce-te.

Când ea se întoarse cu faţa în jos, el se aşeză călare peste ea, desfăcându-i copcile corsetului, sărutându-i carnea dulce până jos, unde începea ridicătura excitantă a feselor ei rotunde.

Îi alintă urechea cu limba şi îi şopti:

— Spune-mi dacă te grăbesc prea tare sau dacă te rănesc cumva, chiar dacă îţi place ceea ce fac. Bine?

Îşi trecu tandru mâinile peste fesele ei, apoi prin despicătura lor, făcând-o pe Hollis să respire sacadat.

— Da, murmură ea.

— Eşti atât de frumoasă!

Organul lui erect era lipit de pulpa ei şi, oricât s-ar fi controlat, nu se mai simţea în stare să se abţină multă vreme.

Cu o mişcare rapidă, o întoarse din nou. Îi

desfăcu iute jartierele şi o eliberă din strânsoarea corsetului. Apoi îi scoase şi ciorapii, până ce nu mai rămase decât firava dantelă care îi acoperea muntele castaniu. Nerăbdător, o scoase şi pe aceea.

Clătină din cap, uimit în faţa perfecţiunii trupului ei. Părul ei sălbatic şi des era răvăşit pe pernă, obrajii îi erau îmbujoraţi şi buzele întredeschise ca o invitaţie provocatoare. Îşi încrucişase braţele pe piept, dar nu protestă când el îi prinse încheieturile şi îi ridică mâinile deasupra capului. O, Doamne! Îşi zise el privindu-i sânii plini, cu vârfurile roz, cu sfârcurile excitate şi tari de dorinţă. Mai jos, pântecele uşor bombat, picioarele cu forme perfect proporţionate. Şi, la încheietura coapselor, tentanta masa de cârlionţi castanii ce ascundeau leagănul fierbinte al feminităţii ei.

În timp ce Tony o devoră din priviri, Hollis fu străbătută de un fior plăcut. Privirea lui era flămândă şi blândă în acelaşi timp. Şi el părea să aibă aceleaşi probleme cu respiraţia ca şi ea.

— Tony, zise ea cu glasul răguşit de emoţie. Te rog, vreau să aflu.

El expiră puternic, şi se aplecă spre ea, sărutând-o cu pasiune. Dădu drumul mâinilor ei şi coborî spre sâni, luându-i sfârcurile în gură pe rând, sugându-le şi muşcându-le, lingându-le până ce simţi că sunt gata să explodeze. Ea îşi simţea inima bătând nebuneşte. Era atât de înfierbântată.

Ardea toată.

Nu era în stare să-şi stăpânească unduirile coapselor, iar el cobora mai mult, alintându-i pântecele, apoi coapsele cu limba lui umedă şi generoasă. Când mâna lui cuprinse cuibul fierbinte dintre picioarele ei, ea strigă:

— Da. Tony, da!

— Eşti toată o flacără, murmură el, şi m-ai aprins şi pe mine.

Desfăcând petalele îngropate între cârlionţii ei, îşi introduse un deget în miezul care palpita. Ea gemu, arcuindu-se spre el şi simţi cum un val umed se prelinge pe mâna lui.

— Iubito, suspină el. Eşti atât de strâmtă.

— Şi asta e bine?

— E minunat. Limba lui îi linse buzele, lăsând flăcări în urmă. Ai încredere în mine?

— Da.

Mâinile şi limba lui o înnebuneau şi ea îi simţea erecţia fierbinte lipită de coapsa ei. Îşi desfăcu picioarele ca să-i ofere mai mult loc de acţiune şi fu răsplătită de o senzaţie care o ameţi complet. Cu degetul mare, el îi alintă şi îi presă un mic punct sensibil, iar fiorii care o străbătură o făcură să tremure şi să ţipe de dorinţă. Coapsele ei începură să se rotească şi mai frenetic.

— Te rog, spuse ea, vreau să simt cum mă umpli.

Deşi ţinea ochii închişi în timp ce se zvârcolea sub el, auzi zgomotul sertarului care se deschise şi se închise la loc, apoi sunetul unui pachet desfăcut.

— Bine, iubita mea, acum.

El se mişcă în aşa fel încât ea să fie întinsă chiar sub el. Îi simţea erecţia tare ca piatra între picioarele ei desfăcute.

— Poţi să ţii ochii deschişi, Hollis? Vreau să ne privim unul pe altul când voi intra în tine.

Ea făcu aşa cum spuse el şi îi întâlni sclipirea ochilor în care i se oglindea sufletul. Apoi urmări cum el se ridică în genunchi şi îi desfăcu şi mai mult picioarele, cu blândeţe, aducându-le în jurul taliei lui. Întins deasupra

ei, dar sprijinit într-un cot, o sărută din nou pe gură. În tot acest timp îi mângâia mugurul sensibil care pulsa între picioarele ei, până ce ea crezu că nu mai poate să îndure.

— Nu mai pot sta nemişcată, suspină ea. Mă înnebuneşti.

— Curând, o linişti el, curând.

Cu toată stăpânirea de sine de care era în stare, Tony îşi retrase mâna şi intră în ea încet, dându-i timp să se obişnuiască cu el. Simţea muşchii deschiderii ei înguste, care protestau, încercând să-l cuprindă pe tot. Suspinând, se retrase şi intră din nou, stăpânindu-şi cu bună ştiinţă mişcările. Totuşi, o simţea încordată de fiecare dată când intra mai adânc în dulcele ei fagure de miere. Gemu când întâlni bariera fecioriei ei, rezistând ispitei de a trece prin ea. Nu putea s-o facă; nu-i putea provoca o astfel de durere.

— Te doare? O întrebă el.

— Nu, doar că…

— Ce, iubito? Spune-mi.

Printre gâfâituri, ea îi răspunse:

— Tot timpul mă aştept să mă doară, aşa

că asta mă face să fiu puţin încordată, cred.

— Poate reuşesc să te fac să nu te mai gândeşti la asta.

Aplecându-şi capul spre sânii ei, începu să descrie cercuri cu limba în jurul sfârcurilor, sugându-i pe rând până când se transformară în doi muguri trandafirii. În acelaşi timp îşi strecură mâna între trupurile lor transpirate şi începu din nou să-i alinte punctul fierbinte dintre picioare, care o înnebunea. Acum o simţea din nou zvârcolindu-se sub el, îi simţea tempo-ul din ce în ce mai alert al unduirii coapselor în timp ce suspinele şi gemetele ei creşteau în intensitate. Se hotărî să mai aştepte câteva clipe şi, cu limba şi cu degetele, o aduse în pragul orgasmului.

Senzaţii febrile se succedau rapid prin trupul lui Hollis care se simţea mai excitată decât oricând în noaptea aceea. Simţea că îi ia foc tot trupul când îşi împingea sânul în gura lui Tony.

— Mai mult, spuse ea gemând. Mai mult.

Şi, Doamne, ce vrajă ascundea în degetele lui, în felul în care o mângâiau şi o alintau? Capul i se zbătea într-o parte şi în alta. Avea

impresia că se scufundă, că moare. În clipa următoare plutea undeva sus, aproape de lună. Tony o ducea pe culmi neatinse vreodată cu o intensitate a trăirii pe care abia putea să o îndure. În cele din urmă, cu un ţipăt sugrumat, cedă, iar trupul îi explodă parcă în milioane de bucăţi, cuprins de flăcări. Se afla undeva prin nori, deasupra pământului, atât de sus, încât abia dacă simţi zvâcnetul durerii dinlăuntrul ei atunci când Tony trecu prin membrana subţire, dându-i tot ce avea să-i dea.

Simţurile ei erau deja supra tensionate când îl simţi înfipt în ea tot. Mai strigă o dată când el se retrase şi intră în ea o dată şi încă o dată. Nu-i lăsă timp să-şi revină din ameţeala înălţimilor şi o purtă din nou cu el. Cu mâinile sub fesele ei, îi înălţă coapsele ca să simtă fiecare bătaie puternică a catapultului şi încordarea trupului lui atunci când dorinţa îl făcea să grăbească ritmul. Ea se agăţă de umerii lui, înfigându-şi unghiile în pielea lui şi îi simţi muşchii încordându-se pentru ultima oară când îi strigă numele într-un geamăt gutural în clipa în care trecu el însuşi pragul orgasmului. Ea se agăţă de

trupul lui cu toată puterea de care se simţea în stare, în timp ce el se cutremura în spasmul eliberării.

Nici în cele mai sălbatice vise ale ei nu îşi imaginase că ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie ar putea fi atât de intens, atât de feroce. Trecură mai multe clipe până ce îşi simţi respiraţia că începe să revină la normal şi încă îl mai simţea pe Tony pulsând în interiorul ei. Îi plăcea să-l simtă acolo,. În ea, acolo unde îi era locul, şi se bucura că îşi dăruiseră unul altuia atâta plăcere.

Era femeie. În sfârşit!

Cu un geamăt reţinut, el se retrase din ea şi se lăsă pe o parte, trăgând-o în braţele lui, ţinând-o la piept până când ea putu să respire din nou în mod normal.

— Oh, Tony, oare când o să mă opresc din tremurat?

— Şi eu mă simt la fel. Ţie îţi e bine? Respiraţia lui fierbinte îi înfioră pielea de pe gât. Te-a durut tare?

— Nu. Nu cred. Nu-mi aduc aminte.

— Data viitoare va fi mai bine. Promit.

— Nu-mi dau seama cum poate să fie mai bine. Îţi mulţumesc.

El pufni în râs, ascuns în coama părului ei.

— Ce politicoasă eşti. Dar nu se obişnuieşte să spui „mulţumesc” după ce faci dragoste.

— Nu? Ei bine, ar trebui să se obişnuiască. Ai fost atât de generos cu mine, atât de blând, atât de atent.

— Iar tu mi-ai răspuns perfect. Iubito, îi şopti el alintându-i urechea cu limba şi înfiorând-o, dacă e cineva care trebuie să mulţumească, atunci acela sunt eu. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere. Ea se strânse mai aproape de el, obosită şi pe deplin satisfăcută. La mulţi ani mie… cântă ea primul vers al cântecului, apoi suspină. E cea mai minunată sărbătoare pe care am avut-o vreodată.

— Regreţi ceva?

— Absolut nimic, spuse ea somnoroasă. Dar spune-mi…

— Hm? făcu el întorcând-o în aşa fel încât acum stătea împletiţi unul cu celălalt.

— Întotdeauna e aşa de minunat ca acum?

— Nu şi pentru mine.

— Bun.

Printre jaluzele, Hollis văzu cerul de dimineaţă care începea să se lumineze. Era conştientă de faptul că Tony, care era întins lângă ea cu un braţ trecut peste pieptul ei, îşi mişca uşor palma peste sânii ei, cu toate că respiraţia lui ritmică şi profundă indica limpede că era încă adormit. Trupul ei răspundea mângâierii lui cu o înfiorare plăcută, dar în acelaşi timp o încerca şi puţină timiditate.

Era dimineaţa de după, prima ei astfel de dimineaţă. Care era eticheta în astfel de situaţii? Cum ar trebui să reacţioneze? În minte îi reveniră imagini senzuale ale nopţii de dragoste care abia trecuse şi zâmbi. Răspunsul era că ar trebui să se poarte exact aşa cum se simţea, fără să se mai preocupe de etichetă. Fără reguli impuse.

Se lipi de el şi suspină de mulţumire. Descoperise o lume minunată, extraordinară, a senzaţiilor. Regrete? O întrebase el noaptea trecută. Răspunsul ei de atunci era valabil şi în dimineaţa asta. Niciun regret.

Dar Tony ar putea să aibă regrete. La acest gând o străbătu un fior de teamă. La

lumina zilei, acum că îşi astâmpărase foamea, reţinerea lui de la început s-ar putea manifesta din nou. Dar şi gândul acesta fu alungat în clipa în care unul din degetele lui îi atinse un sfârc, excitându-l. În acelaşi timp, simţi o umflătură clar conturată care o împungea cu insistenţă în coapsă. Fusese o prostie din partea ei să se îngrijoreze, îşi zise ea, şi încetă să se mai gândească, exprimându-şi plăcerea cu un geamăt uşor.

— Hollis, zise el încet.

— Hmm?

— Eşti trează?

— Îhmm.

— Trebuie să te duci la lucru astăzi? Întrebă el cu gura lipită de gâtul ei, făcând-o să se cutremure de plăcere.

— Nu mai devreme de amiază. Am rugat-o pe Bella să deschidă.

— Ai prevăzut totul. Îmi place asta. Se ridică într-un. Cot şi o întoarse cu faţa în sus. Cum te simţi în dimineaţa asta?

— Foarte bine, mulţumesc de întrebare, răspunse ea deschizând ochii.

— Putină febră musculară?

Ea îşi simţi obrajii înroşindu-se din cauza întrebării foarte directe şi înghiţi în sec înainte de a răspunde:

— Puţină. Aşa ar trebui să fie?

El zâmbi liniştitor.

— Cred că da. Atunci, nu ar trebui să fac ceea ce aveam de gând să fac.

Ea nu se mai putu abţine, trebuia să-i aranjeze bucla rebelă de pe frunte.

— Ce voiai să faci? Şopti ea.

El o prinse de mână şi îi puse palma pe obrazul ţepos din cauza bărbii crescute peste noapte. Apoi îi duse mâna la buze, sărutând-o tandru în palmă.

— Ghici.

Ea se înfioră din nou sub mângâierea buzelor lui.

— Păi, să vedem. Să faci o baie? Să pregăteşti micul dejun?

— Numai dacă te oferi tu să fii principalul fel de mâncare.

— O, îngrozitor.

Acoperindu-şi faţa cu mâna, se întoarse cu spatele la el.

Râzând, el îi luă mâna de la ochi şi o trase cu capul pe umărul lui.

— Iartă-mă. Nu m-am putut abţine.

Era aşa de bine să fie împreună cu el, cuibărită în braţele lui puternice. Dar trebuia să-şi stăpânească reacţiile de stânjeneală faţă de ceea ce fusese, la urma-urmei, cea mai intimă experienţă care i se putea întâmpla cuiva. Avea de gând să lupte din greu cu vechiul ei fel de-a fi. Gata cu obrajii împurpuraţi ca de şcolăriţă ruşinoasă. Lipită de Tony şi gândindu-se la noaptea trecută, îşi simţea trupul relaxându-se, gata să-l primească înăuntru încă o dată. Nu era timp de mofturi englezeşti.

Se jucă cu părul lui negru de pe piept, gândindu-se cum să spună ceea ce voia să spună.

— Îmm… Tony?

— Da? Zise el, jucându-se la rândul lui cu părui de pe fruntea ei.

— Se spune că remediul cel mai bun împotriva febrei musculare este să repeţi mişcările care au produs-o.

El. Rămase o. Clipă nemişcat.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine, zise ea, imitându-l. Dacă vrei, poţi să mă

consideri o. Fetişcană obraznică.

— Eşti departe de aşa ceva, şi o ştii prea bine. Cuvântul care te-ar descrie ar fi mai degrabă…

— Inocentă?

— Da, inocentă.

Ea ieşi de sub braţul lui şi îl privi direct în ochi, zâmbind răutăcioasă.

— Nu şi după noaptea trecută. Nu mai sunt deloc inocentă.

— O, oare ce-am creat aici?

Glumea doar pe jumătate, vedea bine asta, însă ea se simţea foarte curajoasă.

— Nu-ţi asuma tu tot meritul. Eu am fost mai mult decât doritoare.

Îşi trecu un braţ în jurul lui, lăsându-şi sânii să se odihnească pe pieptul lui. Trupul lui se încordă, iar ea rămase surprinsă de efectul instantaneu pe care-l avea asupra lui. El îşi petrecuse noaptea trecută în efortul de a o face să se simtă cât mai bine. Putea ea oare acum, în ciuda timidităţii pe care i-o inspira gândul, să facă acelaşi lucru pentru el? Tremurând de emoţie, îşi mişcă bustul în sus şi în jos, având grijă ca sfârcurile ei tari ca nişte alune să se frece de pielea lui. Îl auzi

ţinându-şi respiraţia şi îi văzu sclipirea din ochi înainte să închidă pleoapele.

— Spune-mi ceva, şopti ea cât mai senzual cu putinţă, nevenindu-i să creadă că era chiar ea cea care vorbeşte. Dacă fac aşa – şi îşi trecu uşor degetul peste unul din sfârcurile lui plate – ai aceeaşi reacţie ca şi mine?

Urmări fascinată cum discul maroniu şi neted se ridică formând un vârf ascuţit, pe care ea îl ajută să se întărească şi mai mult lingându-l cu vârful limbii. Îi era clar că pe el asta îl excita; mai mult o surprindea cât de tare o excita pe ea ceea ce făcea. Sentimentul de dominaţie era el însuşi un afrodisiac. Inhibiţiile ei se risipeau odată cu creşterea tensiunii dintre trupurile lor înfierbântate.

Când trecu şi la celălalt sfârc, el o ridică şi o aşeză deasupra lui.

— Hollis, o avertiză el, apoi gemu pentru că ea continua să se frece înnebunitor de el. Dacă nu te opreşti, nu mai răspund de faptele mele.

— Bărbat fraier ce eşti, nu tu eşti răspunzător de ceea ce se întâmplă acum, ci

eu, nu-i aşa? Se simţea nemaipomenit de bine… şi absolut liberă. Stai liniştit şi bucură-te de ceea ce simţi.

Tony îşi trecu palmele peste mijlocul ei şi peste coapsele ei fierbinţi. Mica nevăstuică îl provoca fără ruşine. Ca şi cum s-ar fi transformat peste noapte într-o femeie experimentată. I se oferea fără echivoc, iar el o dorea la fel de mult cum o dorise cu câteva ore în urmă.

Atunci, de ce simţea o tristeţe nedefinită văzând această schimbare din ea, de ce acest sentiment de durere, de pierdere ireparabilă?”

Încetează, Stellini, se admonestă el singur. Nu mai fi aşa de melodramatic.

Cu ochii închişi, Hollis continuă să-şi frece trupul fierbinte de al lui, ameţindu-l, alungând tristeţea şi făcându-l să tremure de dorinţă. În curând va gusta din sfârcurile ei dulci. În curând se va îngropa în adâncul ei atât de mult, încât toate gândurile rele vor dispărea.

— Arată-mi, Tony, şopti ea sărutându-i buzele. Arată-mi toate felurile în care se poate face dragoste.

— Toate?

Ea deschise ochii şi încuviinţă, zâmbind încrezătoare.

El întinse mâinile ca să-i maseze sânii aceia de- licioşi, încercând să nu ia în seamă sentimentul de stânjeneală care-l cuprindea din ce în ce mai mult. Se simţea de parcă ar fi ieşit din el însuşi, ca şi cum ar fi jucat într-o piesă de teatru, spunând replicile care i se dăduseră.

— Ei, nu pot să promit că îţi voi arăta toate poziţiile. Nu astăzi.

Ea zâmbi şi îşi strecură mâna printre trupurile lor.

— Atunci ce spui de două. Sau cinci. Râse şi îşi lăsă capul pe spate într-un abandon total. O sun pe Bella şi îi spun că îmi iau liber toată ziua.

Apoi degetele ei găsiră ceea ce căutau şi se încolăciră în jurul bărbăţiei lui. Tony tresări simţind un fulger de dorinţă alergându-i prin vene.

Dar plăcerea pe care o resimţea trupul lui nu ajungea şi la creier. Ceva nu era în regulă.

— Te-ai prins în joc, nu-i aşa? Zise el. Ca şi

cum ai citi un articol despre felul în care ţi-ai asumat responsabilitatea propriei tale vieţi sexuale.

Îndată ce rosti cuvintele îşi dădu seama că ieşiseră mult mai aspre decât intenţionase el. Îşi dori să le poată lua înapoi, mai ales când văzu expresia şocată de pe chipul ei.

— Hei, a fost doar o glumă, zise el repede.

Fusese doar o glumă, nu? Nici. Nu şi-ar fi permis să se gândească serios la cele rostite.

— Mişcările senzuale ale lui Hollis încetaseră, vraja se rupsese.

— Îmi pare rău, Tony, zise ea. Credeam că fac ceea ce trebuie.

El tresări simţind vulnerabilitatea ascunsă în spatele vorbelor ei. Ea se rostogoli de pe el şi rămase întinsă pe spate lângă el, privind ţintă spre tavan.

Întorcându-se pe o parte, el o strânse uşor de umăr.

— Iubito, ai procedat foarte bine. Eu sunt cel care trebuie să se scuze. A fost foarte urât din partea mea.

Ea încuviinţă şi îşi încrucişa braţele pe piept.

— Nici nu ştiu ce vrei de fapt. Acum îmi ţii prelegeri, în clipa următoare mă seduci. Noaptea trecută mi-ai spus să-ţi spun atunci când doresc ceva. Credeam că-ţi place asta. Credeam că bărbaţilor le plac femeile când sunt agresive. În pat.

Spunând asta, se întoarse cu spatele la el, ghemuindu-se într-o poziţie de apărare.

El o luă în braţe şi o întoarse cu faţa spre el. În lumina dimineţii, ochii ei erau două fântâni adânci şi întunecate, pline de lacrimi născute din nedumerire şi furie. Se simţea ca un mizerabil.

— Nu plânge, te rog. Poţi să fii tot ceea ce îţr doreşti, mă auzi? Absolut orice.

— Nu, nu pot. Tu nu mă laşi. Ai ideea asta fixă despre inocenta mea.

Îi întâlni pentru o clipă privirea acuzatoare, apoi, răsuflând greu, se lăsă din nou pe spate în pat. Acoperindu-şi ochii cu un braţ, se gândi la ceea ce-i spusese ea în urmă cu câteva clipe.

Oare era adevărat? Era el vinovat că avea un standard dublu? Nu avea nimic împotriva experienţei, dar avea împotriva experienţei ei?

— Inocentă, cugetă el. Nu ştiu. Doar că…

Nu-şi termină ideea, pentru că nu-i plăcea cum sună.

— Ce anume? Spune. Măcar cu atât îmi eşti dator.

El suspină.

— Bine. Uite ce e. Se întoarse şi o privi în timp ce încerca să-şi găsească cuvintele. Eşti atât de dulce, Hollis. Ăsta e şi motivul pentru care m-am simţit atras de tine. Ai ceva foarte preţios, ceva din ţine este… neatins, într-un fel. Lumea nu te-a vătămat încă în niciun fel. Îmi este teamă că te-ai putea schimba, înţelegi? Şi nu cred că aş putea să suport asta.

Acum fu rândul ei să-l studieze o clipă cu o mină gânditoare. Apoi zâmbi.

— Am douăzeci şi trei, mai bine-zis, douăzeci şi patru de ani, Tony. Sunt o persoană matură, pe deplin formată. E puţin cam târziu pentru schimbări drastice, nu-i aşa? Eu nu cred că noaptea trecută m-a schimbat, adică nu mi-a modificat esenţa, vreau să spun. A fost doar un ritual de trecere, o altă treaptă. Se opri o clipă, apoi continuă aproape în şoaptă: Sunt femeie, la

urma urmei. Nu-i aşa?

El îi răspunse tot cu un zâmbet, observând că amândoi se mai relaxaseră. Tensiunea de mai înainte trecuse.

— Bineînţeles. Femeie pe de-a-ntregul. Şi te pricepi foarte bine să vorbeşti. Ai fi un avocat al naibii de bun.

— Mulţumesc, nu-mi trebuie.

El îi mângâie obrazul delicat cu dosul mâinii. Buzele ei se deschiseră ca el să le poată desena conturul cu degetele.

— Sunt un idiot, mai ales în ceea ce te priveşte. Habar nu am de ce vrei să fii cu mine, de ce eşti cu mine în clipa asta.

Ea ridică dintr-o sprinceană.

— Chiar aşa? Vrei să spui că nu ştii de ce?

El zâmbi, mulţumindu-i în gând că reinstaurase sentimentul plăcut de dimineaţa-de-după. Aplecându-se să o sărute, spuse:

— Mă rog, cred că aş putea să ghicesc în cele din urmă.

Capitolul 8

— Bună dimineaţa, se auzi vocea lui Hollis în receptor. Anabella Deux. Cu ce vă putem

ajuta?

Ascultând accentul ei tipic britanic, lui Tony îi reveni brusc buna dispoziţie. Ridică receptorul.

— Dacă trebuie să-ţi explic eu, înseamnă că e curată pierdere de vreme.

— Tony, murmură ea. Ce mai faci?

— Eu, bine, dar am impresia că tu gâfâi.

— Nu e nimeni prin preajmă momentan şi eram cocoţată pe o scară, încercând să schimb un bec.

— Eşti sigură că trebuie să faci asta?

— Bineînţeles.

— Vreau să spun, să nu te împiedici, cu rochia ta cea lungă.

— Eu…

— Ştiu, o întrerupse el. Acum o să-mi spui că eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă şi pe scară, şi pe jos.

— De fapt, nu prea. Ai dreptate. Mi se tot agaţă tocurile în tiv. Cred că voi renunţa la rochie, la bluză, la tot echipamentul ăsta.

— Să nu îndrăzneşti. El e mântuirea mea.

— Ce este?

El se juca nervos cu dosarele îngrămădite pe birou – un furt, vreo două violuri, şantaj,

trafic de droguri –, trecându-şi degetul mare peste muchiile lor. Se lăsase din nou acaparat de slujbă şi îi făcea bine să audă glasul lui Hollis.

— Lucrurile stau cam aşa. În clipa de faţă sunt ceva mai mulţi nemernici în arest ca de obicei – mai mulţi decât pentru o zi normală de miercuri, vreau să spun – şi toţi aşteaptă să fie interogaţi. Biroul meu e vârfuit cu dosare. Computerul se tot strică şi dosarele se evaporă pur şi simplu. Urăsc smogul pe care îl văd pe fereastra biroului şi uneori traficul mă enervează atât de tare, încât cred că am să-l buşesc pe vreunul în spate doar pentru propria mea plăcere.

Făcu o pauză ca să respire, puţin surprins de virulenţa propriilor cuvinte.

— Ţi se pare că îmi plâng de milă? O întrebă el;

— Nu chiar. Ai făcut pur şi simplu un pomelnic sub titlul Viaţa e un iad, nu? Bietul, încordatul Tony.

Zâmbind la tonul ei maliţios, îşi puse picioarele pe birou şi se lăsă pe spate în scaun.

— Aşa sunt eu, amărât şi încordat. Doar

dacă nu mă gândesc la” tine, desigur, şi la părul tău, şi la şuviţele lui rebele. Şi la năsturaşii tăi perlaţi de la bluză, şi la ghetele tale cu şiret. Ceva din tot tabloul ăsta îmi spune că lumea nu e un loc chiar atât de mizerabil, la urma-urmei.

— Deci îţi place costumul meu, da?

— Sigur că da.

— Chiar ceva mai mult decât îţi plac eu însămi, aşa cred uneori.

El zâmbi din nou. Întotdeauna producea efectul ăsta asupra lui – o rază de soare în mijlocul furtunii. Privi în jur ca să se asigure că uşa biroului era închisă, apoi coborî tonul:

— Glumeşti? Ceea ce îmi place mie cel mai mult se găseşte sub costum. Ar trebui să vezi scenele care îmi trec prin cap când sunt în sala de judecată şi când vreun avocat al apărării încearcă să impresioneze juriul cu fraze pompoase. Atunci închid ochii ca să pot fantaza în voie. Şi iată-te, întinsă pe spate, cu părul răsfirat pe pernă. Nu ai pe tine nicio haină.

O auzi cum inspiră repede şi adânc. După o clipă îl întrebă:

— Spune-mi, asta este ceea ce se numeşte

sex prin telefon?

— Nici pe departe.

— Bine, pentru că tu eşti acolo, eu sânt aici şi nu putem face nimic în privinţa asta.

— La naiba, oftă el teatral. Bine, o să trec la subiect.

— Adică?

— Adică o să-ţi spun de ce te-am sunat. Cina de vineri seara este în seara din vinerea asta. Mama insistă să vin cu tine.

Hollis îşi schimbă poziţia pe taburetul ei şi zâmbi. Tonul lui Tony era cel al unui băieţel năzdrăvan.

— Încearcă să-ţi temperezi entuziasmul.

— Ţi-ai dat seama şi tu, nu?

— Să zicem că am detectat o notă de rezistenţă la sugestia mamei.

— Mda, păi, ceva în genul ăsta... Dar aş vrea să vii oricum.

Ea suspină uşurată. O parte a ei, vechea Hollis, se temuse că va fi respinsă din nou. Hollis cea nouă simţise că lupta care se dădea în Tony nu avea nimic de-a face cu ea, ci cu el însuşi.

— Vrei să discutăm despre motivul care te face să nu mă vrei acolo? Întrebă ea cu

blândeţe.

— E vorba de întâlnirea cu familia, ceva de genul ăsta. Vor face mare caz de noi, ne vor împerechea pe via a. Vreau să spun că noi ne vedem doar de – cât să fie? O săptămână?

— Să vedem, zise ea zâmbind în timp ce desena conturul fibrelor de lemn din tejgheaua barului cu degetul. Îi plăcea enorm conversaţia asta.

— Depinde de unde începi să socoteşti. Prima noastră întâlnire a avut loc în joia de acum două săptămâni – Centru de Design. Ne-am luat adio în seara următoare, care era într-o vineri, după ce tu ai descoperit că eram… neatinsă. Ne-am întâlnit din nou o săptămână mai târziu, de ziua Sf. Valentin. Asta dacă nu pui la socoteală şi vizitele tale la magazin făcute în acest răstimp pentru a răspândi înţelepciune şi sfaturi. Cam cât face asta?

— Te amuză atât de mult să-mi aduci aminte, nu-i aşa? Dar nu e nevoie. Pe cuvânt. Ştiu că nu tu eşti cea care insistă să-mi cunoască familia.

— Corect. Nu sunt eu aceea. Şi sunt de

acord, este prea devreme. Ce-ar fi să iei cina cu familia ta fără mine?

— Tocmai aici intervine nebunia. Eu vreau să te prezint. Vreau să mă grozăvesc cu tine.

Ea trebui să-şi astupe gura cu palma ca să nu izbucnească în râs. Oare el îşi putea da seama prin telefon că ea se lumina toată auzindu-i cuvintele? Evident, devenise mai importantă pentru el decât îi plăcea lui să admită – ceea ce îi convenea de minune.

Ea îşi păstră tonul blajin. Acesta era cel mai bun mod de a te purta cu Tony.

— Nimic nu dă mai mult sens unei zile decât putină ambivalenţă.

— Eşti o vrăjitoare mică şi sarcastică.

— Abia acum ai observat? Mama îmi spunea „Domnişoara Gură-Mare”, şi eram deseori pedepsită pentru asta.

Glasul lui căpătă o nuanţă intimă atunci când îi şopti:

— Ţi-ar plăcea să te pedepsesc eu?

— Numai dacă nu doare.

— Cred că pot să-ţi fac pe plac. Ce spui de ideea mea? După ce luăm cina cu ai mei, ne întoarcem la apartamentul meu, dormim acolo. – Ca să zic aşa, ne trezim la o oră

bestial de mică şi luăm feribotul spre insula Catalaina. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar mi-ar plăcea ideea.

— Ne vom întoarce de-acolo cu avionul duminică seara.

— Oo, va fi primul meu weekend „murdar”.

— Poftim?

Pe ea o amuză reacţia lui.

— Un weekend „murdar”. Aşa spun englezii când cineva pleacă undeva cu iubitul pentru scopuri… ştii tu.

— Ştiu foarte bine. Mă bucur că îţi pot fi de folos.

— Şi eu mă bucur. Dar va trebui să vorbesc cu Bella şi să văd dacă vrea să lucreze din nou sâmbătă. Ea este singura persoană în stare să se ocupe cum trebuie de magazin o zi întreagă. O s-o sun în după-amiaza asta.

— Bine.

Clopoţeii de la intrarea magazinului risipiră vraja. Hollis aruncă o privire şi zâmbi clientei care tocmai intrase.

— Mă ocup de dumneavoastră într-o clipă, îi spuse ea femeii.

Apoi i se adresă din nou lui Tony:

— Trebuie să plec acum. Îmi pare rău.
— Luăm cina împreună diseară?
— Chiar dacă ne vedem oricum peste două zile?
— Chiar şi aşa.
Ea se întoarse cu spatele la femeia care intrase în magazin şi spuse încet:
— Doar dacă îmi promiţi că nu va fi vorba decât de cină.
— De ce? Ai şi început să te plictiseşti de mine?
— Nu, sunt doar obosită. Nu mă laşi niciodată să dorm.
— Iar ţie nu-ţi place, rosti el tărăgănat.
— Absolut deloc. La şapte, bine?
— Voi fi acolo. Tu alegi restaurantul. Şi, Hollis?
— Da? Zise ea, ţinându-şi respiraţia de emoţie la gândul că el ar putea să spună ceva despre sentimentele pe care le avea faţă de ea.
— Dacă aştepţi până ajung acolo, schimb eu becul în locul tău. Pa, iubito.
Ea închise telefonul, zâmbind cu tristeţe. Bineînţeles că n-ar scoate o vorbă despre ceea ce simte cu adevărat faţă de ea. Încă

se mai războia cu sine însuşi. Va trebui să mai aştepte.

Şi totuşi îi venea să se ia singură în braţe. Totul mergea atât de bine! Cât de relaxată învăţase să fie alături de el, cât de liberă! Adora tonul glumeţ al conversaţiilor lor, buna dispoziţie pe care o împărtăşeau şi, desigur, minunatele nopţi petrecute în braţele lui.

Din seara balului deveniseră aproape nedespărţiţi. Mâine era joi, iar ea simţea nevoia ca, atunci când va intra Caria în magazin, să-i mulţumească pentru că îi redase libertatea lui Tony. Dar nu era cazul, se gândi Hollis zâmbind. Chiar şi acum, când multe din inhibiţiile ei dispăruseră, probabil că nu acesta era cel mai înţelept lucru pe care îl putea face.

Întorcându-şi cu greu atenţia spre afaceri, observă că femeia nu făcea parte din clientela obişnuită. Era tânără, trecută de douăzeci de ani, cu părul lung şi negru. Era îmbrăcată fără pretenţii – cu o rochie de bumbac cu imprimeuri, pulover lung şi alb, plus o pereche de cercei de argint.

— Vă pot ajuta cu ceva? Întrebă Hollis.

— Bună. Femeia avea un zâmbet larg, deschis. Sunt Iris Segal şi mi s-a spus că uneori cumpăraţi lucrări de artă originale. Am adus nişte bijuterii cu mine.

— Îmi pare rău. Noi ne ocupăm mai mult cu antichităţi.

— Şi asta ştiu. Acestea sunt toate reproduceri. Dă-mi voie să-ţi arăt.

Înainte ca Hollis să aibă timp să protesteze, Iris puse o bucată de pânză pe tejghea şi înşiră pe ea câteva bijuterii. Erau foarte frumos lucrate, cu, pietre semipreţioase aşezate în configuraţii interesante. Foarte originale, piesele evocau în acelaşi timp epoci demult apuse.

Hollis luă un set de ace de aur cu gămălie de ametist.

— Aceste sunt adorabile. Iar cerceii aceştia de opal sunt atât de delicaţi! Modelele tale sunt excelente.

— Mulţumesc. Iris zâmbi din nou încântată. Mai am tone ca astea în studioul meu din Venice.

— Zău? Şi sunt toate atât de mici ca astea?

— Nu. Am şi nişte piese mai mari, coliere şi

centuri. De ce nu vii pe la mine să le vezi? Fac şi o cafea grozavă.

Hollis se simţea atrasă de naturaleţea artistei.

— Îmi pare rău, spuse ea cu regret neprefăcut. Chiar nu am timp. Plec foarte rar de la magazin, înţelegi?

Iris părea dezamăgită.

— Dar aş vrea să iau mostrele astea în consignaţie pentru câteva săptămâni. Ce spui de asta?

După manifestarea de entuziasm a lui Iris, se ocupară de detalii, apoi Hollis o conduse pe artistă spre ieşire. Luându-şi la revedere de la ea, îşi dădu seama că această vizită neaşteptată o interesase la culme. În ultima vreme i se părea din ce în ce mai mult că timpul petrecut în magazin se scurge teribil de încet. Era plictisită şi agitată toată ziua. Şi toate zilele i se păreau la fel.

Se simţea vinovată că se plângea. Mami pornise o afacere prosperă pe care Hollis fusese destul de norocoasă să o moştenească. Plictisul i se părea un fel de lux. Dar, aflându-se aici, în acelaşi loc, zi de zi, în ciuda muncii care îi ocupa tot timpul,

se plictisea.

Poate ar fi mai bine să iasă din când în când, cu condiţia ca Bella, care îi era asociat, la urma urmei, să vrea să lucreze cu normă întreagă. Sau, dacă Bella nu voia, să angajeze pe altcineva. De ce nu? Doar pentru că mami preferase să se ocupe ea de tot nu însemna ca şi Hollis să procedeze la fel ca ea.

Se uită la cartea de vizită pe care o lăsase Iris. Venice. La o aruncătură de băţ. Erau o mulţime de artişti în Venice, unii foarte buni, ale căror lucrări le văzuse expuse în toate galeriile din oraş. Ar putea chiar să facă o vizită până acolo, să vadă lucrările lui Iris, şi poate şi pe ale altora.

Ca şi mama ei, Hollis depindea de diverşi intermediari care veneau la magazin în calitate de reprezentanţi ai artizanilor care îi furnizau produ sele. De ce să continue să lucreze în felul ăsta? Se întrebă ea, uimită că nu se gândise la, asta mai devreme. De ce să nu se ducă direct la artizani?

Reşedinţa familiei Stellini se afla într-o casă mare şi impozantă din Hancook Park, o zonă selectă din apropierea Los Angeles-

ului. Pe dinafară, casa părea la fel de rece ca blocurile de piatră din care era construită. Dar când Hollis intră înăuntru şi fu înconjurată de mirosul de mâncare caldă cu aromă de usturoi şi de zvonul de veselie care venea dintr-o cameră alăturată, începu să se relaxeze.

Pe când ea şi Tony îşi scoteau pardesiele, năvăli peste ei Maria Stellini, ştergându-şi mâinile pe şorţul uriaş pe care-l purta. Îi întâmpină cu multă căldură, îmbrăţişându-i pe rând.

Hollis era uimită de atâta familiaritate. Tonul ei păstra o uşoară rezervă atunci când spuse:

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, doamnă Stellini.

Femeia îi zâmbi cald.

— Te rog să-mi spui Maria, bine?

— Bine. Astea sunt pentru tine. Hollisji dădu o mică vază pictată manual în care se afla un aranjament floral în culorile toamnei.

— O, ce minunat! Grazie. Veniţi, suntem cu toţii în sufragerie.

— În sufragerie? zise Tony. Ne facem de cap, mamă, nu-i aşa?

Trecându-şi braţul în jurul lui Hollis, îi spuse:

— Când eram copil, în serile de vineri ne era rezervată doar bucătăria. Mama îi dădea liber menajerei şi pregătea ea felurile preferate de mâncare, dar nu ne-ar fi lăsat cumva pe noi, copiii, să folosim sufrageria. Zicea că facem prea multă mizerie.

— Vai, Tony, ce-o să creadă Hollis despre noi?

— Nu ştiu.

— Cred că mama ta este mai manierată decât tine. Şi mă bucur foarte mult că mă aflu aici. Miroase foarte îmbietor.

Cina se dovedi a fi foarte zgomotoasă. Erau opt persoane la masă, inclusiv Lisa, sora lui Tony. Îşi adusese şi prietenul acasă pentru a-l prezenta familiei. Numele lui era Spencer şi se uita emoţionat la toate feţele zâmbitoare din jurul lui.

Hollis zâmbi în sinea ei. Ca şi ea, probabil că nici el nu era obişnuit cu lipsa aceasta de formalism. Totuşi, începea să se obişnuiască. De fapt, chiar îi plăcea. Era… relaxant.

Observă felul în care se uita Lisa la

prietenul ei, direct, cu ochi strălucitori. Amor de tinereţe în plină înflorire. Oare şi ea se uita la Tony în acelaşi fel? Se întrebă Hollis. Era ceva atât de impudic, atât de evident. Dar, în acelaşi timp, atât de dulce.

Cei patru fraţi mai mici ai lui Tony mâncau cu un apetit uimitor, iar Maria îi tot oferea mâncare lui Hollis – mai mult Hnguini şi friptură înăbuşită de vacă, mai multă pâine proaspătă şi unt – până ce ea nu mai fu în stare să înghită nimic.

— Maria, te rog, nu mai încape nimic.

— Dar de-abia te-ai atins de mâncare. Tony, spune-i că trebuie să mai mănânce.

— Mamă, chiar dacă eu cred că i-aş da un sfat bun, lui Hollis nu-i place să-i spun eu ce să facă. Luând mâna lui Hollis într-a lui, o duse la buze şi o sărută uşor. Am dreptate?

— Absolut, răspunse ea. Dar tu tot nu te laşi.

— Şi cu tine e la fel? întrebă Lisa. E îngrozitor, tot timpul ne dă ordine şi ne spune ce să facem, chiar dacă nu-i cere nimeni părerea.

Tony zâmbea. După cum se vedea, nu era prima oară când sora lui mai mică se

plângea în privinţa lui.

— Dacă n-aş fi fost eu să te bat la cap ca să înveţi, nici nu ai fi intrat la facultate.

— Iar eu ţi-am spus de un milion de ori cât de recunoscătoare îţi sunt, spuse tânăra. Dar acum nu mai sunt la liceu şi nu mai am nevoie de telefoane de control şi de predici. Privi spre Hollis în căutare de aliaţi. Mă stresează îngrozitor. Parcă ar fi un popă habotnic de la ţară. De parcă ar trebui să-i sărutăm inelul şi să-i spunem „naşule”.

— O mică plecăciune atunci când trec pe lângă tine ar fi de-ajuns, zise Tony.

Lisa îl privi scurt, apoi se uită la ceilalţi fraţi din jurul mesei.

— E mult mai rău decât tata.

Hollis zâmbi cu compasiune. Cu părul ei negru şi tenul smead, Lisa părea o versiune mai tânără, feminină, a lui Tony, şi lui Hollis îi plăcea felul ei de-a fi.

— Cred ca îţi vrea binele.

— O, ştiu asta, dar ar trebui să mă lase în pace uneori.

— Cum mai stai cu notele? O întrebă Tony.

— Nu e treaba ta.

— E foarte deşteaptă, domnule, sări

Spencer s-o ajute.

— Îl cheamă Tony, nu „domnule”, făcu Lisa.

Tony zâmbi.

— Îmi place să mi se spună „domnule”.

Spencer aruncă o privire spre chipul încăpăţânat al Lisei, apoi se uită din nou spre Tony.

— Are numai note de zece, zise el mândru.

— Spencer, spuse Lisa cu o grimasă. Mi-ai promis!

Tony ridică paharul către sora sa.

— Aşa te vreau, Lisa. Sunt mândru de tine.

— Şi dacă nu aş lua note mari?

— Tot aş fi mândru de tine, zise el liniştit.

Când Lisa se relaxă în sfârşit zâmbindu-i lui Tony, Hollis remarcă comunicarea tăcută şi caldă care se stabilise preţ de câteva clipe între frate şi soră. Se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi avut şi ea astfel de rude. Nu avusese niciodată fraţi şi crescuse teribil de singură. Aici, alături de familia lui Tony, simţea dragostea şi siguranţa care îi lipsiseră până acum. Voia să fie o parte din tot ceea ce îl reprezenta.

Îl iubea.

O ştiuse chiar de la început. Era într-un fel prea devreme să ştie cu siguranţă aşa ceva. În urmă cu doar două săptămâni fusese furioasă când el îi prezisese că se va îndrăgosti de el imediat ce vor fi ajuns împreună în pat. Avusese dreptate, desigur, dar se şi înşelase. Se întâmplase înainte ca ei să facă dragoste pentru prima oară. Se întâmplase în magazin, în prima zi, când el o ţinuse de mână, atunci când ea izbucnise în plâns la amintirea mamei ei. Avea să-şi aducă aminte toată viaţa de compasiunea caldă pe care o citise atunci în ochii lui.

El ar râde dacă i-ar spune asta. El nu credea în nimic durabil; i-o spusese categoric. Nu vorbiseră niciodată despre viitor, nu la modul serios. Dar, chiar şi fără rezistenţa opusă de Tony, existau puternice deosebiri între personalităţile lor. El era aproape obsedat de munca lui şi avea tendinţa de a fi dificil şi cinic. Ea abia învăţa să zboare şi era deseori sfioasă şi ezitantă. Dacă acum era în stare să i se opună în probleme minore, era totuşi copleşită de forţa personalităţii lui.

Dar, în ciuda obstacolelor şi a diferenţelor

de personalitate, îl iubea. Şi putea să spere că va ajunge şi el s-o iubească.

Familia Stellini rămase la masă, neîntreruptul şir al conversaţiei fiind punctat de dispute, până când Tony îi şopti lui Hollis la ureche că a sosit momentul să plece. La uşă, ea vru să o sărute pe Maria pe obraz, dar fu imediat prinsă într-o îmbrăţişare caldă pe care, de data asta, i-o întoarse cu afecţiune.

Femeia îi puse un pachet mare în braţe.

— Să mănânci, mă auzi? Şi ai grijă, te rog, şi de băiatul ăsta al meu să mănânce când iese de la tribunal, bine? Mereu îi duc grija.

Tony îi făcu cu ochiul peste capul mamei lui.

— O să fac tot posibilul, Maria, zise Hollis.

Când se aflară în maşină, ea se întoarse spre

Tony cu ochii strălucind.

— Ai o familie minunată.

— Crezi? Nu ai vorbit prea mult în seara asta.

— Sunteţi cu toţii cam plini de vervă.

— Asta aşa este. Dar mă bucur că i-ai plăcut. Şi ei te-au plăcut. Chiar foarte mult.

Mama mi-a spus să te mai aduc pe la ea cât de curând.

Expresia feţei lui Tony, tonul admirativ cu care vorbea, o făcură să se simtă plină de o căldură plăcută.

— A fost una dintre cele mai frumoase seri pe care le-am petrecut vreodată, oftă ea.

El dădu din cap mulţumit, apoi o duse la apartamentul său, unde transformară o seară minunată într-una senzaţională.

Dimineaţa următoare îi găsi pe amândoi pe feribotul uriaş care făcea drumul de douăzeci şi şase de mile pe mare până în Cătălină. Stând rezemată de balustradă, înfăşurată într-o haină scurtă de blană a mamei ei, Hollis era relaxată, cu capul rezemat pe spate de pieptul lui Tony, simţind cu încântare căldura braţelor lui petrecute în jurul taliei ei. Ziua era rece şi clară, soarele strălucea şi lumea părea perfectă.

Libertate! Nu mai trebuia să se ducă la magazin timp de trei zile. Bella îi spusese să-şi ia liber şi să se distreze, şi că nu ar deranja-o să-i ţină locul chiar ceva mai des, ori de câte ori Hollis ar simţi nevoia să mai

iasă în lume.

Vineri, înainte de a pleca, Hollis stabilise câteva întâlniri cu nişte artişti plastici pentru săptămânile următoare. În mintea ei persista ideea unei schimbări de accent *Annabella Deux*. Noul, combinat cu vechiul. Avea să fie loc în continuare pentru toate antichităţile, dar urmau să apară şi câteva vitrine cu bijuterii mai moderne şi artă contemporană. Ar putea chiar să sponsorizeze unul sau doi artişti, poate şi să organizeze o expoziţie specială, cu o recepţie de deschidere. Se putea servi şampanie, aşa cum procedau galeriile mai mari, şi puteau participa critici de artă şi ziarişti.

În clipa de faţă totul nu era decât pură fantezie, dar, cu destulă muncă şi implicare, putea s-o facă. Noul ei proiect era grozav de incitant; era cotitura pe care o aşteptase şi şi-o dorise tot timpul. În cele din urmă va ieşi în lume, alături de oamenii pe care îi admira, şi poate că avea să fie chiar mai bună decât unii dintre ei.

În vreme ce toate aceste planuri îi zumzăiau în cap, îşi dorea să i le împărtăşească şi lui Tony. Dar nu putea. Nu

încă. Se auto admonestă pentru laşitate, dar adevărul era că nu avea deloc idee cum va reacţiona el.

Era o schimbare, şi încă una foarte măre, iar el îşi manifestase anumite rezerve – unele foarte puternice – în privinţa schimbărilor care o priveau. Îşi spuse că propria carieră o privea doar pe ea. Doar ea nu se amestecase în cariera lui, nu?

Dar nu era încă suficient de puternică, nici obişnuită să-şi susţină cauza cu fermitate. Tony nu părea să aibă asemenea probleme. El îşi exprima toate opiniile şi judecăţile cu toată forţa pe care i-o dădea personalitatea lui puternică. Îl iubea foarte mult, iar dacă ea i-ar fi împărtăşit visurile ei şi el nu ar fi fost de acord, ea nu credea că ar putea să suporte asta. Era ceva mult prea important pentru ea.

Oare temerile ei erau nefondate? Posibil. Nu avea de unde să ştie… şi nici nu voia să afle. Relaţia lor trebuia să se dezvolte. După o vreme, o să-i spună. Sigur că o să-i spună. Deocamdată însă – aşa cum făcea şi cu mami când se întâmpla ceva neplăcut sau rău – era mai simplu să nu-i spună nimic. Nu

merita scandalul.

Îşi scoase din minte problema, intenţionând să se bucure de acest preţios weekend în compania lui. Punându-şi mâinile peste ale lui, suspină mulţumită.

Tony o rugase pe Hollis să-şi lase părul despletit şi acum vântul îi arunca şuviţele peste faţă. Îl strânse pe tot cu o mână într-o parte ca să o poată săruta pe gât. Îi simţea aroma de lămâie şi vanilie a şamponului ei, singurul parfum pe care îl folosea. De fapt, nici nu avea nevoie de altceva, observă ea cu satisfacţie. Nici de machiaj, nici de vreun alt artificiu. Era perfectă aşa cum era acum.

Îşi alintă obrazul de blana moale a hainei ei, apoi îşi îngropă fata în părul des şi mătăsos.

— Eşti fericită? o întrebă el.

— Nu există cuvinte pentru ceea ce simt eu acum, răspunse ea sprijinindu-se şi mai mult de el.

El îşi reprimă impulsul de a-şi vârî mâinile sub haina ei şi de a-i prinde sânii în palme. Erau în public, la urma-urmei, înconjuraţi de sute de alţi pasageri. Însă el manifesta uneori o anumită incapacitate de a-şi

stăpâni mâinile, atunci când erau împreună. Trebui să se. Mulţumească cu urechea ei, pe care începu s-o alinte cu vârful limbii. Era singurul care îi putea auzi oftatul satisfăcut luat repede de vânt. Numai el putea simţi fundul ei presându-l sugestiv. Zâmbi simţind cum trupul îi răspunde instantaneu cu o erecţie în urma acestei simple mişcări a ei. Avea să fie un weekend pe cinste. Iar el era un bărbat norocos. Cine ar fi crezut că această floare timidă se va dovedi în realitate o femeie atât de temperamentală?

Tony privea cu încântare uimirea copilărească de pe chipul lui Hollis în timp ce făceau turul Cătălinei. Insulă mică, cu câteva porturi naturale şi splendide privelişti spre ocean, Cătălină era în principal o rezervaţie naturală, dar fusese cândva şi un refugiu preferat al starurilor de cinema şi al politicienilor prin anii ’23.

Închiriară biciclete şi făcură turul insulei, zâmbind oamenilor prietenoşi care le ieşeau în cale. Mai târziu, proprietăreasa pensiunii unde stăteau îi duse la rezervaţia imensă, accesibilă numai localnicilor insulei, şi acolo urcară pe poteci de munte şi priviră caprele

şi bizonii alergând liberi pe dealurile din preajmă.

— Bizoni? spuse Hollis surprinsă. Credeam că au dispărut.

— Nu şi aici, spuse proprietăreasa cu mândrie. Nişte tauri au fost aduşi aici, cu mai bine de şaptezeci de ani în urmă, pentru turnarea unui film mut. După terminarea filmărilor, au refuzat să sie lase prinşi şi au rămas liberi vreme de câţiva ani. Apoi, o persoană deşteaptă a hotărât să trimită câteva femele. Acum avem o turmă ţinută sub control care numără cinci sute de capete. Tot ce depăşeşte cifra asta e trimis la Long Beach, sub formă de chiftele pentru hamburgeri.

Tony o conduse la dans, în seara aceea, la faimoasa sală de dans a insulei. Loc de desfăşurare al dansurilor maraton pe timpul marii depresiuni economice, sala enormă se deschisese în seara respectivă pentru spectacolul unei mari orchestre şi se umpluse de sunetul demodatelor swing-un pe care mama şi tatăl lui le dansau de obicei la nunţi.

Pe când era copil, Tony îşi privea părinţii

vrăjit de imaginea tatălui său, mare şi greoi, şi a mamei sale timide care se mişcau împreună ca o singură fiinţă. Pe ringul de dans, tatăl lui era curtenitor şi gentil, şi se purta cu mama lui de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din lume. Ea îi răspundea ca şi cum asta ar fi fost menirea ei. Tony nu uita niciodată asta.

Acum, ţinând-o pe Hollis în braţe, avea impresia că retrăieşte trecutul. Alunecau pe ring în ritmul unui foxtrot, un curtean ţinând în braţe un trandafir englezesc. Ca de obicei, ea era îmbrăcată superb, de data aceasta cu o rochie cu decolteu, de culoare crem şi cu o croială simplă, clasică. Îşi purta părul strâns într-un coc complicat. Singurele bijuterii care le purta erau o pereche de cercei lungi, o combinaţie de mărgele mici şi fildeş, şi care îi ajungeau aproape până la umeri. Ceva neobişnuit pentru ea, se gândi el. Frumos, dar deosebit de gustul ei obişnuit.

— Mă bucur că nu sunt bizon, zise ea.

El se apleacă spre ea şi zâmbi.

— Şi eu. Dar ce ţi-a venit?

— Mă gândeam ce soartă, să sfârşeşti în chip de carne tocată. Nu e un gând prea

plăcut.

El râse şi o strânse mai aproape de el.

— Te distrezi?

— Mmmm. Grozav.

— Cred că aerul mării îţi face bine.

Ochii ei scânteiară când privi spre el.

— Şi eu cred la fel. Îţi dai seama că am şi eu un weekend? N-am mai avut liber de luni de zile.

— Biata de tine!

— Da, biata de mine, făcu ea.

Însă expresia de beatitudine de pe chip spunea cu totul altceva.

— E ceva neobişnuit la tine în seara asta, spuse el. Eşti foarte bine dispusă. Chiar mai mult decât de obicei.

— Am avut o săptămână bună. Un bărbat anume pe care îl cunosc, spuse ea ridicând dintr-o sprinceană, m-a ţinut tot timpul ocupată.

— Cred că asta te-a obosit foarte tare.

— Sigur că da, zise Hollis. Dar sunt tânără. Rezist destul de bine.

El râse.

— Mulţumesc. Sunt un mare admirator al rezistenţei tale. Frumoşi cercei, apropo. Sunt

noi?

— Da. Fata care i-a făcut a venit la mine la magazin. E foarte talentată.

— Zău? Povesteşte-mi despre ea.

Hollis dădu din umeri.

— Nu acum. Ţine-mă în braţe strâns.

Nu putea să reziste unei astfel de cereri. I se părea că pluteşte într-un vis în timp ce dansa cu ea. Capul ei îi ajungea până la bărbie şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Se mişcau încet, în deplină armonie.

Se îndrăgostea de ea. Realitatea aceasta sări de dincolo de marginile subconştientului. Cum se întâmplase aşa ceva? Se întrebă el. Fusese sigur că aşa ceva nu i se poate întâmpla lui – niciodată

— Şi nu era convins că era prea încântat de toată povestea. Nimic nu se schimbase. Era încă genul de bărbat care nu trebuie să se implice prea mult într-o relaţie. Nu era el genul care să se îndrăgostească. Nu, categoric nu!

Şi totuşi era implicat cu toată fiinţa. Îi ducea dorul când nu erau împreună. Era o plăcere pentru el să discute cu ea, să-i povestească unele dintre cazurile mai dificile

– cenzurând totuşi detaliile greţoase. Simţul umorului la ea era de-a dreptul bestial. La naiba, era o fiinţă cumplit de nostimă.

Iar ce se întâmpla când se aflau în pat era de-a dreptul incredibil. Îi înfierbânta sângele mai mulţ decât oricare altă femeie cunoscută. Avea destulă experienţă la capitolul ăsta, dar nu experimentase niciodată un asemenea sentiment de comunicare totală. Se găseau unul pe celălalt şi se dăruiau unul altuia atât de uşor, încât graniţa dintre fiinţele lor era aproape imperceptibilă. Sexul cu Hollis nu era niciun exerciţiu de automulţumire, nicio supapă de siguranţă. Era un legământ care unea atât trupul, cât şi sufletul. Era, în cel mai curat sens al expresiei, un act de dragoste.

O-o, Stellini, se gândi el. Au trecut doar câteva săptămâni şi uite cât de mult o doreşti. De două ori o-o! De fapt, chiar acum, în timp ce dansa cu ea, simţea cum îl îmboldeşte dorinţa. Faptul că era atât de aproape ea îl făcea să se aprindă tot.

— Gred că e cazul să trecem la următorul stadiu al acestui weekend „murdar”, spuse el.

— Vorbeşti serios? Care ar fi nivelul ăsta?

— Mă bucur că ai întrebat. Am terminat partea cu turismul şi cu dansul. Acum – îşi transformă el glasul într-o şoaptă – e timpul ca eu să intru în tine.

Ea se trase puţin înapoi şi îl privi cu ochii sclipind poznaş în timp ce obrajii, deveniţi brusc trandafirii, îi trădau emoţia.

— Chiar aici?

El înălţă din umeri şi zâmbi la rândul lui.

— Nu mai am răbdare până ajungem în cameră. Ai ceva împotrivă dacă plecăm acum?

— Şi dacă aş avea?

— Atunci, aş fi nevoit să te trag de păr după mine.

— Nu, mulţumesc. Scenele cu omul de grotă nu sunt printre fanteziile mele favorite.

— Aşa? Făcu el coborându-şi pleoapele şi arcuindu-şi sugestiv o sprinceană. Dar există vreo fantezie pe care ai vrea s-o pui în practică? Eu îţi stau la dispoziţie.

— Eşti un neruşinat, asta eşti!

— Mulţumesc pentru compliment. Şi, dacă vorbim de fantezii, să ştii că am şi eu câteva.

Îi şopti la ureche detaliile unui scenariu scurt, o auzi cum trage brusc aer în piept, şocată, apoi se apucă să-i mai povestească unul.

— Tony, zise ea gemând lipită de gâtul lui. Eşti prea nebunatic pentru mine. Opreşte-te. Ai câştigat.

— Deci vii cu mine?

Ea ezită, se trase din nou înapoi şi îl privi, muşcându-şi buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Nu cred că o să reuşesc să tac din gură tot timpul, tu ce zici?

Hohotul lui de râs atrase atenţia dansatorilor din jurul lor. Fără să le dea atenţie, el o îmbrăţişă, în timp ce izbucnea la rândul ei în râs. Apoi o luă în braţe şi ieşi cu ea din sală.

O iubea. Era prea curând, dar era adevărat. Se întrebă cât avea să dureze. Veşnicia era un concept bun pentru visători. Totuşi, nu era mai puţin adevărat că în clipa de faţă o iubea. Îi venea să scrie asta pe scoarţa unui copac şi să o încadreze cu o inimă. Îşi imagină cum ar fi arătat. Tony Stellini o iubeşte pe Hollis Blake.

Poate că într-o zi va fi în stare să o spună şi cu voce tare.

Capitolul 9

În timp ce-şi usca părul în feja şemineului, Hollis auzi soneria de la intrare. Înfăşurându-şi un prosop în jurul capului şi asigurându-se că halatul de baie îi este bine încheiat, se grăbi la uşă şi se uită pe vizor.

Tony stătea în faţa uşii zâmbind caraghios.

Inima ei începu să bată mai repede, ca întotdeauna când îl vedea. Deschise uşa.

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

— Dar am stabilit că ne vom acorda reciproc o noapte liberă. Îţi aminteşti? Ca să putem recupera orele de somn.

— A fost o tâmpenie.

Ea râse.

— Ai dreptate, desigur. Ce prostie din partea mea. Intră.

El trecu pragul şi, luând-o în braţe, o sărută cu pasiune. Ea îi răspunse aşa cum făcea întotdeauna, fără să ia în seamă prosopul din jurul capului ei care căzuse pe podea, înfiorându-se sub degetele lui care îi treceau prin păr, coborând uşor spre talie.

— Mmmm, miroşi bine. A săpun şi a soare.

— Fabricanţii şamponului meu îţi mulţumesc. Ai putea să patentezi sărutul ăsta al tău.

— Deci îţi place, hm? Bine. Mai e destul acolo de unde vine el. Cu braţele încă în jurul ei, se lăsă pe spate şi se uită la trupul înfăşurat în halatul de baie. Tocmai făceai duş?

— Cum ai ghicit?

— E elementar, draga mea, ca să nu mai pomenesc de inteligenţa mea dezvoltată.

În timp de Hollis închise uşa, Tony trecu pe lângă ea cu mersul lui încrezător, privind prin sufragerie ca şi cum i-ar fi aparţinut, chiar dacă nu fusese acolo decât de câteva ori. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului în apartamentul lui. Acolo era patul mai mare.

— Îmi place casa asta. Se aşeză şi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea. Îmi aduce aminte de magazin.

— E normal. Bella l-a mobila cu mobilă luată de la magazin. Hollis aruncă şi ea o privire prin camera de zi a casei de oaspeţi a Bellei. Dacă aş rămâne în ea, aş mobila o

complet diferit. Mai puţin frou-frou şi nu chiar atât de victorian. Ceva mai contemporan. Vrei ceva de băut?

— Sigur. Scotch, dacă ai.

După ce culese prosopul de pe jos şi îl aruncă în baie, ea se îndreptă spre vitrina care ţinea loc de bar şi îi pregăti un pahar lui Tony. Turnă pentru ea vin alb şi puse amândouă paharele pe o tavă de lemn pe care o duse până la măsuţa de cafea. Se aşeză lângă Tony pe sofa şi luă o înghiţitură de vin.

Era obosită. Fusese o zi epuizantă şi interesantă. Ridicându-şi părul peste spătarul sofalei, se rezemă cu obrazul de umărul lui Tony. Îşi simţea pleoapele grele şi oftă adânc.

— Pleci undeva? O întrebă el.

Ceva din tonul lui o făcu să deschidă brusc ochii şi să se îndrepte ca să-l poată vedea mai bine. Ce chip minunat avea – puternic şi foarte expresiv, bar era ceva în privirea lui ce ea nu mai văzuse înainte. Era… teamă! El făcea tot posibilul ca să o ascundă, dar teama era acolo.

Ea îşi puse paharul pe masă.

— Tony, ce s-a întâmplat?

Gura lui senzuală deveni o linie subţire.

— Ai spus „dacă aş rămâne”. Suna de parcă te-ai gândi să pleci. Ce vrei să părăseşti? Casa asta? Oraşul ăsta? Pe mine?

— O, nu! Strigă ea uimită de felul în care îi interpretase el spusele. Tony, sigur că nu, bineînţeles că nu te părăsesc! Cum de te poţi gândi la aşa ceva?

El expiră puternic şi o trase în braţele sale. Strângând-o tare la piept, murmură:

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Nu cred că aş suporta să te pierd.

— Prostule, zise ea, certându-l cu blândeţe.

Îi ascultă o vreme bătăile inimii, aşa cum stătea lipită de pieptul lui. Apoi se întoarse cu faţa spre el şi zâmbi. Era plină de dragoste pentru el şi voia ca el să vadă sentimentul ăsta scris pe chipul ei.

— Nu plec nicăieri, îl asigură ea.

Îl privi cu atenţie, în timp ce el îi pieptăna părul cu degetele. Expresia chipului ei îl relaxase în mod clar şi el lăsă să-i scape un oftat.

— Asta e bine.

— Cum ai putut să crezi asta?

Nu-şi imaginase că el ar putea fi atât de vulnerabil. Ce-l adusese în starea asta? Se întrebă ea căutându-i privirea în timp ce îşi alinta obrazul de palma lui. Înainte de a-l cunoaşte pe Tony nici nu ştiuse că dragostea are o asemenea putere, mai ales puterea de a răni.

— Nu ştiu, zise el. Cred că devin cam emotiv când eşti lângă mine... şi nu sunt deloc încântat de asta. Of, la naiba!

Sărutând-o pe creştet, slăbi strânsoarea braţelor în jurul ei şi se întinse să-şi ia paharul. Continuă să-şi ţină un braţ trecut peste umerii ei şi să se joace cu şuviţele ei de păr în timp ce-şi sorbea scotch-ul.

— Deci, spune-mi despre ce vorbeai mai înainte, zise el ca şi când discuţia anterioară nici nu ar fi avut loc. De obicei, eu vorbesc tot timpul, aşa că e drept ca şi tu să ai timpul tău rezervat.

— Nu era nimic esenţial. Trebuie să iau câteva decizii, asta e tot. Trebuie să vând apartamentul mamei din Fountain, să hotărăsc ce voi face cu magazinul, să mă gândesc unde aş vrea să locuiesc...

— Cum adică, să hotărăşti ce vei face cu magazinul? Spuse el tresărind şi privind-o pe dea supra paharului.

Amintindu-şi de călătoria cu feribotul în timpul căreia se frământase dacă să-i împărtăşească planurile ei sau nu, Hollis îşi dădu seama că nu i se părea corect să evite atâta timp răspunsul.

— Nu sunt sigură că vreau să conduc Annabella Deux toată viaţa. M-am gândit la câteva alternative.

— Aşa?

Ceva din tonul cu care rosti acel singur cuvânt declanşă un semnal de alarmă. Din nou.

— Alternative, repetă el.

Apropierea pe care o simţiseră amândoi cu câteva clipe în urmă se destrăma. Ceva îl deranja, îşi retrase braţul din jurul ei şi, punând picior peste picior, îşi sorbi scotch-ul şi privi focul din cămin, evitând să se uite la ea.

Hollis îl studie, apoi îşi lăsă o mână pe braţul lui.

— Tony?

— Hmm?

— Nu eşti tu însuţi în seara asta. Ce s-a întâmplat?

El puse paharul jos, dar nu se întoarse spre ea, ci continuă să privească fix măsuţa de cafea.

— Am avut o întâlnire ca să fac un târg la tribunal astăzi. În cazul acela de abuz sexual de care ţi-am povestit – tatăl care credea că e dreptul lui să facă tot ceea ce voia cu fetele lui. Îţi aminteşti?

— Cum aş putea să uit? Clătină ea din cap încet.

— După care am trecut pe la magazin. Nu erai acolo.

Glasul lui suna plat, fără urmă de emoţie. Totuşi, ea se simţi acuzată de ceva, şi un uşor sentiment de vinovăţie îi confirmă asta.

– Pe la ce oră?

— Pe la trei sau cam aşa ceva.

Ea încuviinţă.

— E adevărat. Am fost în Venice după-amiază. Abia m-am întors de acolo.

El o privi neîncrezător.

— Venice. Unde anume în Venice?

Ea îi spuse numele unei străzi, iar el se încruntă.

— Nu e chiar cel mai bun cartier din lume. E o zonă cu criminalitate ridicată.

— Am fost destul de atentă. Am încuiat portiera maşinii. Şi, desigur, adăugă ea în treacăt, am întotdeauna în geantă tubul de spray paralizant.

— Ai fost acolo după lăsarea întunericului?

Ea încuviinţă dând din cap.

— Ce făceai acolo?

— Mă uitam la nişte posibile articole pentru magazin.

— Credeam că toate articolele din magazin vin singure la tine.

— Aşa este, dar vreau să schimb asta, să caut lucruri noi. M-am gândit să transform magazinul într-o galerie.

— Înţeleg.

Nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla. Fie era supărat din cauza procesului sau din cauza celor spuse de ea, sau pentru vreun alt motiv necunoscut, o pedepsea retrăgându-se, ascunzându-se în spatele unei faţade de întrebări reci şi răspunsuri, iar starea lui de încordare o făcea pe ea să se simtă de parcă ar fi făcut ceva rău. Şi mama ei se purta la fel. Cunoştea tipicul, şi

nu-i plăcea absolut deloc.

Respiră profund ca să se întărească înainte de a spune:

— Am senzaţia că mă interoghezi, Tony, şi nu-mi place prea mult.

Chipul lui se înăspri şi nările i se dilatară. Dar nu scoase nicio vorbă.

— Uite, spuse ea încercând să păstreze un ton rezonabil, îmi pare rău că nu am fost acolo atunci când ai venit, dar dacă m-ai fi sunat să-mi spui…

— A fost o decizie de moment, pe care a trebuit să o adopt în procesul ăsta ca să rezolv o neînţelegere juridică. Eu…

Se opri şi îşi privi mâinile încleştate. Apoi răsuflă cu năduf şi se rezemă de spătarul sofalei.

— Nu mai contează, zise el trecându-şi o mână peste faţă. Mă port ca un imbecil, şi nici nu e măcar pentru prima oară. Îşi întoarse capul şi îi zâmbi. Nu era un zâmbet imens, dar era totuşi un zâmbet. Îi luă mâna şi i-o strânse uşor. Haide, povesteşte-mi despre Venice.

Îşi dădea silinţa, vedea şi ea lucrul ăsta, şi atmosfera din încăpere păru mai puţin

îngheţată, iar nervii ei se mai destinseră.

— Sigur nu vrei să vorbim despre proces?

— Sigur.

— Bine.

Ea mai luă o înghiţitură de vin. Era pentru prima oară în ultimele câteva minute când îl gusta cu adevărat. Îi simţi efectul calmat, liniştitor în timp ce îi încălzea pieptul.

— Am stat acolo vreo trei ore, începu ea.

Lăsând amintirea după-amiezei încântătoare să înlocuiască starea de tensiune dintre ei, Hollis zâmbi fericită adunându-şi picioarele sub ea şi luându-l pe Tony de mână.

— Oh, Tony, a fost minunat! Iris – cea care mi-a făcut cerceii…?

El dădu din cap încurajator.

— A adunat un grup de prieteni de-ai ei ca să-mi arate lucrările lor. Totul e foarte interesant. Unul dintre ei, un tânăr coreean, a făcut nişte sculpturi în lemn incredibile, miniaturi ale unor feţe monstruoase. Iar o femeie pe care am cunoscut-o acolo a inventat un nou procedeu de prelucrare a mătăsii. Face nişte ţesături care nu seamănă cu nimic din ce am… Se întrerupse râzând.

De fapt, nu contează detaliile. Tot ce trebuie să ştii e că vizita asta mi-a făcut mare plăcere.

— Mă bucur.

Ea se apleca spre el.

— În magazin simţeam că mă sfârşesc încetul cu încetul, Tony, iar azi mi-am dat seama că mai am şi alte posibilităţi. Nu trebuie să fac tot timpul ceea ce a făcut mami.

El dădu din cap şi îi sărută mâna, absent. Ea se întrebă ce era oare în capul lui. De obicei îl citea cu uşurinţă, dar nu şi de data asta.

El îi puse mâna la loc în poală şi o bătu uşor cu palma. Ea îl aştepta să vorbească, dar el rămase tăcut, iar ea îl urmări cum se ridică şi se îndreaptă spre bar. Îşi turnă un nou pahar şi se uită la ea peste umăr:

— Mai vrei şi tu unul?

Ea ridică paharul cu vin.

— Încă mă mai lupt cu ăsta.

Tony îşi făcu din nou de lucru cu sticla de scotch, dorindu-şi să nu fi fost atât de tulburat de această conversaţie. Rămânând cu spatele la ea, zise:

— Ai de gând să faci mai multă vreme lucrul ăsta?

— Poate.

— În Venice? În centrul Los Angelesului? În Melrose? Pe acolo îşi au studiourile cei mai mulţi artişti plastici, nu-i aşa?

- Da.

În sfârşit se întoarse spre ea, strângând paharul cu amândouă mâinile.

— E un oraş periculos.

El încercă să reziste tensiunii pe care o simţea din partea ei, dar vocea îi suna spartă atunci când spuse:

— Aici ţi se poate întâmpla orice, Hollis. Orice.

Ochii ei mari şi căprui trădau o emoţie care oscila între vinovăţie şi hotărâre.

— O, Tony, nu începe.

— Dacă aş putea să fac ceea ce vreau, continuă el, conştient de faptul că săpa o prăpastie şi mai adâncă odată cu fiecare cuvânt, ţi-aş cere să stai în magazinul tău toată ziua, ca să ştiu că. Eşti în siguranţă.

— Dar asta ar fi ca o închisoare!

Îşi puse paharul jos şi se ridică în picioare în faţa lui, strângând mai tare nodul

cordonului de la halat.
— Nu pot să trăiesc aşa, iar tu nu-mi poţi cere una ca asta.
Părea atât de mică în halatul ei gros, cu părul bogat căzut pe umeri ca o pelerină. Mică, dar tenace.
— Nu mai fi atât de patern, te rog, zise ea cu voce tremurătoare. Nu am nevoie de aşa ceva din partea ta.
Era pe punctul de a-şi pierde răbdarea cu el, poate chiar şi cumpătul, vedea bine asta. Se tot întreba ce naiba îl apucase.
De obicei obiectiv, fusese pregătit să spună lucrurilor pe nume, să se confrunte cu situaţii neplăcute în fiecare zi. Şi, obiectiv vorbind, ea avea de partea ei toată logica din lume, în timp ce el se purta ca un nevrotic complet lipsit de raţiune. Sigur că putea să-şi discute opţiunile carierei cu el. Sigur că trebuia să iasă şi ea în lume. Sigur că nu avea cum să o protejeze.
Toate capacităţile lui de analiză nu făceau doi bani în situaţia de faţă. Eşuaseră complet când fusese vorba să deschidă o fereastră în propriul său suflet. La naiba, îşi dorea să nu fi fost îndrăgostit de ea. Nu se

mai purtase niciodată în halul ăsta – lipsit de raţiune, instabil, spunând şi simţind cele mai trăsnite lucruri. Şi totuşi nu putea să scape de senzaţia că un lucru nu era în regulă. Ceva în legătură cu schimbarea…

Aşteptând o clipă să-şi reprime stânjeneala, rămase cu ochii aţintiţi în pahar, de parcă lichidul chihlimbariu ar fi conţinut răspunsurile pe care le căuta el. Apoi îşi ridică din nou privirea şi, încercând să găsească o cale de împăcare, făcu doi paşi spre ea. Ridică mâna, apoi o lăsă să cadă de-a lungul trupului.

Voia să o atingă, să aducă din nou apropierea dintre ei, dar ştia că nu ar accepta asta în clipa de faţă. Aşa că puse paharul jos şi se aşeză pe braţul canapelei, păstrând distanţa dintre ei.

Cu o voce neutră, spuse:

— Ştiu că nu prea are sens ceea ce spun, dar nu ştiu ce am de făcut în cazul de faţă. În ultima vreme te-ai schimbat. Nu poţi să negi asta.

Ea se încruntă şi se gândi câteva clipe.

— Aşa să fie?

— Da.

Suspină şi căzu la loc pe canapea, alături de el, dar nu în apropierea lui. Sentimentele războinice i se atenuaseră; simţea clar asta, şi. Era recunoscătoare.

— Eu nu mă simt atât de diferită, spuse ea gânditoare. Mai fericită, poate. Nu mai sunt atât de timidă. Sunt mai liberă.

Îl privi şi zâmbi puţin, iar el simţi că îi mai vine inima la loc. Starea lui de spirit se schimba la o simplă tresărire a muşchilor ei faciali.

— Ăsta eşti tu, ştii? zise ea. Datorită ţie nu mă mai simt atât de pierdută ca înainte.

Privi spre şemineul unde focul ardea cu flacără vie, strălucitoare.

— Cea mai mare parte a vieţii mele a fost tristă, continuă ea, şi m-am simţit îngrozitor de neînsemnată. Fetiţa bună a lui mami, şcolăriţa ascultătoare, până şi lui Phil i-am fost o logodnică decentă.

Chipul ei căpăta o expresie visătoare, pe măsură ce se adâncea în gânduri. El se ridică de pe braţul canapelei şi se aşeză pe perna de lângă ea, conştient de faptul că îi spunea ceva foarte important, dezvăluindu-şi o parte a sufletului care nu mai văzuse

până atunci lumina zilei.

— Atunci când eşti mic ţi se dau cărţi de colorat, zise ea. Paginile sunt pline cu imagini trasate cu negru, iar tu trebuie să umpli spaţiile cu culoare, având grijă să nu depăşeşti liniile. Dar în mine a existat întotdeauna o parte care tânjea să treacă dincolo de linii, să umple pagina cu tot felul de culori îndrăzneţe; voiam să creez propriul meu desen.

Se întoarse spre el cu ochii strălucind intens.

— Of, Tony, cred că abia acum încep să ascult de vocea aceea pentru prima oară în viaţa mea.

Trecu o clipă înainte ca el să înţeleagă ceea ce îi spusese şi pasiunea cu care îi făcuse mărturisirea. Tony se simţi dintr-o dată ameninţat. Într-un cotlon al minţii lui înţelegea că se schimbase ceva în relaţia lor, complet şi irevocabil.

Îşi puse o mână pe genunchiul ei.

— Mă bucur pentru tine, iubito, sincer, zise el liniştit. Mă bucur că ai găsit ceva care să te facă fericită.

Ridică mâna şi îi mângâie părul care îi

încadra faţa, aruncându-i apoi pletele peste umăr.

— Dar mă întreb ce se va întâmpla cu noi, adăugă el.

Cântări în palmă şuviţele mătăsoase, lăsându-le să-i cadă printre degete în timp ce îi şopti:

— Nu aş putea suporta să te pierd. Te iubesc.

Ochii ei se umplură de lacrimi şi îl privi cu un amestec de tandreţe şi tristeţe care lui îi sfâşie inima.

— Şi eu te iubesc, spuse ea. Te iubesc atât de mult!

Hollis îşi deschise braţele spre el, iar Tony se întinse spre ea, îmbrăţişând-o strâns şi murmurându-i numele. Rămaseră contopiţi unul cu celălalt preţ de ceea ce li se păru a fi o clipă suspendată în timp. Îşi mărturisiseră în cele din urmă sentimentele pe care şi unul şi celălalt le aveau de mai multă vreme, dar pe care ezitaseră să le dezvăluie.

Tony o iubea, se gândi Hollis. Poate nu asta voia, dar o iubea totuşi. Atunci, ea de ce plângea în loc să se bucure? De ce nu era în al nouălea cer, plină de sentimentul de

satisfacţie şi împlinire pe care şi-l dorise într-o astfel de clipă? Pentru că între ei mai persista o barieră, ceva care fi împiedica să se dăruiască total unul altuia acum, şi poate oricând altcândva. Niciunul din ei nu înfruntase bariera în seara asta. Niciunul din ei nu părea dispus s-o facă.

Oare se temeau amândoi că adevărul îi va face liberi… că îi va elibera unul de altul?

Tony o legăna pe Hollis în braţe, dorindu-şi să nu se mai gândească la nimic. După un timp îşi slăbi îmbrăţişarea şi se dădu puţin pe spate ca să o privească. Nu putea să îndure să vadă lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, aşa că, luându-i chipul în palme, i le sărută. Îşi mişcă buzele pentru a prinde umezeala lacrimilor chiar de la izvor şi de pe genele fragile, acum îngreunate de rouă.

Simţindu-i răsuflarea caldă pe piele, Hollis gemu şi închise ochii tremurând. Într-o secundă, mângâierile lui liniştitoare treziseră toată pasiunea care existase întotdeauna între ei, făcând-o să erupă. Fără să fi plănuit gestul, ea îşi dădu capul pe spate şi îi oferi gura cu buzele întredeschise, ca o invitaţie.

Ea îi auzi oftatul înăbuşit şi îi simţi trupul care se încordase brusc. Şi el devenise conştient de schimbarea de atmosferă, ca şi ea, aşa că preluă controlul. Acum nu mai era blândul consolator, nici măcar langurosul amorez cu mişcări caline. Acum era tot numai muşchi, foc şi putere, controlând nevoia unuia de celălalt şi lăsând deoparte orice altceva.

— Hollis, iubirea mea.

Îi acoperi faţa de sărutări şi răsuflarea lui fierbinte o făcu să simtă fiorul pasiunii străbătând-o ca un râu de foc.

— Lasă-mă… şopti el muşcându-i lobul urechii şi lingându-i apoi urmele pe care le lăsaseră dinţii lui.

Trase de cordonul înfăşurat în jurul taliei ei şi îi scoase halatul, apoi îi mângâie trupul de la umeri la coapse şi înapoi. Continuă să o mângâie astfel, cu mişcări care o făceau să tremure. Se arcui spre el, iar el scoase un mârâit de plăcere, apoi începu să-şi smulgă hainele de pe el cu disperare, ca şi cum dragostea ar fi rezolvat toate problemele.

În câteva secunde nu mai exista nici urmă de îmbrăcăminte între ei. El se ridică în

genunchi, tot numai graţie masculină şi putere. Doamne, cât de mult îi iubea trupul!

El o împinse la loc pe sofa şi începu să-i atace toate simţurile cu armele pe care le avea la îndemână. Ea închise ochii şi începu să se mişte instinctiv, în timp ce el cobora tot mai jos sărutând-o, posedând-o. Mergea. Întotdeauna mersese. Limba lui, gura lui, dinţii tui o zăpăceau în aşa măsură, încât nu mai putea gândi. El îi răscolea cu febrilitate fiecare centimetru al fiinţei ei, sărutându-i braţele, gâtul, interiorul tremurător al coapselor.

— Tony, Tony, da! strigă ea când el îi desfăcu buzele fierbinţi ale feminităţii ei, lingând cu frenezie comoara ascunsă, folosindu-şi dinţii şi vârful limbii ca să-i excite mugurul sălbatic din centru. Hollis îşi simţea sângele fierbinte pulsând sălbatic în tâmple cu un amestec de căldură şi plăcere care, prin intensitate, se apropia de durere.

Mâinile lui urcară din nou pe trupul ei, dibuindu-i sfârcurile tari în vreme ce gura lui insistentă o aducea în pragul orgasmului. Se retrase, o alintă din nou, apoi se retrase iar. O pedepsea; îşi punea marca de proprietate

asupra ei.

Ea încercă de câteva ori să-l atingă, să-i mângâie organul, dar de fiecare dată el îi împingea mâinile deoparte. Ei trebuia să i se acorde toată atenţia în seara asta. El purta acum un război al posesiei dictat de un instinct primar, şi era mai agitat decât îl văzuse ea vreodată. Urcă din nou spre sânii ei, luându-i sfârcurile în gură şi sugându-le, delectându-se cu ele.

— Iubito, iubito, gemu el cu gura lipită de ea. Nu mă mai satur de tine.

Şi totuşi îşi folosea toată îndemânarea pentru a o aduce la graniţa nebuniei, dar nu mai departe. Iar ea se mişca neajutorată sub mâinile lui, clătinând din cap într-o parte şi în alta când el îşi introduse un deget în ea, apoi două, cât mai adânc cu putinţă, frecându-i şi apăsându-i cu degetul mare nodul de nervi întinşi la maximum.

Undeva, în haosul care îi domina gândurile, ea înţelese ce se petrece. El încerca să amuţească glasul înspăimântat din capul lui şi, în acelaşi timp, să-şi afirme dominaţia asupra ei în singurul domeniu în care îi putea servi drept maestru, în singurul

domeniu pe care ştia că îl putea controla.

Nu avea nicio putere să se lupte cu el. Trupul ei se comporta ca şi cum ar fi tânjit de ani de zile după al lui. Ea se zvârcoli tremurând şi gemând în timp ce din adâncul ei izvorau licorile dragostei. Respiraţia i se transformase în gemete întretăiate. Înfigându-şi unghiile în carnea lui, strigă:

— Tony! Nu mai rezist!

El trecu deasupra ei şi, apucând-o de păr, o sărută apăsat pe gură pentru prima oară de când începuse asaltul asupra simţurilor ei. Limba lui zvâcni, invadând-o cu aceeaşi nerăbdare cu care îi invadase şi restul trupului. Îşi gustă propria aromă de pe buzele lui şi simţi că arde toată numai pentru el, cu coapsele ridicate ondulându-se într-o implorare mută. Organul lui dur, rigid, pulsa lipit de coapsa ei, iar ea îşi desfăcu picioarele şi le încolăci în jurul taliei lui, rugându-l fără cuvinte să umple golul din ea în felul în care numai el singur ştia să o facă.

— Mă vrei… spune-o, zise el gâfâit.

— Tony, gemu ea.

— Spune-o! Porunci el din nou. Spune-mi că trebuie să mă simţi în tine acum.

— O, Doamne, da, spuse având senzaţia că va leşina în curând sau va muri. Te vreau. Acum. Te rog, imploră ea cu ultimele puteri.

Cu o singură mişcare sălbatică, el se trase puţin înapoi şi o pătrunse cu atâta forţă, încât o făcu să ţipe.

Mişcările lui încetară. Printre gâfâieli, cu o voce care trăda nerăbdarea, o întrebă:

— Iubito, te-am rănit?

— Nu, nu…

El intră în ea încă o dată, cu mişcarea crâncenă, necruţătoare a unui războinic, umplând-o până ce nu mai rămase loc nici măcar, pentru o moleculă de aer; nu mai era loc pentru nimic altceva în afara lui.

— Nuuuu!

Ultima ei negaţie se transformă într-un geamăt prelung atunci când explodă în mii de pete de lumină. Încercă să-l prindă pe Tony, să-l ducă împreună cu ea, dar el era prea departe, strigându-i numele, spunându-i că o iubeşte cu tot sufletul lui.

Duminică seara, Hollis se întâlni cu Bella şi Kate la Versailles, ceea ce era un nume cam ciudat pentru un restaurant cubanez de lângă Venice. În timp ce se înfruptau din

bananele prăjite, din cârnaţi şi din fasole neagră, Hollis observă cum cele două prietene se uitau mereu la ea şi apoi una la alta.

După câteva minute de pregătire a apărării, ea

— Ei? Care din voi are de gând să spună ceva zise în privinţa părului meu?

— E o perucă? Întrebă Bella plină de speranţă.

— Nu.

— Spune-mi, cel puţin, că l-ai vândut, zise Kate. Peruchierii plătesc gras pentru părul virgin – dacă pot să spun aşa.

— Nici tu nu ai ghicit. Am început de dimineaţă, gândindu-mă să-i tund puţin vârfurile şi am sfârşit prin a-l hăcui de tot. Cred că de mult mă bătea gândul să-l tai.

— Să-l tunzi, da, zise Bella. Dar pe tot, într-o singură zi?

— După ce am terminat arătam pur şi simplu groaznic, aşa că m-am dus şi l-am aranjat la un coafor din centru. Slavă Domnului că aveau deschis duminica.

Mai luă o furculiţă de orez şi se strădui să înghită înainte de a întreba:

— Ce părere aveţi? Serios vorbind.

Întoarse capul ca să le ofere o imagine cât mai completă a tunsorii ei etajate, extrem de scurte. Era ceva de genul pe care mama ei obişnuia să-l numească tunsoare de spiriduş, aşa cum purta cu treizeci de ani în urmă Audrey Hepbrurn, actriţa favorită a lui mami.

Kate rupse tăcerea în cele din urmă.

— Acum, că m-am obişnuit, trebuie să spun că îmi place foarte mult.

— Sunt de acord, spuse Bella. Te avantajează.

— Dar, continuă Kate clătinând din cap, lui Tony nu o să-i placă deloc.

Hollis încuviinţă.

— Sigur. Şi nu e foarte plăcut la vedere când nu-i place ceva.

— Cât timp a fost plecat? Întrebă Bella.

— Trei zile. Conferinţa a început vineri de dimineaţă. Îl iau de la aeroport imediat ce terminăm de mâncat.

Un sentiment neplăcut de spaimă continua să nu-i dea pace. Încercă să-l alunge.

— Nu sunt deloc nerăbdătoare să-l întâlnesc.

— Care e problema?

Grija din tonul Bellei era liniştitoare. Îi era ca un fel de mătuşă dragă, nu ca aceea pe care o avusese Hollis, ci asemeni celei pe care şi-o dorise.

— Cum e posibil să iubeşti pe cineva atât de mult şi totuşi să stai ca pe ghimpi în jurul lui? Se întrebă Hollis cu voce tare. Mă simt ca o adolescentă rebelă atunci când sunt departe de el, dar, când suntem alături, vreau să-l împac, să fiu blândă ca să nu stric jocul. Există o anumită tensiune între noi în ultima vreme, dar nu vorbim despre asta. E o prostie.

— Bărbaţii, declară Kate transformând, ca de obicei, cuvântul într-un epitet.

— Ei, zise Bella zâmbind, ai trecut printr-o schimbare destul de evidentă, să ştii. Cum ar fi îmbrăcămintea, de exemplu.

— Ce nu e în regulă cu îmbrăcămintea mea?

Hollis simţi că trece din nou pe poziţii defensive, dar nu se putea abţine. Nu se putea relaxa în seara asta, chiar şi aşa, stând de vorbă cu prietenele ei. Ceva era foarte nelalocul lui, simţea asta până în

adâncul sufletului. Nu avea de-a face cu cina, ci cu ceea ce avea să vină mai târziu, când se va întâlni cu Tony.

— Hei, rochia e grozavă, spuse Kate. E chiar frumoasă. Numai că tu nu ai fost niciodată genul care să poarte rochie indiană lungă şi sandale.

— Asta aşa e, se declară Bella de acord. Pur şi simplu nu e…

— Nu e Hollis? Zise ea întorcându-se când spre una, când spre cealaltă, făcând să răsune micii clopoţei aurii din urechile ei. Aşa cum nici cerceii ăştia nu se potrivesc cu Hollis?

— Kate ridică din umeri.

— Mă rog, nu cu cea pe care o ştim noi.

— Nu cred că îmi plăcea să fiu acea Hollis pe care o ştiaţi voi, zise ea atacând din nou porţia de mâncare, simţind cum Bella şi Kate schimbau priviri îngrijorate.

În timp ce mesteca mâncarea fără să-i simtă gustul, gândurile ei săreau încolo şi încoace încercând să evite nodul de spaimă din centru minţii ei. Trecuse printr-o schimbare, spusese Bella. Poate că venise timpul s-o informeze mai exact asupra

schimbării acesteia.

— Bella, ce ai spune să schimbăm profilul magazinului?

— Poftim?

Hollis puse furculiţa deoparte şi se lansă în atac; mai bine să pună pe masă toate surprizele deodată.

— Am putea să-l modernizăm, să experimentăm câteva lucruri noi, ca, de exemplu, o galerie de artă. Şi mi-ar plăcea să port propriile mele haine. Mai ales că aş arăta caraghios cu costumul şi cu noua mea coafură. M-am gândit că ar trebui să angajăm un director permanent, aşa încât să am mai mult timp liber să pot pleca în nişte călătorii de prospectare. Ai putea veni cu mine dacă ţi-ar face plăcere – San Francisco, Santa Fe, Taos. Eu nu prea am călătorit aici, în State.

— Dar ştiu că ţi-a lucrat mintea, nu glumă, zise Bella complet luată prin surprindere.

— Te cam plictiseşti stând toată ziua în magazin, aşa că mi-am folosit imaginaţia. Mai am şi alte idei, dar e suficient deocamdată. Din moment ce eşti partenera mea, am nevoie de aprobarea ta.

Kate se uita de la Hollis la Bella şi înapoi.

— Poate că nu ar trebui să fiu de faţă când discutaţi afaceri.

— Nu e nimic aici ce tu nu ai putea să auzi, spuse Hollis.

— Da, e în regulă, replică şi Bella neatentă. Eşti prietena noastră.

— Atâta vreme cât nu trebuie să fiu arbitrul vostru, murmură Kate.

Hollis îşi reţinu respiraţia, aşteptând reacţia Bellei la sugestiile ei. Poate că nu ar fi trebuit să i le trântească pe toate chiar aşa, dar, din momentul în care începuse, nu se mai putuse opri. Îi fusese teamă să-şi discute planurile cu propria parteneră, aşa cum îi fusese teamă şi cu Tony. Zău, îşi spuse ea, comportamentul acesta era copilăresc şi trebuia să înceteze.

Bella privi traficul de afară prin fereastră înainte de a răspunde:

— Nici nu ştiu ce să spun. Îmi trebuie ceva timp de gândire. Se încruntă şi îşi clătină capul. Vorbeşti de nişte lucruri pe care nici eu, nici Anna nu le-am avut în vedere, şi a schimba magazinul e ca şi cum nu i-am respecta memoria.

Auzind aceste ultime cuvinte, Hollis fu cuprinsă de o emoţie puternică, un fel de vinovăţie amestecată cu furie şi cu puţină frustrare.

— Mi-am iubit mama, zise ea, şi am făcut tot posibilul atâta vreme cât a fost în viaţă să o fac fericită. Dar înseamnă asta oare că trebuie să păstrez magazinul ca şi cum ar fi un fel de... altar pentru ea? Asta vrea şi tony să fac. Tu vrei acelaşi lucru?

Bella părea surprinsă de vehemenţa reacţiei lui Hollis şi întinse mâinile în semn de implorare.

— Nu te criticam, Hollis, gândeam doar cu voce tare. Nu ştiu ce să spun în legătură cu ideile tale. Cel puţin, nu în clipa asta.

— Poate am eu un răspuns pentru tine, spuse ea tăios. Ai putea să te gândeşti să cumperi şi partea mea de afacere.

— Hollis! făcu Bella, evident rănită.

— Hei, fetiţo, ai grijă, o avertiză Kate. Bella nu e duşmanul tău.

Hollis îşi muşcă buza, ruşinată de ieşirea ei. Lăsându-se pe spate în scaun, se luptă să-şi reţină lacrimile. Tot ceea ce îi ceruse Bella era doar puţin timp să se gândească la

cele spuse, iar ea sărise calul.

— Îmi pare rău, zise ea clătinând din cap. Zău că-mi pare rău. Am reacţionat mult prea violent. Nu are nicio legătură cu tine. Are legătură cu Tony şi cu mine. Nu ştiu dacă Vom reuşi şi asta mă enervează îngrozitor.

— Of, Hollis, o bătu Kate cu palma pe umăr. Nu face asta. Aveţi şi voi câteva probleme, asta-i tot. O să iasă bine.

— Nu prea cred, zise Hollis înghiţind un nod amar. Parcă am fi două trenuri pe linii diferite care s-au intersectat odată şi acum merg în direcţii opuse.

Bella o privi cu îngrijorare maternă.

— Nu fi atât de sigură. Vorbeşte cu el, e mai bine atunci când stai de vorbă. Cât despre problema cealaltă, spuse ea calmă oferindu-i lui Hollis şervetul ei, nu vreau să aud de cineva care vrea să cumpere partea altcuiva. Suntem partenere. Orice ar fi, rezolvăm totul împreună. Bine?

Recunoscătoare, Hollis îşi şterse lacrimile cu şervetul.

— Cum poţi fi atât de drăguţă?

Kate zâmbi.

— Exersează ca să ajungă sfântă, nu ştiai?

La salon i se spune măicuţa Bella.

— Urăsc să mi se pună aşa, mormăi Bella.

— M-au poreclit şi pe mine? Întrebă Holis.

— Ţi se spunea Fecioara Maria, dar sigur că asta nu mai e de actualitate.

Kate se trase puţin înapoi, cântărindu-şi prietena din priviri.

— Cu tunsoarea asta, probabil că o să-ţi spună Sfânta Ioana d'Arc... sau Sinead O'Connor.

Hollis zâmbi şi îşi şterse ultimele lacrimi.

— Cred că totuşi am căutat-o cu lumânarea. Totuşi, să ştii un lucru, spuse ea deodată serioasă, împăturind şervetul. M-am săturat să-mi tot cer scuze pentru ceea ce fac. Tony ar face bine să se păzească. Chiar dacă nu-i convine coafura mea, ar fi mai bine să nu o spună.

— O-o, zise Kate. Se pare că vor fi nişte focuri de artificii la aeroport în seara asta.

— Posibil. Şi dacă vor fi, ei bine, să ştiţi că era şi timpul.

Capitolul 10

— O, nu! Ţi-ai tuns părul!

Tony rămase cu gura căscată din cauza

şocului în timp ce se grăbea să iasă pe poartă cu servieta în mână şi cu o geantă de voiaj agăţată de umăr. Se opri la un metru în faţa ei şi se holbă.

— Iubito, ţi-ai tuns părul.

Se uita la ea ca şi cum ar fi fost vreun marţian recent aterizat, dar ea se aştepta la asta.

— Era de-ajuns dacă o spuneai o singură dată, îl repezi Hollis, încrucişându-şi braţele pe piept.

El îi dădu ocol încet, cu mare atenţie, fără să ia în seamă mulţimea de pasageri care trebuia să treacă pe lângă el. Venind din nou în faţa ei, îşi puse jos bagajele şi îi prinse între degete un smoc scurt de păr, pipăindu-l cu grijă. Dădu cu tristeţe din cap, asemeni unui om care atinge o operă de artă recent distrusă.

— De ce? Întrebă el.

— Pentru că aşa am vrut, de-asta.

Uitându-se la expresia dezamăgită – ba nu, dezaprobatoarei – a lui Tony, Hollis îşi aminti expresia mamei ei când, în copilărie, pregătindu-se să meargă la biserică, reuşise să cadă cu funduleţul într-o băltoacă şi să-şi

murdărească singura ei rochiţă bună. Nu fusese vina ei, dar mami o făcuse să se simtă ca şi cum ar fi fost.

Se săturase să se tot simtă vinovată. Pur şi simplu nu-i mai convenea.

Tony observă că Hollis avea din nou aspectul acela războinic care spunea „Ai grijă!” Dar nu se putea abţine.

— Nu ţi se potriveşte deloc. De ce nu ai discutat mai întâi cu mine? Puteai să faci măcar atâta lucru.

— Oare? Şi ce-ai fi spus dacă te-aş fi întrebat?

— Ţi-aş fi spus să nu o faci.

— Mi-ai fi spus, nu mi-ai fi sugerat. Doar mi-ai fi spus.

— Spus, sugerat, cum vrei tu, suspină el încercând să fie rezonabil, dar nereuşind să-şi ascundă nervozitatea. Te rog, hai să nu ne jucăm cu vorbele. Ştii bine ce am vrut să spun.

— Da, ştiu. Şi încă prea bine. Mergem? Plouă şi am parcat într-o zonă interzisă.

Se întoarse şi porni, subliniind prin atitudinea trupului şi prin felul în care călca zgomotos cu sandalele că ceea ce spusese

el nu era deloc bine primit.

El îşi luă bagajele şi porni după ea, întrebându-se cam cât îi va trebui să se calmeze… şi întrebându-se ce rochie era cea pe care o purta. Era prea subţire pentru anotimpul ăsta. Martie era totuşi o lună rece, chiar şi pentru însorita Californie. În afară de asta, nu se potrivea deloc cu Hollis. Avea prea multe falduri, era lungă şi arăta ca de pe vremea hipioţilor, având în completare nişte sandale care păreau venite din vremuri biblice.

Şi, vorbind de Biblie, mai avea atârnaţi în urechi nişte clopoţei, pentru numele lui Dumnezeu! Din aceia care au o anumită semnificaţie pentru unele secte. Îi venea că creadă că urma s-o vadă oprind trecătorii pe stradă şi cerşind mărunţiş.

O ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

— Hollis, stai aşa.

Ea se smuci din strânsoarea lui şi se urcă pe scara rulantă care cobora spre ieşire. Venind imediat în urma ei, el mormăi nişte blesteme auzite numai de el. Chiar că era furioasă. Dar care naiba să fi fost problema?

Îi puse aceeaşi întrebare după ce ea

reuşise să scoată „vaporul” pe care îl numea maşină din zona aeroportului şi să se încadreze pe şoseaua spre Santa Monica.

— Problema? Replică ea plină de sarcasm. De ce ar trebui să existe vreo problemă? Doar pentru că ai fost plecat trei zile şi că atunci când ai coborât din avion nu a fost loc pentru „Bună, Hollis, ce mai faci? Ce dor mi-a fost de tine”? Singurul lucru care l-ai manifestat a fost o respingere totală a ceea ce am făcut cu părul meu, plus părerea că nu ar fi trebuit să fac aşa ceva fără să te consult pe tine mai întâi, ca şi cum tu ar trebui să fii cel care trebuie să ai grijă de trupul meu, nu eu însămi.

Făcu o pauză ca să respire, apoi se porni din nou:

— Ce problemă să fie? Repetă ea. Absolut niciuna.

— M-ai luat prin surprindere, mormăi el înţepat de acuzaţiile ei.

Oare chiar aşa de rău era?

— Îmi pare rău! Adu-mi aminte să rămân previzibilă toată viaţa.

O-o! Se gândi el. Asta era chiar prea de tot. Se putea scuza, dar ea nu ar vrea să

audă. În afară de asta, nu-i părea rău de cefe spuse. Cu adevărat nu-i plăcea ceea ce făcuse cu părul ei.

Totuşi, era clar că. Nu era momentul să discute la rece despre cele întâmplate. Nici nu era momentul să-i spună cât de epuizantă fusese conferinţa şi că singurul lucru care-l ţinea pe picioare era gândul că ea îl aştepta la coborârea din avion. Nu l-ar crede şi s-ar gândi probabil că încearcă să dreagă ceea ce stricase cu reacţia negativă la adresa tunsorii ei.

Îi va da timp să se calmeze, hotărî el observându-i expresia severă a chipului în timp ce conducea. Timpul este vindecătorul universal al tuturor toanelor rele. Aşa că rămase tăcut pe tot parcursul drumului, privind pe geam lumina auriu-nebuloasă aruncată de faruri pe pavajul spălat de ploaie şi gândindu-se că dragostea era o treabă într-adevăr foarte complicată. Nu era de mirare că evitase asta atâţia ani.

Când traseră în faţa blocului lui, ea rămase nemişcată, fără să oprească motorul. El se întinse în spate ca să-şi ia bagajele şi o întrebă:

— Intri?

Ea clătină din cap continuând să privească drept înainte.

— Nu.

— Poftim? Nu se aşteptase la una ca asta. Sunt pedepsit doar pentru că nu am fost de acord cu tunsoarea ta?

Linia dură a buzelor ei se strânse şi mai mult.

— Nu te pedepsesc.

— Uite, iubito, îmi pare rău că nu-ţi place atunci când îmi spun părerea…

Ea îl întrerupse cu un hohot amar de râs.

— Asta numeşti tu părere?

— Bine, recunosc, forţez puţin lucrurile, ştiu asta. Şi ar fi trebuit să mă gândesc înainte de a-mi deschide gura mea bogată.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Dar părul tău este… vreau să spun, era… foarte important pentru mine. Când făceam dragoste îmi plăcea să… Oh, nu mai contează.

Era mult prea obosit ca să-i explice. Ar putea s-o facă şi mâine. Cu o mână pe mânerul portierei, spuse:

— Te sun mâine dimineaţă. Poate apuci să-

ţi termini tantrele până atunci. Tresări, dându-şi seama de cele spuse. Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun aşa ceva.

Simţi mâna ei pe braţ.

— Tony, aşteaptă.

El. Se întoarse şi o privi în ochi. În jocul de umbre aruncat de felinarul de deasupra lor, ochii ei erau larg deschişi, mai mult verzi decât aurii, şi foarte serioşi.

— Ai dreptate, spuse ea. Chiar practic o tantră. De fapt, reacţionez prea violent la tot. Adevărul este că ştiam că nu o să-ţi placă tunsoarea mea şi îmi era teamă să dau ochii cu tine. Nu mai pot continua în felul ăsta, oftă ea. Pur şi simplu nu se mai poate.

— Ce nu se mai poate?

— Noi doi, felul în care suntem.

— Noi? Spuse el uimit. Credeam că noi doi ne descurcăm de minune.

Ea privi din nou drept înainte, clătinând din cap.

— Uneori aşa pare, sau aşa părea, dar mie nu-mi mai place ce se petrece cu noi în ultima vreme. Nu, nu e bine spus. Ceea ce nu-mi place sunt reacţiile mele faţă de tine. Mă trezesc uneori furişându-mă ca un copil

vinovat, temându-mă de dezaprobarea ta.

Se întoarse către el cu ochii plini de durere.

— Tu forţezi nota pur şi simplu, Tony, tu eşti de-a dreptul copleşitor. Probabil că nu e vina ta, aşa eşti tu. Problema e că nu am învăţat încă să te înfrunt, aşa cum face sora ta, Lisa.

Clătină din nou din cap privind în jos şi spuse în şoaptă:

— Cred că nu ar trebui să ne mai vedem o vreme.

El avu senzaţia că îl loveşte cineva cu putere în plex şi îi trebui ceva timp ca să-şi recapete graiul.

— Doar nu vorbeşti serios.

Ea răsuflă cu greutate.

— Vorbesc foarte serios.

El îşi aruncă din nou bagajele pe bancheta din spate şi îi luă mâinile într-ale lui. Inima îi bătea cu putere şi panica îl cuprinsese cu totul.

— Sunt un tip chiar atât de dificil?

— Poate, nu pentru toată lumea, dar pentru mine eşti. Nici nu pot gândi când eşti prin preajmă. Mă nedumiresc o mulţime de

lucruri.

— În legătură cu ce? Spune-mi.

Voia să o facă să vorbească cu el, să spună tot ce avea pe suflet. Apoi ar putea să o convingă să nU facă cea mai mare greşeală din viaţa amândurora.

Ea îşi retrase mâinile dintr-ale lui şi le aşeză pe genunchi.

— Cred că am o problemă de maturizare întârziată prin care ar fi trebuit să trec mai demult, întotdeauna am fost o floare care s-a deschis mai târziu, râse ea. Martoră mi-e starea de virginitate în care m-ai găsit.

— Nu ai fost o floare întârziată, spuse el încercând să-şi reprime disperarea şi să adopte un ton uşor amuzat. Pur şi simplu mă aşteptai pe mine.

Ea nu se prinse în joc. Nu spuse da, pe tine te-am aşteptat toată viaţa şi te iubesc din tot sufletul. În schimb, continuă să privească drept înainte, stropii de ploaie de pe parbriz desenându-i pe chip râuri de umbre.

— Ştii, eu nu m-am revoltat niciodată împotriva mamei, spuse ea gânditoare. Mă iubea, desigur, dar încerca să mă transforme într-o copie a ei la indigo şi aproape că a

reuşit. Trebuie să-mi găsesc singură drumul, să descopăr cine sunt eu – fără ea.

— De ce nu poţi s-o faci alături de mine?

— Semeni prea mult cu ea.

— Cum adică?

Zâmbind în chip de scuză, Hollis se întoarse către el.

— Era o femeie cam dură. Cred că de teamă – viaţa ei de dinainte fusese oribilă şi încerca să transmită teama ei de lume către mine. Şi tu vrei, ca şi ea, să mă ţii într-un cocon. Eu ar trebui să rămân în magazin, îmbrăcată ca o persoană dintr-un secol anterior şi mult mai sigur, astfel încât să nu mi se întâmple nimic. Dar, Tony, dacă trebuie să mă maturizez, să-mi domin frica, nu mai pot fi aşa. Nu pot să mar ţin seama de protecţia maternă sau de grija paternă – tot una.

— Îmi fac griji pentru toţi cei la care ţin. Nu ştiu cum să mă port altfel.

— Ştiu.

Ploaia răpăia pe acoperişul maşinii şi, departe, Tony auzi ritmul sacadat al unei melodii rap ce se revărsa din maşina unui automobilist aflat în trecere. Aerul era rece,

străbătut de un sentiment melancolic de resemnare. Privirea lui tulburată se îndreptă spre parbrizul spălat de ploaie.

— La naiba, nu pot să te pierd, spuse el răguşit de emoţie, întrebându-se cum de reuşise să-şi găsească totuşi cuvintele. Ai ajuns să însemni totul pentru mine. Afară, pe străzi, e o nebunie şi totul ajunge la mine pe birou. Haos, violentă. Schimbări constante, dezamăgiri, promisiuni călcate. Mă gândesc la tine ca la… un fel de simbol, cred. Se întoarse spre ea. Tu însemni pace şi adăpost, eşti aproape un sanctuar.

Ea îl privi direct în ochi.

— Să fii sanctuar pentru altcineva e o adevărată povară, Tony. În afară de asta, tu vrei să mă vezi pusă la loc sigur, dar am avut atâta siguranţă în viaţa mea, încrt m-am săturat.

El o privi fără să scoată o vorbă, apoi îşi privi pumnii strânşi.

— Urăsc să ştiu cât de importantă eşti pentru mine, spuse el cu pasiune. Nu am vrut să mă mai leg atât de puternic de cineva. Dar am ajuns la un punct în care mi-am zis: „Haide, Stellini, ea este lumina vieţii

tale. Las-o să te lumineze.” Când am coborât din avion astăzi, aveam de gând să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine. Înghiţi în sec şi inspiră adânc. Încă aş mai vrea să te căsătoreşti cu mine.

— Pe cine ceri în căsătorie? Zise ea încet. Pe fata cu rochie lungă şi păr lung? Sau pe cea care stă acum lângă tine?

— Nu ştiu.

— Nici eu nu ştiu.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată, Colby.

Hollis descuie uşa din faţă şi se întoarse către bărbatul care stătea în spatele ei. Venise atât de aproape că putea să-i simtă mirosul sprayului de gură pe care îl folosise pe furiş atunci când ieşise să o ajute să coboare din maşină.

— Noapte bună, zise ea.

— Nu mă inviţi înăuntru?

— Nu, nu te invit, spuse ea zâmbind ca să atenueze duritatea refuzului. Sunt obosită.

— Aş fi fericit să te trezesc, spuse el, reuşind să fie sugestiv fără să arate că îi curg balele.

Ea oftă şi se întrebă o clipă dacă el

ajungea vreodată mai departe cu astfel de replici. Nu că nu ar fi fost un bărbat drăguţ; chiar era. Dar nu era Tony.

— Nu, mulţumesc. Chiar trebuie să mă duc la culcare.

În timp ce ea se întorcea să intre în casă, el spuse:

— Eşti sigură că nu te pot face să te răzgândeşti?

Ea se opri puţin, apoi se întoarse din nou spre el.

— Foarte sigură, spuse ea ferm. Şi nu are nimic de-a face cu tine. Eşti un tip foarte drăguţ. Noapte bună.

După ce închise uşa în spatele ei, se rezemă de ea şi răsuflă din adâncul pieptului. Încă o seară irosită dintr-o serie de seri irosite. Dacă astea erau renumitele întâlniri, puteau foarte bine să se ducă naibii.

Trecuseră câteva luni, perioada ei de rebeliune, cum îi plăcea să-i spună, pe jumătate sardonică. Dacă toate revoltele merg până la extrem cu una din limite înainte de a reveni la calea de mijloc, ea era pregătită pentru mijloc.

Totuşi, aceste luni aduseseră o mulţime de schimbări şi intenţiona să le păstreze pe multe dintre ele în viaţa ei. Era mândra proprietară a unei maşini noi, una mică şi roşie, care era iute şi pentru care găsea uşor locuri de parcare.

Era, de asemenea, mândra proprietară a unei noi garderobe: haine în culori vii, cu imprimeuri, fără sobrele tonuri de bej şi negru. Pantaloni strimţi, pălării mari, rochii largi cu centuri late. Seturi de cercei şi brăţări grele, eşarfe lungi, unduioase şi ghete uşoare din piele.

Kate mersese cu ea la cumpărături de câteva ori şi se pomeniseră de fiecare dată râzând isteric în cabinele de probă ale buticurilor atunci când Hollis proba toate creaţiile trăsnite pe care le găsea. Toate lucrurile pe care le cumpăra arătau superb chiar şi pe trupul ei micuţ. Avea un ochi de artist prea bine format ca să facă alegeri proaste. Dar aceste haine nu mai semănau deloc cu ceea ce purtase mai înainte. Manichiuristele de la Annabella începuseră să-i spună Micuţa Cher. Ştia că trebuia să ia asta ca pe un compliment, dar ar fi preferat

să nu fie comparată cu nimeni altcineva, şi râdea întotdeauna cu bunătate atunci când îşi auzea porecla.

Apartamentul mamei ei fusese trecut pe lista unei firme de tranzacţii imobiliare, iar ea şi Bella încheiaseră o înţelegere cu privire la parteneriatul lor. Annabella Deux trebuia să rămână aşa cum era, dar alături era un spaţiu comercial liber, şi ele două trebuiau să deschidă acolo un magazin de cadouri şi o expoziţie care să prezinte lucrări originale. Muncitorii se ocupau deja de redecorarea noului magazin, iar Hollis îşi începuse călătoriile, într-o călătorie la New York întâlnise câteva posibilităţi şi se întorsese cu două contracte semnate care le ofereau reprezentanţă exclusivă în Los An- geles.

Într-adevăr, fuseseră două luni foarte pline.

În ceea ce priveşte relaţiile între bărbaţi şi femei, se hotărâse că era cazul să se maturizeze, şi asta repede. Însemna că trebuia să înveţe totul despre bărbaţi şi despre felul în care gândesc aceştia. Aşa că avusese o serie de întâlniri. Marianne Detongpre primise în sfârşit undă verde şi îi

aranjase o întâlnire cu unul din doctorii ei. Hollis se dusese să facă o plimbare cu iahtul lui Frank Metey de la balul de Sf. Valentin, apoi mersese la una dintre cafenelele recent deschise în West Hollywood, unde se lăsase agăţată de un designer cu părul strâns la spate în coadă de cal. Se mai întâlnise şi cu un agent imobiliar, cu un actor şi cu un agent de bursă.

Nu era nimic în neregulă cu vreunul dintre ei, iar atenţia pe care i-o acordau o flata; în aparentă, o considerau drăguţă... şi sexy. Ciudat, înainte de Tony nimeni nu o mai crezuse sexy, nici ea nu gândise despre ea însăşi că ar fi sexy. Acum, când stătea la coadă la piaţă sau când cumpăra floricele la film, bărbaţii intrau în vorbă cu ea.

Dar, de fiecare dată când se ajungea la intimitate fizică, ea dădea înapoi. De fiecare dată spunea nu, ceea ce era extrem de neplăcut pentru ea la început. Nu era obişnuită să fie directă, se prefăcea că nu înţelege, apoi era politicoasă cu ei, dar ei insistau. În cele din urmă, ajunsese să înţeleagă că singura cale de a refuza era de a spune cu hotărâre nu. Uimitor, mergea de

fiecare dată.

– Din noaptea în care îi spusese lui Tony că nu fusese crescută în compania bărbaţilor şi că nu era obişnuită cu ei şi cu felul lor de a se purta, se schimbase. Lui Kate îi plăcea să spună că orice mascul al unei specii e o simplă creatură, mult mai primitivă decât femela. Dacă aveau stomacul plin şi dacă dorinţele lor sexuale erau împlinite, bărbaţii erau mulţumiţi pe deplin.

Hollis zâmbi în sinea ei. Probabil că bărbaţii erau ceva mai complicaţi decât atât. Dar totuşi nu era chiar atât de greu să ai de-a face cu ei, se gândi ea căscând în timp ce mergea spre dormitor. Aşa cum făcuse şi cu Colby în seara aceea, trebuia să fie hotărâtă, asta era tot, să stabilească de la început limitele, cum ar fi făcut cu un cal… sau cu un taur.

Gândul că se va cufunda în patul ei o făcea să se simtă nemaipomenit.

— Ocupându-se de magazin, căutând artişti talentaţi, cumpărându-şi haine noi şi întâlnindu-se cu bărbaţi, ajunsese să fie moartă de oboseală. După ce se spălă pe faţă şi se strecură în aşternut, se întinse pe

spate, închise ochii şi îşi dori să adoarmă imediat. Dacă nu o făcea, s-ar fi gândit la Tony. Şi, dacă începea să se gândească la el, era greu să se oprească.

O mai sunase o dată de când se despărţiseră, la câteva zile după ce-şi luaseră rămas-bun în maşina ei. Fusese o conversaţie dificilă, plină de pauze neplăcute. În cele din urmă îi spusese că despărţirea lor trebuie să fie definitivă şi că ar fi mai bine să nu o mai sune.

El nu fusese foarte galant şi îi răspunsese tăios. Nu putea să-l acuze pentru asta. Înţelegea că furia lui provenea din aceeaşi durere pe care o resimţise şi ea. După ce închisese telefonul plânsese îndelung.

Amintindu-şi convorbirea aceea, Hollis se întrebă dacă va plânge în seara aceea. În timpul cinei cu Colby, nu se putuse abţine să nu-l compare pe bărbatul din fata ei cu cel pe care încă îl iubea. Nu se putea gândi decât la zâmbetul lui Tony, la felul lui îndrăzneţ de a intra într-o cameră, la gura lui şi la mâinile lui, la felul în care acestea făceau minuni pe trupul ei, trezindu-l la viaţă, umplând-o de o vitalitate senzuală,

dăruindu-i puterea de a se simţi femeie.

El o făcuse să fie a lui; nu mai era disponibilă pentru nimeni altcineva.

Dar ea nu putea să fie femeia de care avea el nevoie. Deşi îi era dor de el, despărţirea o învăţase că avea nevoie să călătorească, să cunoască şi alti oameni, să rezerve artei un loc în viaţa ei. Voia să fie un cetăţean al lumii şi nu ar mai fi putut să fie acel liniştit – cum o numise el? — Sanctuar de care avea el nevoie.

Hollis se întoarse cu faţa în jos, aranjându-şi perna şi băgând de seamă că lacrimile îi şiroiau pe obraji, udând faţa albă de pernă.

Iar o apucase plânsul.

Aproape ieşise pe uşă, când Caria coborî după ea.

— Hollis, aşteaptă!

La naiba! Se gândi Hollis. O evitase pe fosta soţie a lui Tony de câteva săptămâni, având grijă ca în dimineţile de joi să se afle în magazin Bella sau noul director, în niciun caz ea. Dar astăzi o prinsese.

Se întoarse cu o mână pe clanţă.

— A, salut, Caria. Ce mai faci?

— Eu fac bine. Tu mă eviţi, zise Caria

zâmbind. Ai vreun motiv anume?

Hollis îşi rezemă capul de uşă şi se gândi o clipă. Învăţase să fie directă cu bărbaţii, era timpul să facă la fel şi cu femeile.

— Stare generală de disconfort, stânjeneală, nevoia de a te evita, alege şi tu.

Caria râse.

— Bravo! De ce nu faci câte o cafea ca să putem sta puţin de vorbă?

— Şi dacă ţi-aş spune că aş prefera să nu stăm de vorbă?

— Sigur că nu te pot obliga, dar cred că trebuie să ştii despre Tony.

Hollis îşi duse repede mâna la piept în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Tony? E bine? S-a întâmplat ceva?

— Trupeşte e sănătos, pe cuvântul meu. Cafeaua mea? Caria se aşeză pe scaunul el şi se sprijini cu coatele de bar, cu bărbia în palme, aruncându-i lui Hollis o privire de pisică satisfăcută. Adu şi câte o prăjitură pentru fiecare.

Clătinând din cap, Hollis se duse la filtrul de cafea şi îi dădu drumul.

— Acum, despre Tony, continuă Caria. Nu încerc să-mi bag nasul, dar ce s-a întâmplat

între voi doi?

— Dacă asta nu înseamnă să-ţi bagi nasul, aş vrea să ştiu ce înţelegi tu prin a-ţi băga nasul undeva?

Era uimită de cât de în largul ei se simţea cu Caria. Cu doar două luni înainte, Caria o intimida şi nu putea să-i răspundă decât cu da sau nu.

— Bine, zise Caria, să o luăm altfel. El te iubeşte foarte mult, a crezut că şi tu îl iubeşti, şi acum nu înţelege prin ce treci tu, dar probabil că ar face orice ca să te recâştige. A slăbit şi arată groaznic, mai rău decât arată atunci când pierde un proces de crimă din cauza unui mandat de percheziţie prost obţinut. Se simte trădat şi suferinţa i se transformă încetul cu încetul în furie. Nu e deloc o plăcere să fii în preajma lui… şi, dacă ar şti că îţi spun toate astea, m-ar jupui de vie.

Hollis privea fix filtrul de cafea fără să-l vadă, încercând să pătrundă sensul celor spuse de Caria, care o afectau mai mult decât voia să recunoască.

— Nu ştiu ce face, zise ea încet, cu spatele la avocată. Şi eu mă simt îngrozitor fără el.

— Atunci, du-te şi adu-l înapoi, pentru numele lui Dumnezeu..

Hollis umplu cele două ceşti şi le puse pe tejghea.

— Nu e aşa de uşor. Nu-i place ce am devenit. Şi nu am de gând să mă întorc la ceea ce am fost, pentru nimeni.

— Eşti încăpăţânată, nu-i aşa?

— Eu? El e cel încăpăţânat, cel care s-a împotrivit tuturor schimbărilor.

— Toţi suportă greu schimbarea. E o ameninţare.

Caria sorbi din cafea, apoi puse ceaşca jos, privind lichidul închis la culoare.

— Un singur lucru pot să-ţi spun despre lege: înveţi să faci compromisuri. L-ai văzut vreodată la lucru?

— Nu.

— Acum are un proces. Fă-ţi o favoare, du-te să-l vezi în acţiune. Asta îţi va spune mult despre el şi vei înţelege de ce este el aşa cum e. Fă lucrul acesta înainte de a ridica între voi bariere care vor fi imposibil de depăşit. Ce zici?

— De ce îmi spui asta?

— Ţi-am mai spus o dată. Tony este

prietenul meu şi ţin la el. Şi tu eşti prietena mea, dacă nu ai ştiut asta până acum. Sorbi din nou din cafea şi zâmbi. Apropo, îmi place tunsoarea ta.

Tribunalul Van Nuys se înălţa printre case şubrede de lemn şi clădiri vechi cu stucaturi. Se găsea la o distanţă de doar cincisprezece minute de mers cu maşina de zona selectă în care trăia şi locuia Hollis. Această parte a văii San Fernando fiind un exemplu clasic al extremelor ce puteau fi întâlnite în Los Angeles – bogăţie extremă şi sărăcie extremă, doar la câţiva paşi una de alta.

După ce a fost verificată să nu aibă arme, Hollis fu îndrumată spre o uşă mare, dublă. Deschizând-o, aruncă o privire înăuntru şi îl văzu pe Tony din spate. Stătea la o masă în faţa judecătorului. La vederea părului lui negru – are mare nevoie de o tunsoare, se gândi ea – fu săgetată în inimă de o durere de nesuportat.

Se aşeză pe un loc din spate, având grijă să se ascundă de Tony în spatele unui bărbat înalt cu o tunsoare afro. Ca să vadă, trebuia să se uite peste umărul bărbatului, dar ştia că nu trebuie să fie văzută. Nu voia

ca Tony să afle că era acolo.

— Domnule Stellini? Zise judecătorul. Aţi terminat de interogat martorul?

— Nu încă, domnule judecător.

Tony se ridică şi se îndreptă spre tânăra care stătea în boxa martorilor. Privi o clipă către juriu şi Hollis îşi ţinu respiraţia când văzu cât era de schimbat. Avea cearcăne negre sub ochi şi obrajii supţi. Costumul lui bine lucrat atârna jalnic pe el, arătând că slăbise. Ea îl privea cu tristeţe, simţindu-se vi novată. Din cauza ei ajunsese aşa?

Chiar în momentul acela, el se întoarse spre public cu o privire mirată, de parcă i-ar fi ghicit prezenta în sală. Fu cât pe ce să o zărească, dar se ascunse în spatele bărbatului din fata ei.

— Domnule Stellini? Judecătorul părea că-şi pierduse răbdarea. Ce-i cu martorul?

El îşi plimbă privirea prin sală de două ori înainte de a se întoarce la martor.

— Îmi cer scuze, domnule judecător. Acum, domnişoară Lee, spuneţi-ne din nou ce s-a întâmplat în noaptea în care aţi auzit focurile de armă lângă casa dumneavoastră.

Femeia spuse povestea înfiorătoare a unei

răzbunări între bande, care implica arme şi moartea unui copjl nevinovat. Tony îi îndruma mărturia cu grijă, iar întrebările şi atitudinea lui îi oglindeau compasiunea. Hollis îl privea cum îşi construia cu pricepere cazul împotriva acuzatului, un tânăr încruntat care privea martora cu răutate.

În următoarele ore, aţi câţiva martori fură introduşi şi toâi povestiră despre un cartier sub stare de asediu, despre răniri şi morţi accidentale cauzate de un grup de tineri care îşi disputau drepturile de dominaţie teritorială cu o altă bandă şi care nu se sinchiseau de cei care le stăteau în cale.

Hollis asculta, uneori cu lacrimi în ochi, cum Tony îi acuza pe cei pe care îi numea de obicei „tipii cei răi”, punând tot sufletul în ceea ce făcea, folosindu-şi toată abilitatea verbală de care dispunea, tot talentul său înnăscut de actor pentru a-şi construi o acuzare solidă, care să-i pună după gratii pe răufăcători pentru multă vreme.

La ora unu luară o scurtă pauză pentru prânz. Hollis reuşi să iasă din sală şi apoi să revină fără ca Tony să o vadă şi se aşeză în spatele aceluiaşi bărbat înalt. După-amiază

târziu, judecătorul suspendă şedinţa. Cel din jurul ei începură să plece, dar Hollis rămase pe scaun, gândindu-se la ceea ce văzuse. Acum înţelegea de ce Caria o sfătuise să-l vadă pe Tony în acţiune. Voia ca Hollis să înţeleagă cu ce se luptă el în fiecare zi, să priceapă mai bine sentimentele care îl animă. Acum, că înţelesese, avea inima plină de tristeţe din cauza celor văzute în sala de judecată şi se întreba care era următorul pas pe care trebuia să-l facă.

Cum ar trebui să se poarte cu Tony? Se întrebă ea. De cum îl văzuse, realizase că încă îl iubea la fel de mult, sau chiar mai mult ca oricând. Dar el? Caria îi spusese că durerea i se transformase în furie. Acum, că se terminase ziua de lucru, putea să vadă cât de nefericit era. Se vedea şi că era obosit; avea umerii căzuţi în timp ce-şi aranja hârtiile pe masă.

Şi altcineva îi remarcase oboseala, o blondă şic, care intrase în sală pe o uşă laterală. Îl luă pe după umeri şi îi şopti ceva la ureche. El râse şi o îmbrăţişă scurt.

Brusc, Hollis îşi simţi inima împunsă de acul geloziei. Oricine ar fi fost femeia aceea,

ea o ura. Urmărind-o pe blondă trecând pe culoar spre ieşire, spera ca fusta strâmtă a acesteia să se rupă şi să dea la iveală o lenjerie găurită.

O privea pe blondă cu atâta insistenţă, încât nu observă că şi bărbatul din faţa ei plecase, la fel ca toţi ceilalţi. Când Tony îşi ridică privirea şi strigă: „Connie, aşteaptă-mă!”, o zări pe Hollis şi îngheţă.

Fără să-l privească, Hollis simţi că se uită la ea şi rămase o clipă nemişcată. Mutându-şi încet privirea de la Connie la Tony, se forţă să zâmbească în semn de salut, dar buzele ei nu se opreau din tremurat, aşa că se mulţumi să-l intuiască cu privirea.

Şi el o privi încruntat, îndelung. Apoi îşi adună hârtiile şi străbătu culoarul trecând pe lângă ea fără să se întoarcă. Connie îl aştepta la uşă zâmbind seducător.

— Vii să bem ceva, Tony?

— Du-te înainte, vin şi eu.

După ce Connie plecă, Tony se întoarse spre Hollis, dar nu făcu niciun pas spre ea.

Hollis simţi că i se opreşte inima în loc. La ce se aşteptase? Că el o va primi cu braţele deschise ca pe o iubită regăsită? Da,

probabil că asta îşi imaginase. Dar nu erau într-un film în care eroii se sărută la sfârşit. Asta era cruda realitate.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă încet către el, oprindu-se destul de aproape ca să-i vadă durerea şi furia luptându-se în ochii lui.

— Bună, Tony, zise ea încet.

— Ce naiba cauţi aici?

— Am venit să te văd la lucru. M-am gândit că ar fi timpul.

— Aşa? Zise el ridicând dintr-o sprinceană. Şi cum ţi-a plăcut spectacolul?

— Ai fost minunat. Dacă aş avea vreodată o problemă, aş prefera să fii de partea mea decât împotrivă.

— Prea târziu, iubito. Am fost de partea ta, dar tu m-ai trimis la plimbare. Scuză-mă, mă aşteaptă nişte prieteni.

Se întoarse să deschidă uşa, dar ea îi puse o mână pe braţ. El făcu un gest de parcă ar fi vrut. Să-i dea mâna la o parte, dar se răzgândi şi rămase nemişcat, cu spatele la ea.

— Ce vrei? o întrebă el cu o voce joasă.

— Aş… înghiţi ea un nod greu. Aş vrea să

stăm de vorbă. Vrei să vii la mine, să zicem, mâine seară la cină?

Întorcându-se spre ea cu o expresie de amărăciune pe faţă, îi zise:

— O să fiu doar eu sau ai mai invitat şi alţi tipi? Am auzit că te-ai întâlnit cu o mulţime de indivizi în ultima vreme.

— Aşa ai auzit?

— Da, aşa umblă vorba. Spune-mi, cum îţi place să fii în compania altor bărbaţi? Îi compari cu mine?

— Da, chiar asta mi se întâmplă. Şi niciunul nu e ca tine. Niciunul.

— Nici în pat?

Nu intenţionase să spună asta, ea îşi dădea bine seama de lucrul acesta, dar el nu avea de gând să-şi retragă cuvintele. Asta se vedea după expresia lui hotărâtă.

— Nu am de unde să ştiu, replică ea în şoaptă.

Expresia dură de pe chipul lui se mai îmblânzi pentru o clipă, iar el îi căută privirea.

— Îmi spui adevărul? Nu te-ai culcat cu nimeni altcineva?

— Cu nimeni. Dar tu?

Şi ea avea nevoie să afle lucrul acesta la fel de mult ca şi el.

— Cu nimeni.

— Nici cu Connie?

— Cine? O, nu. Lucrăm împreună. E doar o colegă.

Habar n-ai tu, zise Hollis în sinea ei, dar nu cu voce tare. De ce să introducă şi alte probleme într-o conversaţie şi aşa dificilă?

— O să vii la cină, Tony? Vreau cu adevărat să te văd,

Speranţa i se citi o clipă în ochi, dar dispăru repede.

— Să ştii că sunt acelaşi Tony Stellini. Dur, aşa cum m-ai numit tu.

— De fapt, spuneam doar despre mami că era dură. Tu doar forţai nota şi erai copleşitor.

— Şi patern, adăugă el.

— Şi patern.

Cu siguranţă că avea o memorie bună, mai ales când era vorba de jigniri.

— Ei bine, nu ştiu ce ar trebui să fac ca să mă schimb, zise el, şi nu sunt prea sigur că vreau să mă schimb.

Ea zâmbi. Caria folosise cuvântul

„încăpăţânat". Această caracterizare i se aplica şi ei, şi lui Tony.

— La şapte? întrebă ea.

El respiră adânc înainte de a răspunde:

— Voi fi acolo.

Deschise uşa şi ieşi afară să-i ţină şi ei uşa, fără să se ofere să o conducă la maşină, subliniind intenţionat faptul că ea îşi anulase dreptul de a fi tratată politicos.

Cel puţin, pentru moment.

Capitolul 11

Tony stătea în maşina lui în faţa casei lui Hollis. Îi era teamă să oprească motorul, pentru că asta ar fi însemnat că avea de gând să intre în casă. Şi nu era sigur că asta trebuia să facă.

La ce primire să se aştepte din partea ei? Ce-i spusese ieri? Revăzu în minte scena din sala de judecată: „Vreau cu adevărat să te văd. Trebuie să stăm de vorbă”. Acestea fuseseră cuvintele ei

— Care în mod cert nu o angajau la prea mult. Nu-i spusese „Te iubesc” sau „Nu pot să trăiesc fără tine, te rog, întoarce-te la mine”. Era prea puţin, prea puţine dovezi pe

care să-şi întemeieze speranţele.

Pe de altă parte, îi spusese că nu se mai culcase cu nimeni altcineva. Şi cu siguranţă că avusese ocazia, sursele lui o văzuseră cu cel puţin zece bărbaţi diferiţi în cele două luni în care fuseseră despărţiţi.

Îşi încordă fălcile şi îşi strânse pumnii în acelaşi timp. Să-i ia naiba, să-i ia naiba pe toţi cei care îşi petrecuseră timpul cu ea, timp pe care l-ar fi vrut numai pentru el.

Oftă. Se simţea ca un bleg pe care dragostea îl năucise. Ar fi trebuit să fie furios, nu năuc. La urma-urmei, ea fusese cea care o rupsese cu el, ea îl părăsise. Şi fusese furios, foarte furios.

— Până ieri, când o văzuse stând acolo şi privindu-l cu ochii aceia mari, plini de neastâmpăr, ca un copil din felicitările acelea pentru Săptămâna Iertării de Păcate. În clipa aceea, lumea întreagă se oprise în loc pentru el.

Avea un avantaj asupra lui, asta era sigur. Era prea vulnerabil. Nu acesta era cel mai bun mod de a participa la o negociere, dacă o negociere urma să aibă loc în seara aceea. Probabil că ar fi trebuit să întoarcă maşina,

să plece naibii de-acolo, să aştepte până când se va simţi mai puternic, până va controla el situaţia.

Nu, nu, Stellini, îşi spuse el, aşa procedează un laş. Bate la uşă şi termină odată cu chestia asta. Cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla e să-ţi spună că s-a gândit mult şi că a ajuns la concluzia că nu există un viitor pentru voi doi. Aici nu e vorba despre viaţă şi moarte, ci despre capitolul final al unei relaţii. O inimă zdrobită. Sfârşitul dragostei, singura pe care o cunoscuse vreodată.

Desigur, asta nu era deloc important.

Ea îi tăie răsuflarea de cum îi deschise uşa. Nu numai cu chipul ei încântător, cu ochii ei fascinanţi de culoarea alunei şi cu tenul ei ca de porţelan, dar purta ce purtase prima oară când o cunoscuse. Costumul. Bluza de un alb imaculat, cu guler înalt, şi nasturii mici de perle, fusta lungă şi neagră, ghetele cu şiret. În urechi avea perle mici care atârnau de două toarte delicate de aur. Sigur, părul îi stătea altfel, era scurt, dar pieptănat în aşa fel încât cârlionţii să-i încadreze chipul.

Îi zâmbi cu zâmbetul ei cel mai dulce.

— Bună, Tony. Intră, te rog.

Dacă ar fi avut pălărie, şi-ar fi dat-o jos. Îşi spusese că ar fi trebuit să-i aducă flori, dar când intră văzu că încăperea era plină de vaze cu flori proaspete care parfumau subtil aerul. Avea nişte tablouri noi pe pereţi şi canapeaua era alta – mai joasă şi mai lucioasă. Un foc strălucitor ardea în cămin şi pe măsuţa de cafea era o tavă cu brânză şi biscuiţi, iar o sticlă de şampanie era pusă la răcit în frapieră.

— Totul arată minunat, spuse el.

Şi mirosea minunat. Din bucătărie venea un miros familiar. Condimentat, cu o mulţime de usturoi, ceapă şi oregano.

— Găteşti mâncare italienească?

— Dacă îmi iese, da. Dacă nu, o să spunem că e etnie amestecată. Vino, stai pe canapea.

— E nouă.

— Da.

El se aşeză.

— Porţi costumul.

— Da. Vrei ceva de băut?

— Adică şampanie?

— Aia e pentru mai târziu. Îi zâmbi

enigmatic, dar nu-i dădu nicio explicaţie suplimentară. Scotch, ca de obicei?

— Sigur.

Îl trata ca pe un membru al familiei regale care venise în vizită. Îi plăcea, dar se simţea şi stânjenit în acelaşi timp.

Ea se îndreptă spre servantă, iar el o urmări cu privirea, remarcând cum fusta ei strimtă se mula pe posteriorul ei rotund.

O dorea. Chiar acolo, în clipa aceea, voia să se duci în spatele ei, să-i strecoare mâna sub fustă, să-şi croiască drum pe picior în sus şi, când ar fi ajuns pe coapsa ei, acolo unde începea rotunjimea aceea dulce, să o atingă între picioare şi…

Opreşte-te, Stellini! Vorbeau hormonii din el. Îşi întoarse privirea de la ea fixând-o asupra focului până când ea servi băuturile.

— Vrei nişte brânză cu biscuiţi? Întrebă ea.

— Sigur.

El se întinse spre tavă, dar ea îi opri mâna.

— Lasă-mă pe mine.

Când se apleacă asupra măsuţei de cafea, o adiere din parfumul ei îi atinse nările – lămâie şi vanilie, ca întotdeauna. Nu-l ajuta să-şi ţină excitaţia în frâu.

Ea întinse brânza pe biscuiţii crocanţi cu un cuţit cu mâner de argint. Aranjând câţiva pe o farfurie de porţelan, i-o oferi împreună cu un şerveţel de pânză de culoare galben-pai.

Tony se simţea ciudat să fie servit în felul acesta.

Hollis se aşeză la celălalt capăt al canapelei, lăsând un spaţiu mare între ei, şi îşi ridică paharul cu vin.

— Noroc!

Ridică şi el paharul.

— Noroc, zise el şi dădu pe gât conţinutul.

— Mai vrei? Îl întrebă ea.

— Deocamdată nu.

Urmă un moment de tăcere. Tony, care de obicei nu ducea lipsă de cuvinte, nu ştia ce să spună. Se părea că Hollis era cea care stabilea ritmul în care se desfăşurau lucrurile, iar el trebuia să se supună.

Ea luă o înghiţitură de vin din pahar, apoi îl puse pe masă.

— Crezi că vei câştiga cazul?

— Hm?

Tony îi urmărise conturul buzelor când gustase din vin, dorindu-şi să-l fi gustat pe

el.

— Cazul la care am asistat ieri, îi aminti ea cu blândeţe. Crezi că îl vei câştiga?

— Am şanse mari. Juriul o să dea sentinţa în primele zile ale săptămânii viitoare.

— Mă bucur.

Urmă un alt moment de tăcere întrerupt numai de trosnetul lemnelor din foc. O urmări cum întinde brânză pe un biscuit, cum muşcă din el, ştergându-se apoi la gură cu un şerveţel.

— Tu eşti bine? Zise el.

Ea zâmbi la fel de dulce.

— Sunt bine.

— Deci, zise el punându-şi picior peste picior, spune-mi, cum ţi-am mers în ultima vreme?

— Foarte bine, mulţumesc.

Devenea ridicol.

— Asta-i tot? Foarte bine?

Ea păru nedumerită.

— Îmi pâre rău. Ce-ai vrea să ştii?

Ţi-a fost dor de mine la fel de mult cum mi-a fost şi mie de tine? Fu replica la care se gândi el, dar nu era momentul să o întrebe asta. Nu era locul potrivit pentru o

confruntare. În loc de asta, parcă erau la un ceai, făcând conversaţie de salon şi întrebându-se unul pe altul ce mai fac. Ar fi fost nepotrivit, lipsit de eleganţă să abordeze subiecte ca trădare sau dorinţă. Se întrebă de ce folosea cuvinte ca nepotrivit şi lipsit de eleganţă – în mod normal nu făceau parte din vocabularul lui.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu magazinul, zise el în cele din urmă.

— Am angajat un director şi ne extindem. Sigur nu mai vrei ceva de băut?

— Sigur. Altceva?

Începuse să-şi piardă răbdarea.

— Am fost la New York pentru prima oară şi a fost obositor, dar am făcut cunoştinţă cu nişte artişti talentaţi.

Parcă erau în clasa a patra, se gândi Tony, iar ea trebuia să facă o povestire orală succintă, scurtă, în propoziţii clare, despre ce făcuse în vacanţa de vară. Sentimentul irealului se accentua, de parcă ar fi urmat-o pe Alice în vizuina iepurelui.

După ce mai luă o înghiţitură de vin, ea îi zâmbi seducător.

— Tu ai mai fost în vreun loc interesant?

— În iad, de fapt, zise el aplecându-se spre ea.

— Poftim?

— Ce se întâmplă, Hollis? Ce e cu şarada asta?

— Şaradă?

— Conversaţie de salon, gazda perfectă care are grijă ca musafirul să se simtă bine. Credeam că vrei să stăm de vorbă. Hai să stăm de vorbă.

Ea se îndepărtă de el.

— Eşti furios.

— Sigur că sunt. Ştii prin ce am trecut? Nu am crezut că un om poate suferi atât şi să scape cu viaţă ca să povestească despre asta.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău, Tony. Dacă ar fi fost posibilă o altă cale, aş fi urmat-o. Jur că aş fi urmat-o.

Furia lui se domoli pe cât de repede izbucnise, îi simţea supărarea. O credea când îi spunea că-i pare rău. Dar cu o scuză nu repara nimic.

El se lăsă pe spate şi se forţă să respire adânc.

— De ce sunt aici? De ce. M-ai invitat?

— Pentru că voiam să te văd, răspunse ea încet.

— Ei bine, m-ai văzut.

— Da, te-am văzut, zâmbi ea timidă. Şi îmi place ce am văzut.

— E vorba de vreun test?

Ea păru tulburată.

— Nu, nu am vrut să spun asta.

— Ştiu. Voiam doar să... Nu contează. Se jucă cu paharul şi o privi cu hotărâre. Ascultă, Hollis, am venit aici după nişte răspunsuri.

— Ce răspunsuri vrei?

— Mă mai iubeşti?

Nu avusese de gând să spună asta, dar îi scăpase. Îşi ţinu respiraţia şi aşteptă replica ei. În cele din urmă, veni.

— Foarte mult, şopti ea. Mai mult decât înainte. Atât de mult, încât mă doare.

— Păi, atunci ce naiba facem noi aici? Puse paharul jos, se duse lângă ea şi îi luă faţa în palme. Dumnezeule, te iubesc! Zise el cu respiraţia întretăiată.

La aceste cuvinte, ochii lui Hollis se umplură de lacrimi. O iubea! Deşi era furios,

o mai iubea încă. El îşi lipi buzele de ale ei sărutând-o cu blândeţe.. Contactul trupurilor lor fu suficient ca să-i trezească o dorinţă îngropată adânc în trupul ei. El îi urmări conturul buzelor cu limba, dar ea îl opri.

— Nu, iubito, protestă el. A trecut prea multă vreme.

Ea îşi puse mâinile peste ale lui.

— Da, a trecut, dar te-am chemat aici ca să stăm de vorbă şi, dacă începem să ne săturăm, nu mai putem vorbi.

El îşi slăbi strânsoarea braţelor şi o privi direct în ochi.

— Mă iubeşti?

— Da.

El răsuflă uşurat.

— E în regulă. Cel puţin asta e stabilit. Zâmbind şiret, zise: Acum putem să bem şampania?

Zâmbi şi ea spunând:

— Nu încă.

— Femeie, ştii cum să faci un bărbat sănătos să-şi piardă minţile. Iar eu nu sunt prea sigur de sănătatea mea mintală.

Îi dădu drumul şi se duse să-şi măi toarne un scotch..

— Eşti sigur că nu vrei să ţi-l aduc eu?
El se întoarse, clătinând din cap cu uimire.
— Ce-i cu tine de mă serveşti în felul ăsta?
Cu cotul pe braţul canapelei, ea îşi rezemă bărbia în palmă. Totul merge bine, se gândi ea.
— Nu-ţi place?
— Nu pot să spun asta. Parcă aş fi acasă la mama.
— Interesant.
Dădu pe gât o mare cantitate din conţinutul paharului, apoi o privi cu ochii îngustaţi.
— Curioasă interpretare a cuvântului „interesant”. Şi acum, vrei să-mi spui ce se întâmplă?
Ea îşi lăsă capul pe umăr.
— Mai lasă-mă câteva clipe, vrei?
— Ce naiba! Au trecut deja câteva luni, ce mai înseamnă câteva clipe.
Mai luă o înghiţitură, promiţându-şi că va fi ultima. Era clar că trebuia să rămână treaz pentru orice i-ar fi pregătit ea.
— Îţi aduci aminte de prima oară când ne-am întâlnit?
Ducându-şi paharul la piept, se sprijini de

peretele de lângă servantă.

— Schimbi subiectul?

— Nicidecum.

— Bine. Sigur că îmi aduc aminte. Cum aş putea să uit? Păreai desprinsă dintr-o poveste.

— Ce te-a atras pe tine la mine? Ăsta nu e un test cu douăzeci de întrebări, îţi promit, îl asigură ea.

El închise ochii, gândindu-se.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu. Cred că ochii tăi. Erau trişti.

— Îţi plac femeile triste.

El deschise ochii şi se încruntă.

— Nu. Nu asta am vrut să spun. Voiam să te fac să zâmbeşti, să-ţi dăruiesc fericirea.

Ce om bun era, se gândi Hollis. În spatele aparentei durităţi se afla un om bun, tandru.

— Ce altceva te-a atras la mine?

El se mai gândi puţin, apoi colţurile gurii i se ridicară în sus.

— Corpul tău frumos. Probabil că a fost şi o doză de atracţie animalică.

— Am stat în spatele barului aproape tot timpul, iar hainele astea nu dezvăluie prea mult.

El se înclină.

— Bine. Să spunem că puteam să-mi dau seama ce se află sub aceste haine. Unde vrei să ajungi?

— Aşa cum arăt în seara aceasta, aşa arătam şi atunci.

— Cu excepţia părului, o întrerupse el grăbit.

— Nu m-ai iertat pentru asta, nu-i aşa?

— Nu, zise el vesel, dar trebuie să recunosc că-ţi stă destul de bine, acum că am trecut de şocul iniţial. Arăţi ca un spiriduş – o fetiţă-spiriduş, desigur.

— Desigur, spuse şi ea zâmbind. Trebuia să-i tai. Ajunsese să reprezinte tot ce mă sufoca: magazinul, vocea mamei pe care o tot auzeam în minte. Totul.

Tony se juca cu lichidul din pahar şi dădea din cap aprobator.

— Dacă asta simţeai, cred că înţeleg de ce ai făcut-o.

— După o vreme, continuă ea, s-ar putea să-l las să crească la loc.

— Într-adevăr?

Încântarea se citea pe faţa lui.

— Nu atât de lung cât a fost, zise ea cu

hotărâre. E prea greu de întreţinut.

— Desigur.

El dădu din cap înţelegător, zâmbind însă.

— Şi nu o să-l las să crească pentru tine, Tony.

— Nu, nu pentru mine, o aprobă el.

Ea râse.

— Ei bine, nu numai pentru tine.

El îşi puse paharul pe masă şi se îndreptă spre canapea. Stând în picioare în faţa ei, o privi cu o expresie amuzată.

— Să-mi las şi eu părul lung?

Avea avantajul înălţimii; era obligată să-şi dea capul pe spate ca să se uite la el.

— Să vedem. Măsurându-l din priviri, ea dădu din cap. Cam până la jumătatea spatelui, nu crezi? Ţi-ar sta bine la un costum gri cu dungi. Poate îţi faci şi coadă. Ar fi drăguţ. O să ţi se spună procurorul vagabond. Îmi place.

Îşi zâmbiră unul altuia, simţindu-se în largul lor pentru prima oară în acea seară. Să facă un compromis, îi spusese Caria. Să facă tot timpul mici compromisuri, asta o aştepta. Iar compromisul, era posibil numai între doi parteneri egali, la fel de puternici,

altfel unul l-ar fi distrus pe celălalt.

Tony se aplecă deasupra ei, punându-şi mâinile pe braţul canapelei.

— Să ne întoarcem la întrebarea mea. Ce sperai să obţii îmbrăcându-te aşa şi tratându-mă ca pe un paşă?

— Aşa eram în ziua în care m-ai cunoscut.

— Şi?

— Nu e vorba numai despre haine, Tony. Eram timidă, supusă, nu mă simţeam în largul meu vorbind despre mine. Eram foarte politicoasă, spunând mereu „te rog” şi „mulţumesc”.

El se gândi la asta, apoi dădu din cap aprobator.

— Da, ai dreptate.

— Dar tocmai ai spus că nu-ţi place să fiu aşa.

El se aşeză pe braţul canapelei.

— Mi se pare că sunt manipulat, nu-i aşa?

— O tehnică de interogare pe care am învăţat-o de la maestru.

El se încruntă.

— Nu mai spune asta, mă deranjează.

— Înainte nu te deranja.

– Bine, bine, înţeleg ce vrei să spui.

— Adică?

O prinse de bărbie şi o mângâie cu privirea ochilor săi căprui şi calzi.

— Adică, aş putea spune că îmi place să fii de modă veche, dar nu foarte tare. Îmi placi mai mult certăreaţă, când îmi arunci înapoi unele dintre măgăriile pe care ţi le servesc. Îmi plac independenţa şi elanul tău. Satisfăcută?

Se apleacă asupra ei să o sărute, dar ea spuse:

— Deci, îţi place cum m-am schimbat.

El se opri chiar înainte de a-i atinge buzele cu ale lui. Trebuia să se gândească la asta o clipă. Schimbare. Dintr-o figură împietrită, ca de camee, se schimbase într-o femeie modernă. Dintr-o timidă patroană de magazin, într-o întreprinzătoare energică. Ochii ei mari şi temători deveniseră încrezători. Îi plăcea lucrul acesta?

— Da, îmi place, zise el.

Ea îşi deschise buzele pentru a-i primi sărutul, întâmpinându-i limba cu a ei, amestecându-şi răsuflarea cu a lui.

— A venit timpul pentru şampanie? Murmură el.

— Curând.

El suspină.

— Vrei să spui că mai avem de discutat?

— Un singur lucru. Şi tu te-ai schimbat Când ne-am întâlnit erai cinic şi împotriva oricărei relaţii. Spuneai că nu înţelegi femeile.

— Aşa şi este.

— Prostii. Sigur că le înţelegi. Suntem oameni, asta e tot. Putină dragoste, câteva vorbe bune, un trup fierbinte, cineva care să ne asculte, asta e tot de ce avem nevoie. Şi asta e ceea ce vă trebuie şi vouă, în caz că nu ştiai.

Ea îl urmări cum trece de la confuzie la meditaţie, apoi la înţelegere. El. Dădu din cap aprobator.

— Te-ai maturizat, nu-i aşa?

— O, Doamne, aşa sper.

— Încă îţi mai e teamă de faptul că aş putea să nu fiu de acord cu unele lucruri?

Ea clătină din cap.

— Nu cred. Sper că am încetat să-ţi mai dau această putere. Dar ţie îţi mai e teamă de relaţii? De faptul că m-am schimbat?

— Atâta timp cât dragostea ţa pentru mine

nu se schimbă – zise el alunecând de pe braţul canapelei alături de ea şi trăgând-o în braţele lui – voi fi fericit să cred în tot ceea ce spui.

Ea nu-şi putu reţine un fior, atunci când el îi dezmierdă urechea.

— Un lucru pot să-ţi spun despre părul tău scurt. Nu trebuie să-mi mai fac probleme, atunci când te sărut pe gât, că aş putea lua o gură de păr. Mmm, ce gust bun ai!

Ea se arcui pe spate, plăcându-i la nebunie ceea ce-i făcea el.

— Recunoaşte că şi tu te-ai schimbat.

— Dacă recunosc, mă laşi să-ţi deschei bluza?

— Nu, eu o s-o deschei.

— De acord, zise el imediat. Sunt de acord cu tot ce spui.

Râzând, ea se ridică din braţele lui, se duse în faţa şemineului şi se întoarse cu faţa spre el. El vru să se ridice, dar ea clătină din cap.

— Tu rămâi acolo.

În lumina difuză a camerei şi cu focul arzând în spatele ei, Hollis părea desprinsă dintr-o gravură antică. Părea doar, se gândi

Tony zâmbind în sinea lui mulţumit şi înălţând o rugăciune de mulţumire. Aveau să reuşească. Avea să fie bine.

Ea îşi duse mâna la gulerul înalt al bluzei încet, deliberat, şi desfăcu primul nasture periat.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, spuse ea.

Apoi următorul nasture.

— Îmi pare rău că am spus că eşti copleşitor.

Şi următorul.

— Şi patern.

Şi Următorul.

— Mă ierţi?

Mâna ei se opri o secundă.

— Tony?

— Ce?

— M-ai iertat?

Trupul lui se încordase din clipa în care ea îşi deschisese primul nasture. Ăsta era efectul pe care îl avea femeia asta asupra lui. Îi era greu să audă ceea ce-i spunea prin bubuitul sângelui în timpane. Dar ştia că ceea ce-l întreba era de o mare importanţă.

Iertare, ca să nu mai existe acuzaţii sau

amărăciune. Ca niciunul din ei să nu-l facă pe celălalt să plătească pentru răni mai vechi.

Oftă adânc, din rărunchi.

— Iubito, nu e nimic de iertat.

— Dar te-am făcut să suferi.

— Şi eu te-am făcut să suferi, îţi aminteşti? La început te-am făcut să suferi foarte mult. Amândoi ne căutam drumul, asta e tot. A trecut. El zâmbi. Acum poţi să-ţi continui reprezentaţia.

— Te iubesc, spuse ea cu adevărul strălucindu-i în ochi.

— Şi eu te iubesc. Trebuie să stau aici?

— Da. Trebuie să exersez. Nu am mai făcut asta niciodată.

El surâse.

— Exersează pe mine, atunci.

Ea îşi mai deschise încă trei nasturi. Acum bluza se desfăcuse suficient ca să lase vederii marginea unei dantele şi partea de sus a sânilor ei. Cu o încetineală înnebunitoare, ea îşi trecu degetele peste pielea dezgolită, iar el simţi că respiraţia îi devine mai rapidă.

— Ce ai pe dedesubt? Întrebă el răguşit.

Încă trei nasturi. Apoi bluza alunecă de pe un umăr alb, fără să dea altceva la iveală în afara dantelei.

— Ghici.

— Nu vreau să ghicesc. Vreau să văd.

— Atât de nerăbdător!

Ea îşi trecu limba peste buze, iar el gemu. Umezeala de pe buzele ei strălucea în lumina focului, iar ochii ei, sub pleoapele pe jumătate închise, era întunecaţi şi provocatori. Femeie din cap până-n picioare!

Se îndreptă spre el foarte încet, lăsând bluza să alunece puţin câte puţin.

— Într-o singură privinţă nu m-am schimbat,

Tony. Din clipa în care mi-am dat seama că te iubesc, nu m-am mai oprit.

El îşi ţinu răsuflarea, cu trupul încordat ca un arc.

— Hollis, iubito!

Ea lăsă bluza să cadă. Un sutien decoltat, de culoarea pielii, susţinea două globuri perfecte, ale căror areole rozalii înconjurau două sfârcuri excitate care împungeau deja prin material, gata să fie sărutate.

— Asta se află sub bluză, şopti ea.

El o prinse de talie şi o trase spre el ca să-i poată lua în gură fiecare muguraş şi să-l guste.

— Pentru o novice, zise el trecându-şi limba peste sfârcurile ei, ştii foarte bine să-ţi alegi lenjeria.

Arcuindu-se spre el, îşi înfipse degetele în părul lui, oftând de plăcere.

— Ar trebui să vezi şi restul costumului, murmură ea. E franţuzesc.

— Cina italiană va trebui să aştepte.

— Nicio problemă, oricum nu va fi gata decât peste câteva ore.

— Suficient timp. Deocamdată..

— Unde mă duci? Întrebă ea când el o luă în braţe şi se ridică de pe canapea.

— În patul tău. Ceea ce am de gând să fac cere mai mult loc decât poate oferi o canapea.

Când el porni spre dormitor, ea îl luă cu braţele e după gât şi îi spuse:

— Tony?

— Da?

— Să nu uităm să aducem şampania.

El se opri din mers şi zâmbi.

— Acum?

— Acum.

SFÂRŞIT

În Mrejele Dragostei

Tony – avocat, numai mușchi, foc și putere.

El intră în magazinul de suveniruri, plin de mirosuri plăcute, cavaler înalt, sobru, în jurul căruia aerul tremură de energia pe care o emană. Cum să aspire Hollis Blake la acest bărbat fascinant? În costumul ei de modă veche, arată ca un trandafir englezesc. Dar ea tînjește după un sărut... Atras de frumusețea ei neîntinată, Tony își jură că va deveni a lui.

O IUBITĂ NEVINOVATĂ SAU O AMANTĂ DEZLĂNȚUITĂ?

Tony nu are de unde să știe că sub mătasea și dantelele ei bate o inimă rebelă, care dorește să guste toate plăcerile, să-și împlinească toate visurile pînă atunci interzise. Hollins îl adoră pe cel care a învățat-o ce este extazul, dar știe că se va sufoca în plasa țesută în jurul ei. Ea a înțeles dorința lui de a o proteja, dar va reuși să-l facă să înțeleagă că va găsi întotdeauna un adăpost sigur în brațele ei?